MOT NYTT LAND

Quisling har sagt — IV

MOT NYTT LAND

Artikler og taler av Vidkun Quisling
1941—1943

REDAKSJON: H. N. ØSTBYE
UTGIVER NS RIKSPROPAGANDALEDELSE

Fredrikstad Folkebibliotek

329.1
Q48s
IV

Bemerk:

Til citater i aviser, bøker o. l. må bare anvendes de av Førerens taler og artikler som i denne bok er gjengitt i sin helhet og ikke de korte utdrag av dagspressens referater.

I KOMMISJON HOS BLIX FORLAG

J. Chr. Gunderses, Boktrykkeri.

INNHOLD

Side

Bolsjevismen,
den dødeligste fare de nordiske folk noensinne har stått ansikt til ansikt med. Ref. av Førerens tale 29 juni 1941 i Rakkestad 8

Et spøkelse har vist seg i Europa
— siden Karl Marx' kommunistiske manifest så dagens lys.
Ref. av tale 4. juli 1941 i Oslo 12

Vi vil redde framtiden for det norske folket.
Ref. av tale 29 juli 1941 på Sætersgård 18

Hvis ulykken er ute kan den fare henover et lite folk som et altødeleggende uvær.
Tale i Colosseum 5. sept. 1941 20

Der stilles de mest kompromissløse krav.
Ref. av tale under hirdmønstring 2. nov. 1941 i Oslo 51

Slått med blindhet var det norske folk
rede til å kaste seg ut i ødeleggelsen.
Ref. av tale 16 nov. 1941 i Trondheim 54

Utviklingen lar seg ikke stanse.
Ref. av tale under Vestlandstevnet des. 1941 56

Høyere enn den enkeltes liv er hele folkets liv og framtid.
Førerens budskap til de frivillige i Den norske legion januar 1942 60

1. februar 1942.
Tale på Akershus Slott 63

Kirkens biskopper og deres dystre følge
har alltid søkt å yppe strid med oss.
Ref. av tale 6 mars 1942 i Skien 86

Nasjonal Samling og kirken.
Artikkel i dagspressen 8 april 1942 89

Omkring oss raser verdenskampen.
Ref. av tale på Borrestevnet 1942 99

Det er vår plikt
å bruke de skarpeste midler.
Ref. av tale på Borgartinget 1942 101

Ny historie skapes —
Ref. av tale 23—24 juni 1942 på Hamar 103

Ikke bare Hafrsfjordslaget raser den dag i dag —
men også et Stiklestadslag. Ref. av tale på Stiklestad 29 juli 1942 107

30296

Side

Sammen med sin skygge — bolsjevismen —
bryter det demokratiske forfallssystem sammen.
Ref. av tale 23 aug. 1942 på Gjøvik 110

Med bolsjevikrevolusjonens seier i Russland i 1917 inntrådte en katastrofe av verdenshistoriske dimensjoner.
Tale ved åpningen av utstillingen «Sovjetparadiset» 6 sept. 1942 111

Organiseringen av et riksting
Tale i Oslo 25 sept. 1942 119

Vi må ta sikte på et Europa som ikke spiller sitt blod og sine krefter i innbyrdes strid —
Tale på Riksmøtet 25 sept. 1942 141

Forholdet mellom NS og frimureriet 166

Jødene må ut av Europa.
Ref. av tale 6 des. 1942 i Trøndelag 170

Alle gode nordmenns krefter må settes inn i kampen mot bolsjevikenes mål —
Tale 2 febr. 1943 i Oslo 179

Vi må reise det norske folk tilselvberging og til forsvar mot den røde fare.
Tale 22 febr. 1943 i Oslo 205

En appell til frontkjempere fra NS Fører 222

En ny tid lyser over alle jordens topper.
Tale 17 mai 1943 223

Med elementær kraft brytes de kapitalistiske samfunn i stykker —
Ref. av tale 6 juni 1943 i Verdal 252

Allerede i 1905 begynte det bolsjevikiske uhyre å reise hodet —
Ref. av tale 7 juni 1943 på Nord-Trøndelags fylkesting 254

Den første verdenskrig styrtet Europa fra dets førerstilling —
Ref. av tale på Borrestevnet 1943 256

Nord-Norge for Norge.
Ref. av tale 30 juli 1943 på Håløygstemna 259

Vi har nådd en ny etappe i vår kamp i dag.
Ref. av tale til Hirden 1 sept. 1943 i Holmestrand 262

Norges eneste redning er den nasjonale sosialisme og Europas samling.
Ref. av tale 25. sept 1943 i Oslo..... 265

Med besluttsomt hjerte og klart hode skal vi kjempe.
Tale 17 okt. 1943 under hirdmønstring i Oslo 290

Lykkes det å knekke germanerne
går Europa under.
Ref. av tale til Germanske SS, Kongsvinger 19 nov. 1943..... 293

Frontkjemperne forstår den bolsjevikiske fare
og har tatt konsekvensen. — Ref. av tale ved utdelingen av Frontkjempermerket 14, des. 1943 295

1941

BOLSJEVISMEN

den dødeligste fare de nordiske folk noensinne har stått ansikt til ansikt med.

Referat av Førerens tale under Fylkesstevnet i Rakkestad 29. juni 1941 (en uke etter krigens utbrudd på østfronten).

I dag forstår sikkert alle nordmenn, og for øvrig hele verden, at krigen, det store oppgjør, er kommet inn i sin avgjørende fase.

Det som er foregått hittil har i grunnen *dekket over* tingenes virkelige sammenheng. Inntil no har det tatt seg ut som en kamp mellom stormakter. I dag ser vi klart at det i første rekke er en kamp, en gigantisk strid mellom to vesensforskjellige *livssyn.*

Krigen begynte som et samlet angrep på Tyskland. Men hva var det Tyskland vilde? Det vilde helt enkelt fri seg fra Versailles-traktatens lenker, og det vilde samling av alle tyskere i ett rike. Det var denne samling som England i første rekke satte seg imot. Dette imperiumsherredømme på havet var basert på et *splittet* og oppstykket Europa. En sterk fastlandsmakt kunde lett bli en sterk sjømakt. I over 300 år har England fryktet en slik utvikling. Derfor har England alltid gått til krig når det truet med å oppstå en sterk europeisk fastlandsmakt. Det gikk i sin tid til krig mot Spania av denne

grunn, og det gikk til krig mot keiser Wilhelms Tyskland av samme grunn; no er det gått til krig mot Det tredje rike.

På samme måten var England også interessert i et splittet *Norden*. SPLITT og HERSK var alltid det britiske imperiums ledemotiv. Og i denne splittelsespolitikk er dets interesser falt sammen med den internasjonale jødemakts. Begge har vært like interesserte i å knekke enhver nasjonal reisning.

Både England og jødene er interesserte i å opprettholde det gamle system som i virkeligheten bare bygger på den *rikes rett*. Kapitalismen vil i realiteten si at produksjonsmidlene er i hendene på noen ganske få.

Pengene hopet seg opp hos de få, og dette systemet har grepet om seg over hele verden.

I den franske revolusjon som banet vegen for det liberalkapitalistiske systemet, var jødene de drivende krefter, da denne omveltning samtidig banet veg for jødenes fulle bevegelsesfrihet og likestilling. *Liberalismen ble jødenes veg til makten i samfunnene*, og hele det såkalte demokrati ble underlagt den internasjonale jødedoms diktatur.

Det liberalistiske og det jødiske livssynet er i virkeligheten ett og det samme.

Den politiske frihet alene var imidlertid ikke nok, og verden ble belastet med en ny jødisk teori, marxismen, et nytt redskap for jødene i deres bestrebelser for å erobre verdensmakten. Teorien går som bekjent ut på at den som ikke eier noe, kommer til kort og at all eiendom er tyveri. Hva skulde en så gjøre? Jo, ta vekk den private eiendomsrett! Og så laget de parolen: Proletarer i alle land, foren Eder! Stjel det som er stjålet!

Bak den marxistisk-kommunistiske verdensbevegelse står således jødene. I teorien skulde makten gå over til

arbeiderne ved opprettelse av proletariatets diktatur. I virkeligheten er makten i det kommunistiske Sovjet-Samveldet gått over fra tsaren og hans styre til jødene.

Tross Moskva-Berlin-pakten, som var en ikke-angrepspakt, beregnet på å holde Sovjetunionen utenfor krigen — må alle være klar over at Adolf Hitler ikke et øyeblikk vilde ta tilbake noe av det han har sagt om bolsjevismen, som intet annet er enn *en løsslippelse av dyret i menneskene.*

I fire tusen år har Russland vært en valplass for kamper mellom de mange folkeslag som bor der, et nordisk-germansk element og de asiatiske folkeslag.

Hva betyr egentlig *Russland?*

Det kommer av *rus* som er synonymt med skandinav. Det var nemlig folk fra Norden som grunnla riket som et bolverk mot hordene fra de østlige stepper. Denne statsdannelse ble etter hvert oppslukt av asiatene. *Og bolsjevismen er jødenes revolusjon mot nordisk ånd i Russland.*

BOLSJEVISMEN ER DEN MEST DØDELIGE FARE SOM DE NORDISKE FOLK HAR STÅTT ANSIKT TIL ANSIKT MED. Og vi vet at bolsjevikene ikke har forandret seg en tøddel, og heller ikke *kan* gjøre det. For bolsjevisme — *det er å skyte, eller selv bli skutt.* Alle deres anstrengelser er gått ut på å få i stand en krig i Europa og deres *plan:* i det beleilige øyeblikk å gripe inn med den Røde Armé.

Når de liberalistiske (demokratiske) stater var utmattet av krig, var tiden inne for den kommunistiske revolusjon. Slik var det i 1917 i Russland, og vi har sett det i Finnland, i de baltiske stater og i Spania under borgerkrigen i 1936/39 — og no i 1941 med den Røde Armés gigantiske oppmarsj mot Europa.

Og de gjorde i mindre målestokk et farlig forsøk på det samme i Norge i 1932.

Jeg har i 12 år stått ansikt til ansikt med bolsjevismen i Russland, og jeg vet at hvis bolsjevikene skulde gå seierrike ut av denne krigen, vilde det for Norges vedkommende bety total ødeleggelse og minst halvparten av Norges befolkning vilde gå til grunne. Og resten prisgitt et liv i trelldom og den ytterste nød.

Tross ikke-angreps-pakten med Tyskland har bolsjevikene under hele krigen drevet sitt spill bak kulissene, idet de har vært fullt på det rene med at hvis Tyskland seirer, er de selv ferdige. For i Europa kan det ikke bestå et bolsjevikisk Russland ved siden av et nasjonalsosialistisk sterkt Tyskland.

I det engelske overhus uttalte nylig presidenten at England var rede til, om nødvendig, å gå i forbund med selve djevelen (han siktet da sikkert til Stalin). Og nylig utbragte lord *Nathan* — for et navn! — en skål for Stalin, og den sovjetjødiske diplomat i London, Maisky, svarte med en skål for kong Georg! En må si at det stolte Britannia er sunket dypt.

Det er en forbrytelse og en skjendighet at folk som kaller seg nordmenn arbeider for Nygaardsvold og hans drabanter der borte i London, folk som før flukten i årevis var gasjert av Sovjetsamveldet og mottok millionbeløp derfra for å lage borgerkrig og innføre sovjetsystemet i Norge.

No når kanonene dundrer utenfor vår egen dør *kan* ikke det norske folket lenger stå likegyldig til disse alvorlige kjensgjerninger. Det må lære å tenke og handle *norsk* og nasjonalt, ikke la seg forblinde av hat og hevnlyst, men vise sant og ekte fedrelandssinn.

ET SPØKELSE HAR VIST SEG I EUROPA — siden Karl Marx' kommunistiske manifest så dagens lys i 1848.

Referat av Førerens tale på Universitetsplassen i Oslo, 4. juli 1941.

Et spøkelse har vist seg i Europa helt siden den tyske jødeemigrant Karl Marx skrev sitt kommunistiske manifest i 1847—1848. I forordet til den norske oversettelsen — besørget av en norsk stammefrende, fremholder denne, som for øvrig var nestformann i Det norske arbeiderparti, at dette skrift (som ikke er annet enn en krigserklæring til de bestående samfunn og hele den kristne sivilisasjon), står på høyde med de største mesterverker i litteraturen, ja endog med flere av evangeliene.

Manifestets idéinnhold går i korte trekk ut på fornektelse av religionen og alle åndelige verdier, mennesket er et produkt av materien, — altså rendyrket *materialisme*. Marx kom også til det resultat at urettferdigheten her i verden bare kan oppheves ved at de eiendomsløse, proletariatet, tar makten i samfunnet og gjør all eiendom og alle produksjonsmidler til statseiendom. Kanskje i og for seg en skjønn teori, men i praksis den frykteligste utplyndring av menneskene, oppløsning av familielivet, utryddelse av religionen og avskaffelse av begrepet fedre-

land. Parolen var at arbeiderne ikke har noe fedreland, og det de ikke har kan en ikke ta fra dem. Marx sa også at religion er folkets opium, og Lenin forbedret det til: religionen er opium for folket og må utryddes som skadelig.

*

Fra den 1. Internasjonale ble stiftet i 1864 har det kommunistiske spøkelse vist seg i Europa gjennom en serie revolusjoner, opptøyer og uroligheter, — som i første omgang ble knekket ved Kommunens nederlag i Paris i 1871 etter få ukers redselsherredømme. I Russland ble bygd ut en fløy av den 1. Internasjonale allerede i 1903 — de såkalte *bolsjeviker*, som ganske enkelt betyr de som har *flertall*, og som hadde *væpnet oppstand* som sin første oppgave. Denne fløy var ledet av en flokk omflakkende russiske jøder. Under det militære og moralske sammenbrudd på den russiske fronten i 1917 lyktes det dem å vende krigen om til BORGERKRIG. Det som skjedde i Russland dengang, var ikke bare en frigjøring fra tsarveldet, en *russisk* revolusjon, — nei, det var det første skritt til den jødisk-kommunistiske VERDENSREVOLUSJON. Det lyktes bolsjevikene, hvorav et flertall var jøder, å få makten i dette veldige rike, et av verdens største, med ubegrensede naturrikdommer og en krigstrett, føyelig befolkning. Den kommunistiske internasjonale fikk dermed en basis for sin politikk, hvis en da kan kalle denne organiserte forbrytelse i verdensformat, for politikk.

Eiendomsretten ble opphevet, men det førte imidlertid ikke til større rettferd, men tvang Russlands millioner av arbeidere og bønder inn i en vergeløs slavetilstand

under staten. Avskaffelsen av den «borgerlige» moral førte til en fullstendig ødeleggelse av familielivet, med millioner av hjemløse og halvville barn. Avskaffelsen av religionen førte med seg ødeleggelsen av titusener av Russlands praktfulle kirker og historiens grusomste religionsforfølgelser. I stedet for rett og frihet en uhørt terror og millionhenrettelser.

Under de forferdeligste lidelser er kommunismens program, — denne politiske satanisme — gjennomført i det russiske rike. Jeg har selv med mine egne øyne sett disse redsler på nært hold, men for den som ikke har sett det, er det vanskelig å fatte det fulle omfang av kommunismens forbrytelser. Den menneskelige fantasi stopper opp overfor disse uhyre lidelser.

Bolsjevikrevolusjonen kostet i løpet av de første tyve år omkring 30 millioner mennesker livet. Så sent som i 1932—33 forårsaket sovjetregjeringen i Ukraina en hungersnød som kostet seks millioner russiske bønder livet, for gjennom denne uhørte terror å drive de gjenlevende inn i kollektivbrukene. Slik er avskaffelsen av eiendomsretten i praksis.

I Stalins beryktede kanalbygg, som Stalinkanalen og Moskvakanalen, ble anvendt millioner av slaver, hundretusener ble arrestert under alle slags påskudd for å skaffe gratis arbeidskraft; kanalene er blitt de rene massegraver for ihjelfrosne, utpinte og utsultede offer for den «sosialistiske» oppbygging.

Den som har sett bolsjevismen i praksis, den har også sett bunnen av menneskelige lidelser.

Bolsjevismen i Russland er den ene store fløyen, venstre fløy av den jødiske verdensmakt. Høyre fløy er den internasjonale storfinans og frimureriet. Det var som nevnt russiske *jøder* som satte bolsjevismen ut i livet,

og det var amerikanske jøder som finansierte foretagendet. Mange vil kanskje si at tanken er absurd. Skulde de jødiske bankierer i Amerika, som faktisk var ansvarlige for den kommunistiske revolusjon i Russland, virkelig ønske en slik utvikling?

En fransk ambassadør, St. Aulair, skriver i sin bok GENF MOT FREDEN (Genéve contre la Paix 1936) om en samtale med en jødebankier fra New York, en av dem som hadde vært med på å finansiere bolsjevikrevolusjonen. Denne bankier forteller at storfinansen og bolsjevismen begge er våpen for *internasjonalismen* som er den jødiske nasjonalisme.

Det er bare absurd for dem som ikke kjenner Israel, sier den jødiske bankier videre. Men kapitalismen og bolsjevismen er to poler. Ikke Nordpolen og Sydpolen, men de to maktpoler i verden. Derved dirigerer vi hele verden, både ovenfra (gjennom kapitalen) og nedenfra (gjennom proletariatet).

Bolsjevikene har arbeidet konsekvent mot sitt mål, *verdenssovjetrepublikken*, under jødenes ledelse og har gjort bruk av alle midler, så vel de kjente seksjoner av Den kommunistiske Internasjonale som av utallige såkalte «dekkorganisasjoner» kamuflert som fredsforeninger, kulturelle tiltak, religiøse foreninger osv. — spredt over hele verden, i alle land. I Sovjetunionen har Stalin samlet all makt i sin hånd. Han er sjef for Sovjetveldet, sjef for det kommunistiske parti i Russland og den øverste leder for de kommunistiske maktorganer over hele verden, og blant Sovjets maktorganer står da naturlig i første rekke den R ø d e A r m é.

Er det virkelig noen som er så naive å tro at den Røde Armé er oppsatt for å forsvare fedrelandet mot invasjon? Gang på gang er fra øverste hold forkynt at den er

verdensrevolusjonens armé. Med ufattelige offer er den skapt og stilt opp for å virkeliggjøre verdensbolsjevismens aggressive mål når de andre stormakter i Europa hadde mattet seg ut på krigen. Den skulde bringe revolusjonen under det røde borgerkrigsbanner *utenfra* til de land som ikke har latt seg løse opp innenfra.

De nasjonale stater og Hitler fører derfor ikke krig mot det russiske folk. Krigen føres mot bolsjevismen for å fri de russiske folk og hele verden for den røde pest.

Vi har sett hvordan de borgerlige og marxistene i dette land er gått sammen for å slå ned de antikommunistiske, nasjonale bevegelser, og vi har sett hvordan denne folkefront, som i virkeligheten ble dannet etter ordre fra Moskva, også førte vårt land inn i krig mot det antikommunistiske Tyskland.

En tilsvarende folkefront er også oppstått mellom de stater som enda beherskes av jødene, for å knekke den stat som er Europas bolverk mot bolsjevismen.

Vi så også hvordan England i fem måneder lå på kne i Moskva for å få bolsjevikene over på sin side i sin innkretsningspolitikk mot Tyskland, og at Tyskland for å fri seg fra dette kvelertak og for ikke å bli dolket i ryggen, var nødt til å slutte ikke-angrepspakten med Sovjetsamveldet. Men Sovjetunionen benyttet seg herav til overfallet på Finnland høsten 1940, og den sympati som strømmet mot Finnland og den sterke sympati for Finnland i vårt land, forsøkte vestmaktene å utnytte på det skammeligste gjennom sine krav om gjennommarsj for franske og engelske tropper, hvilket i virkeligheten vilde ha betydd krig mellom disse stater og Tyskland på norsk jord, da man med god grunn kunde gå ut fra at de fransk-engelske troppestyrker var blitt i landet når de først var sloppet inn.

I dag har vi endelig fått klare linjer.

I dag står de mot hverandre de som bærer det nye og de som bærer det gamle. For Norge vilde det gamles seier, dvs. bolsjevismens seier, ha de frykteligste følger. Hungersnød, store deler av befolkningen slept bort og titusener omkommet.

De som ikke er mot bolsjevismen i denne kamp, de er m e d den, og de fortjener virkelig å smake dens svøpe.

Tyskland og Finnland reddet oss fra bolsjevismen i 1918, i 1939/40, og de vil også redde Europa fra bolsjevismen i dag. Russland blir ikke Churchills redning, men hans grav.

Norge kan ikke sitte rolig og se på når de nasjonale stater fører sin verdenshistoriske kamp — også for oss.

Det norske folk blir deklassert som nasjon om vi ikke er med og gjør vår innsats.

Vi i NS har alt mange menn med i denne blodige kampen. Vi har fått anledning til å opprette en norsk legion, det er en stor ting for oss, det er et nytt skritt på vegen til vår fulle frihet og selvstendighet.

NS har gjort sin innsats, og vi er også villige til å føre kampen videre til den endelige seir.

Det er dertil en sak av største betydning å vinne Russland tilbake til den europeiske sivilisasjon.

VI VIL REDDE FRAMTIDEN FOR DET NORSKE FOLKET — og lar oss ikke skremme.

Referat av Førerens tale på Sætersgård under Olsokstevnet 29. juli 1941.

Nasjonal Samling har alltid ført en ærlig politikk og aldri sviktet det norske folkets livsvilje. Den ærlige politikk er den sterkeste. Vi følger i dag den samme klare linjen som vi alltid har ført.

Jøssingene håper at Russland skal knekke Tyskland, og så skal England vinne krigen. Isåfall blir det imidlertid ikke England, men b o l s j e v i s m e n som seirer. Ingen som ikke har sett bolsjevismen på nært hold kan forestille seg hva *det* vilde bety. Størsteparten av vårt folk vilde bli sendt til Sibir, som de gjorde det med finnene og ukrainerne (og senere de baltiske folk). De som ønsker en slik skjebne for sitt eget folk diskuterer jeg ikke med. De har ingen rett til å kalle seg nordmenn. Ingen kan tenke seg hvor forferdelig bolsjevismen er uten å ha opplevd den. Jeg har sett tog av ulykkelige fanger på veg til Sibir. De lå stuvet sammen i lastevogner som annet slaktekveg. Tusener døde undervegs og ble bare lempet ned på linjen. Og slikt vil nordmenn og kongen bringe over det norske folk!

Vi er i dag sterkere enn arbeiderpartiet noen gang har vært. Vi har i dag makten i alt offentlig styre. Men det er ikke av maktsyke vi legger dette under oss — men for å tjene Norge. Vi tjener ikke andre herrer.

De som i dag motarbeider oss, hva har *de* gjort for landet i denne skjebnetid? De som heller vil ha Norge til et tysk protektorat enn en fri nasjon, de som intrigerte bort den nasjonale regjering i aprildagene, hva har *de* gjort for landet? Da vi den gangen stoppet mobiliseringen for å berge stumpene, maktet de som var i og utenfor kirken å velte regjeringen. Og disse kjeltringer påførte landet et tap som løper opp i milliarder, og røvet dets frihet og selvstendighet.

Vi vilde redde framtiden for det norske folket, men disse forbrytere som aldri har forstått noen ting av det som skjer, stilte seg i vegen. Og no tror de at de skal skremme oss. Men vi lar oss ikke skremme, hverken av dem som bærer gullkors på maven eller av andre.

For det norske folket gjelder det enten å leve eller å gå til grunne. De ondsinnede trusler fra London skal ikke hindre oss i å bruke de midler vi finner nødvendig for å redde Norge.

De som står imot oss er gjengangere av nessekongene, som sådde splid da Norge skulde samles.

Vi står ved det største tidsskifte i Norges historie. Vi må være besjelet av den samme viljekraft som de som en gang samlet Norge. Der hvor de samlet et rike, skal vi samle et *folk*.

Hvis ulykken er ute kan den fare henover et lite folk på tre millioner som et alt ødeleggende uvær.

Tale i Colosseum 5. september 1941.

Makt uten rett er tyranni.
Rett uten makt er en frase.
Derfor må vi bruke makten for at retten kan skje fyldest.

Adolf Hitlers opprinnelige mål var bare å kaste av Versailles-traktatens lenker, å gjenvinne det tapte tyske land og samle alle tyskere i et stortysk rike.

Mot sin vilje ble Tyskland tvunget til å besette ikke-tysk land, og etter hvert ble den kamp som begynte som et tysk anliggende, til et *verdensoppgjør*.

Vi ser at Tyskland av utviklingens makt likefram er påtvunget sin skjebnebestemte oppgave som germanernes og Europas samlende og nyordnende makt og redning.

En tysk-europeisk seir i Russland og en europeisk kontinental nyordning gjør slutt på de krigerske bevegelser på det europeiske kontinent i denne historiske periode og legger grunnlaget for fred i Europa.

Den som for det umulige forsømmer det mulige er en tåpe.

Vi forlanger at Sverige innstiller sin løgn propaganda mot Norge, vi kan ikke lenger stå likegyldige til den hatske trafikk som drives mot oss i Sverige. Vi appellerer til det svenske folks nordiske samfølelse.

Vi blander oss ikke inn i svenske forhold og må kunne forlange at Sverige heller ikke blander seg inn i våre forhold.

Svenskene sier: «Arma quislingar». Vi sier: Arme svensker som mottar sin viten om Norge fra så giftige kilder.

Om jøssingene nådde sitt mål vilde det bety Norges ødeleggelse. De som ønsker, og arbeider for Englands og bolsjevikenes seier, er forrædere mot folk og fedreland.

Hvis ulykken er ute kan den fare henover et lite folk på 3 millioner som et alt ødeleggende uvær.

Det nye styre kan ikke ta andre hensyn enn fedrelandets vel.

I.

Det er en lykke å leve i denne store historiske tid. Men vanskelig er det for enhver å orientere seg i dette virvar av motsetninger og kjempende krefter som har grepet alle livets områder, som hver dag framtrer i nye former, og som i uendelig mangfoldighet utbrer seg over hele jorden.

Og dog er det i en slik skjebnesvanger brytningstid ingenting som er så viktig som det *å forstå sin tid, og så ville det riktige.* Det er overhodet ingenting i livet som er så viktig som nøyaktig å finne ut det standpunkt hvorfra tingene må bedømmes, og så holde fast ved dette og handle deretter.

Hvilket er no det grunnstandpunkt hvorfra tingene i denne tid må oppfattes og bedømmes?

Svaret må bli at de store motsetninger i verden i dag innerst inne kan føres tilbake til en avgjørende verdenskamp mellom det jødiske prinsipp og vårt nordisk-germanske. Utviklingen i den atlantiske, såkalte kristelige verden, er etter flere århundrers utvikling nådd derhen at skjebnespørsmålet er blitt:

Skal det lykkes de onde verdenskrefter ved hjelp av *materialisme* og *judaisert religion*, ved *frimureri*, *kapitalisme*,

marxisme, *demokrati* og *bolsjevisme*, ved *England*, *Amerika* og *Sovjetsamveldet*, ved *Churchill*, *Roosevelt* og *Stalin*, ved *Wall Street* og *London Børs*, ved *baglerbisper* og *jøssinger* og ved det nordiske menneskes egen *forblindelse*, å ødelegge de germanske folk og de fundamentale nordiske prinsipper hvorpå hele vår sivilisasjon hviler, for at der på ruinene kan bli opprettet det forjettede jødiske verdensherredømme i form av en verdenssovjetrepublikk og Den kommunistiske Internasjonale og en ny Genferliga?

Eller skal det lykkes det nye Tyskland som hovedeksponent for det nordiske og germanske prinsipp å vinne denne uhyre kamp, i dette Ragnarok, og å gjennomføre en nyordning og samordning i Europa som kan sikre den germanske verden i Europa mellom de jødisk-bestemte anglo-saksiske verdensmakter i vest og den jødisk-bestemte russisk-asiatiske verdensmakt i øst? Skal det lykkes de nordiske og germanske folk no som i historiens forgangne store krisetider å rydde av vegen en gammel verden og skape en ny som kan løfte hele den menneskelige utvikling opp på et høyere plan?

Dette er det store spørsmål i dag.

Det burde ikke være vanskelig for en nordmann som føler nasjonalt og har sin fornuft og sine sunne instinkter i behold, å vite hvor hans plass her er. Hva han ikke bare skal si *ja* til, *men av all sin kraft arbeide og kjempe for.*

Men i denne veldige verdensstrid mellom jødedommen og det nordiske blod og vesen er innviklet to andre store historiske utviklingsmomenter av avgjørende betydning.

Det *første* moment er at vi lever i en periode, da *verdensmakter* danner seg. På en liknende måte som det før oppstod *stormakter*. Amerikas Forente Stater, Det britiske samvelde og Russland er etterhånden fra stor-

makter vokst fram til å bli *verdensriker* med uhyre landområder og hjelpekilder og hver med en befolkning på langt over 100 millioner mennesker. I det fjerne Østen er Japan i ferd med å albue seg fram til å bli et verdensrike, og på det europeiske fastland holder no også det splittede Europa på å gruppere seg som en femte verdensmakt omkring det stortyske rike som sentrum og ledende stat.

Dette er en utvikling som det i historiens lys og med dagens kjensgjerninger for øye, ikke er til å ta feil av. Hva Frankrike og Napoleon ikke oppnådde for Europa, det er omsider Tyskland no i fullt arbeid med å virkeliggjøre: *en sammenfatning av de europeiske fastlandsstater i en europeisk nyordning som sikrer økonomisk og politisk samarbeid og utelukker innbyrdes krig, samtidig som den gir de enkelte stater nasjonal frihet og selvstendighet.*

Like overfor denne nyordning, som allerede begynner å ta fast form, og like overfor denne tendens til dannelse av verdensmakter som setter alle andre stormakter og småstater matt, blir spørsmålet for oss nordmenn: *Det britiske rike, Europa eller Sovjetsamveldet?* Noe fjerde alternativ, som splendid isolation, er utelukket i den noværende verdenskonstellasjon.

Valget kan ikke være tvilsomt — om en *hadde* noe valg. Det noværende Russland kommer knapt nok i betraktning annet enn for marxister og Moskva-kommunister. Og hva England og Europa angår, så hører dog Norge mer til kontinental-Europa enn til den engelske øya og det utenom-europeiske britiske verdensrike. — Norge har jo den aller største nasjonale og økonomiske interesse av å være med i en fredelig samordning på det europeiske fastland som også kan sikre Norden mot øst så vel som Europas fred i sin alminnelighet og gjøre slutt

på Englands evige *splitt og hersk-politikk* over Europas stater og de derav stadig følgende ødeleggende kriger og omveltninger.

Men i virkeligheten har en jo ikke noe annet valg enn å ville kjempe individuelt *for* eller *imot* den ene eller annen ordning, dvs. *for eller imot utviklingen*, for tingenes utvikling har allerede tvunget fram Norges og Nordens tilslutning til det nye Europa. Å arbeide mot denne naturgitte utvikling er bare å stampe mot brodden.

Det *annet* store utviklingsmoment i tiden er kampen mellom den nye verdensanskuelse, den nasjonale sosialisme og den gamle verdensanskuelse, på høyre fløy representert ved kapitalismen og demokratiet, på venstre fløy ved marxismen og bolsjevismen (kommunismen).

Noe fjerde alternativ gis ikke, og valget kan heller ikke her være tvilsomt — om en *hadde* noe valg. Kommunismen er vel ikke lenger noe brukbart ønske-alternativ. Og hva demokratiet og liberalkapitalismen angår, så må det dog i dag være klart for alle at det er et dødsdømt system som tilhører en utlevd tidsalder, og som no er under endelig likvidasjon over hele verden, og ingen utsikter har til å kunne gjeninnføres.

Hva er det også man vil ha tilbake?

Den ynkelige partipolitikken, som har ødelagt landet?

De vettløse streiker og lockouter, som ruinerte oss?

Den kroniske arbeidsløsheten, som var en sosial skam?

Det er intet annet valg enn for eller imot den naturgitte utvikling. Men den som for det umulige forsømmer det mulige, den er en *tåpe*.

Således ser vi at de ledende tendenser i dette store tidsskiftet står i nøyeste sammenheng med hverandre og i dag ordner seg i to klart motsatte og kjempende fronter: *på den ene side jødemakt, England, Amerika, Sovjetveldet,*

kapitalisme, demokrati, kommunisme. På den annen side: germanermakt, Europa, nasjonal sosialisme. Det nye syn imot den vante sed. Det som skal stige mot det som skal falle.

«To tanker går i stål imot hinannen,
to tidehverv vil skifte hvasse ord. —
Stridsmenn for kvelden og stridsmenn for gryet;
stridsmenn for neet mot stridsmenn for nyet. —»

Som alt verdenshistorisk har også den store bevegelse i vår tid en *religiøs kjerne*. Kapitalismens og kommunismens vesen er fremfor alt *gudløs materialisme*. At det således i virkeligheten innerst inne er det materialistiske livssynet som i dag står i kamp mot et åndelig og ansvarsbevisst syn på tilværelsen, skulde enno mer gjøre valget klart for dem som vet hva det rette livsgrunnlaget er for et nordisk menneske. — Når kirkefolk og kristenfolk kan stille seg i den kapitalistisk-kommunistiske front mot den nasjonale sosialisme, hvis grunnsyn er ansvarsbevisst idealisme, og hvis program er kristendom i praksis så viser det bare en babelsk forvirring og at de selv er blitt materialister og kunstige jøder.

II.

Jeg tror også at når en ser nøyere på saken, vil selve skjebnens spill gi et riktig og nyttig fingerpek. Jeg vil derfor ganske kort repetere noen kjensgjerninger, som vi alle kjenner, for å peke på hvorledes vi i begivenhetenes utvikling tydelig kan iaktta at det nye Tyskland egentlig *mot* sin opprinnelige hensikt blir drevet inn på en bane som fører mot virkeliggjørelsen av et fornyet Europa og til den nasjonale sosialismes verdensseier, det beste bevis

for at vi står overfor noe *som utviklingen vil ha fram*, noe skjebnebestemt som det ikke nytter å kjempe imot.

Adolf Hitlers opprinnelige mål var jo — som vi vet — slett ikke annet enn en rent tysk, nasjonal oppgave. Hans mål var å gjenreise det tyske folk og å fullbyrde Bismarcks påbegynte samlingsverk som var blitt ødelagt i den første verdenskrig. — Dengang lyktes det jøde-dommen å knuse de tre monarkier Tyskland, Østerrike-Ungarn og Russland, som da var den største hindring for de jødiske verdensplaner. For å nå sitt nasjonale mål, forenet — som vi alle vet — Hitler to av tidens ledende tanker, nasjonalismen og sosialismen, på rasemessig germansk grunnlag til *én* skapende og sterk tanke: *nasjonal-sosialismen*. Derved vilde han overvinne de splittende og ødeleggende krefter i det tyske folket, fornye det og gjøre det så enig og sterkt at det kunde kaste av Versailles-traktatens lenker, gjenvinne de tapte tyske land og samle alle tyskere i et stor-tysk rike. Mulighetene til dette var jo åpnet ved oppdelingen av det østerriksk-ungarske monarki. Utover dette vilde Hitler sikre sitt verk og Europas fred ved en fredelig ordning i Mellom-Europa og ved samarbeid med England, det germanske broder-folk. Nettopp Englands og Tysklands samarbeid vilde garantere Europas fredelige utvikling og ledende plass i verden.

«Men skjebnen ei vilde det så.»

Dere husker hvorledes Hitler ikke lot noe middel og ingen rimelige innrømmelser uforsøkt for å komme til en fredelig ordning. Han foreslo også en begrensning av rustningene. Men de andre vilde ikke engang gå med på likestilling mellom Frankrikes og Tysklands hær-styrker, til tross for at Frankrike er et meget mindre land og dessuten hadde sine allierte i ryggen på Tyskland.

Det eneste Hitler kunde oppnå var en avtale om at den tyske flåte ikke skulde være større enn en tredjedel av den engelske.

England og Frankrike så med stigende uvilje at Tyskland gjenopprettet sin suverenitet og vernefrihet, og samlet Østerrike og Sudetertyskerne til riket. Og da Hitler ved et mer enn rimelig tilbud søkte å ordne også den uholdbare stilling med hensyn til den polske korridor, tilskyndet England, Frankrike og Amerika de sjåvinistiske polakkene til krig ved løfte om hjelp som aldri kom. England og Frankrike erklærte også selv Tyskland krig, og begynte dermed for to år siden jødenes militære tilintetgjørelseskamp mot det tredje rike.

Dermed var det tyske spørsmål blitt et *europeisk* spørsmål. England trakk nemlig — som vi alle vet — etter tur Skandinavia, Nederland, Belgia og Balkanlandene inn i krigen for derfra å ramme Tyskland. På den måten ble Tyskland mot sin vilje tvunget til å besette disse land som det ikke hadde noe utestående med. Det tyske motangrep i Nederland og Belgia førte i sin fortsettelse til Frankrikes fullstendige nederlag og underkastelse, og da også Italia var gått med i krigen på Tysklands side så var dermed hele det egentlige europeiske kontinent, med unntagelse av Sverige og Sveits, trukket inn i den europeiske nyordning under Tysklands førerskap.

Etter at Hitler ved pakten Berlin-Moskva hadde brutt innsirklingen av Tyskland og sjaltet ut Sovjetveldet som motstander, hadde Tyskland ikke hatt annet ønske enn å opprettholde fredstilstanden i øst for med full og samlet kraft å kunne føre krigen mot England og oppnå fred. Moskva-pakten var det viktigste politiske middel til på det avgjørende tidspunkt å sikre Tysklands seier. Og hvis Moskva-pakten var blitt konsolidert og

hadde vært vedvarende, så er det sannsynlig at England hurtig hadde bukket under og sluttet fred.

Men bolsjevikene utnyttet imens situasjonen til å gjenerobre og bolsjevisere Russlands tidligere besittelser mot Europa og skyve sine grenser fram gjennom Skandinavia og Tyskland for å fremme sine verdensrevolusjonsplaner. De ventet i virkeligheten bare på den gunstige anledning for å bryte pakten, slutte seg til Tysklands fiender og rette dødsstøtet mot Tyskland og Europa. Utenom det jødiske brorskap og felleshatet mot Tyskland og nasjonalsosialismen, og utenom valgslektskapet mellom de jødiske tvillingsystemer kapitalismen og kommunismen, måtte nemlig bolsjevikene resonnere som så: «*Hvis det nasjonalsosialistiske Tyskland vinner krigen, så har den kommunistiske verdensrevolusjon ingen sjanser, og vi går selv før eller senere under i Russland. Taper derimot Tyskland, er Europas bolverk mot bolsjevismen brutt, og England kan ikke stanse bolsjevismen.*» *Slik resonnerte bolsjevikene.*

Heldigvis for Europa og for oss alle, også for våre bolsjeviker, kunde Tyskland i rette tid og med tilstrekkelig kraft møte disse planer. Europas krig mot bolsjevismen begynte. Men no dannet seg også åpent den kjempemessige jødiske verdenskoalisjon England-Amerika-Sovjetsamveldet, samtidig som Japan for alvor begynte å røre på seg i det fjerne Østen. Dermed er den kamp, som begynte som et tysk spørsmål, fra å være et europeisk spørsmål, i dag blitt et *verdensoppgjør*, det vil si, det har iallfall på det politiske område no antatt den omfattende karakter som det i virkeligheten innebærer.

Således ser vi Tyskland av omstendighetenes og utviklingens makt i tidens fylde likefrem påtvinges sin skjebnebestemte oppgave som germanernes og Europas samlende og nyordnende makt — og redning.

At denne merkelige skjebnens gang er fullbyrdet *mot* Tysklands opprinnelige hensikt, og at *den utvikler seg seierrik*, det viser bedre enn noe annet at Adolf Hitler er skjebnens redskap, og det borger for at det mål hvis konturer i dag trer tydelig fram bakom det veldige verdensoppgjør, *det vil bli nådd.*

III.

Man hører i denne tid megen tale om Napoleon. En fremstående norsk geistlig gjorde endog nylig Napoleons felttog i Russland i 1812 til gjenstand for en oppbyggelig betraktning. En sammenlikning kan jo ligge nær, og den er snart den eneste trøst for våre jøssinger, som trekker historiske paralleller istedenfor å se kjensgjerningene og den radikale forskjell.

Denne forskjell ligger ikke bare deri at luftvåpenet og de andre moderne samferdselsmidler totalt har forandret krigføringens muligheter og i særlig grad like overfor de enorme avstander i Russland. Heller ikke i forskjellen på det nasjonale keiserdømme i Russland i 1812 og det jødestyrte Russland i dag. Og ikke i at bolsjevikgeneralene fra begynnelsen av har gjort den kapitale feil i sin krigføring å marsjere opp på Tysklands grenser og derved gi tyskerne anledning til å tilintetgjøre hovedmassen av de røde arméene, mens russerne i sin krig mot Napoleon oppga enhver offensiv plan, bestemte seg for et absolutt defensivt system, og trakk hovedmassen av sine soldater *innover* i Russland, en beslutning som reddet Russland og ruinerte Napoleon. Bolsjevikenes egne angrepsplaner ble skjebnesvangre for dem.

Hovedforskjellen ligger imidlertid ikke i disse ting. Den er av en dypere karakter og viser hvor overfladiske våre jøssinger er selv i sine beste argumenter.

Hovedforskjellen ligger nemlig i selve sakens natur og i utviklingen.

Den fundamentale kjensgjerning i de europeiske begivenheter i begynnelsen av forrige århundre var *den franske revolusjon og dennes krigerske bevegelse fra vest mot øst*, inntil den brøt sammen i Russland og ble etterfulgt av en krigersk *motbevegelse* av Europas folk fra øst mot vest under den russiske keisers overledelse med som avslutning alminnelig fred og forsøk på en europeisk fastlandsordning.

Sammenlikner en disse begivenheter, som ble utløst av den franske revolusjon, som var den liberalistiske jøderevolusjon, med de noværende forhold, må en nødvendigvis komme til det *motsatte* av det resultat *de* forfekter som håper tyskerne skal tape i Russland, fordi om Napoleon gjorde det. Den noværende jøderevolusjon — den kommunistiske — *begynte* nemlig i Russland, og bolsjevikene har ved borgerkrig og sine verdensrevolusjonsplaner søkt å drive den fra øst til vest. Men denne krigerske bevegelse er brutt sammen i Vesten og følges no av en krigersk motbevegelse av Europas folk fra vest mot øst under Tysklands ledelse. Altså nøyaktig det motsatte av det som skjedde for hundre år siden.

Er det noen praktisk slutning å trekke av disse sammenlikninger — ut fra historiens logikk — må det derfor være den *at en tysk-europeisk seier i Russland og en europeisk kontinental nyordning gjør slutt på de krigerske bevegelser på det europeiske kontinent i denne historiske periode og legger grunnlaget for fred i Europa.*

Den sentrale idé i Napoleons krig mot England var å forene fastlandet mot det engelske øyrike. Alliansen med Russland var grunnlaget for krigen mot England. Og da denne allianse ble brutt, måtte den søkes gjen-

opprettet ved krig. Altså atskillig som *minner* om den noværende utvikling.

Men Napoleons storarmé brøt sammen i Russland, og dermed brøt også sammen grunnlaget både for hans krig mot England og for hans påtenkte europeiske nyordning.

Det nye Tyskland og dets allierte, derimot, *seirer* over Sovjet-Russland og bolsjevikene, og skaper dermed grunnlaget for seieren over England og for den nødvendige nyordning i Europa.

Napoleon uttalte på tilbakevegen til Paris etter nederlaget i Russland:

«Jeg har tatt feil, ikke av det politiske mål og den politiske nødvendighet av denne krig, men av den måte hvorpå den skulde føres.»

IV.

Nasjonal Samlings oppgave er å gjennomføre den nye ordning i Norge og å sikre Norges plass i det nye Europa. Dessuten er det vår enkle moralske plikt som nordiske mennesker, dertil i vår nasjonale interesse, å hjelpe hva vi kan til den nye ordens alminnelige seier og gjennomføring i Europa. I første rekke må vi bidra vårt til Tysklands seier, som er Norges seier, og til en hensiktssvarende regulering av forholdet mellom Norge og Tyskland som et ledd i den germanske og europeiske nyordning.

Disse oppgaver medfører at vi inntar en fiendtlig holdning til både England og bolsjevikene. Dette er så meget mer naturlig og selvfølgelig som begge disse makter arbeider — og i årevis har arbeidet — så vel innenfra som utenfra *på vår nasjonale ødeleggelse.*

Like overfor de andre land har vi alltid iakttatt streng nøytralitet og ikke på noen måte blandet oss i deres for-

hold. Dette gjelder i første rekke våre nordiske naboland, ikke minst det svenske broderfolket. Det er derfor med økende forstemthet vi er vitne til den uverdige og hatske agitasjon som i størstedelen av den svenske presse fortsatt drives mot det nye Norge.

Vår forstemthet blandes med forbauselse, ja med forakt, fordi vi dessverre må konstatere at det her for en vesentlig del dreier seg om simpel løgnpropaganda, øyensynlig beregnet på å gi det svenske folk en falsk forestilling om forholdene i Norge, både om vår bevegelse og om tyskernes opptreden. Det er ikke bare tendensiøse fremstillinger av forholdene som det her er tale om. Det er opplagte og *bevisste* fordreininger og usannheter. Ofte tarvelige, personlige insinuasjoner og løgnhistorier. Med andre ord *den rene London radio*, som da også som regel er kilden, når ikke London radio selv øser sitt stoff fra de svenske forgiftede brønner og fra såkalte «svenske» spesialkorrespondenter i Oslo.

For å ta noen eksempler blant hundrevis bare fra den siste måned:

Den 21. august bragte *Svenska Dagbladet* en meddelelse om tvangsutskrivning i Norge for den russiske krig, og forestående mobilisering av all norsk mannlig ungdom for kamp mot russerne.

Den 24. august meddelte *Stockholmstidningen* fra sin «spesielle korrespondent» at Nord-Norges hird er mobilisert og bl. a. brukes til å bevokte den store konsentrasjonsleir som er innrettet i Nord-Norge. Der er inntruffet en rekke sammenstøt, hvorunder det også er skutt, forteller avisen.

De samme hovedstadsaviser vet å meddele at pastor *Riisøen* i Fana ved Bergen er avsatt, og at Kirkedepartementet forgjeves har anmodet flere prester om å betjene

embetet i Fana etter ham. Mens det virkelige forhold er at pastor Riisøen ikke er avsatt, men at biskopen etter anmodning forflyttet ham fra Fana til å betjene et annet embete og at biskopen etter vanlig praksis ordnet med at en ny prest tiltrådte straks.

Etter den svenske presses utsagn og etter den oppfatning som den har skapt i det svenske folk, råder det i Norge alminnelig hungersnød og elendighet, foruten det frykteligste skrekkvelde utøvd av Nasjonal Samling i sin alminnelighet og av Hirden i særdeleshet.

Og hva sier en f. eks. til at en annen av Sveriges største aviser, *Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning*, 14. august skriver, og det i en redaksjonsartikkel, om at en rekke av de norske statsråder har måttet ta permisjon for å skjøtte sine angrepne nerver. «En av disse herrer,» skriver bladet, «oppgis først å ha søkt helbredelse på Skodsborg sanatorium (i Danmark). Der vilde de imidlertid ikke påta seg tilfellet. Det var for alvorlig. Han menes no å være anbragt på Dikemark.»

Slik lavtliggende løgn finner toneangivende svenske aviser det forenlig med sin verdighet og sine interesser å servere *i fullt alvor* for sine lesere. Den svenske presses skildringer og rapporter fra Norge er i det hele tatt helt misvisende og er enten fullstendig oppdiktede eller forvrengte og forfalskede. Ofte er de preget av den uforskammede, frekke og så lett gjenkjennelige jødetone — alltid uvennlige, ondsinnede, hatske og infame og struttende av storsvensk selvgodhet. Disse beklagelige foreteelser har vært drevet *helt siden Nasjonal Samlings overtagelse av styret*, og er dessverre i den senere tid snarere blitt verre enn bedre.

Jeg vil no ikke engang tale om hva de har å fortelle om *min* person. Det er alle mulige og umulige ting.

Blant annet står jeg på randen til sjelelig sammenbrudd og sinnssykdom. «Den som lyttet til kommandør Riiser-Larsens henvendelse den ene gang til Quisling selv, den annen gang til hans frue, undres ikke på at han må føle det uhyggelig,» skriver den samme «*Göteborg Handels- och Sjöfartstidning*». «Når man hørte Riiser-Larsens tale til Quisling så man formelig et par veldige never strekkes ut og gripe mannen om strupen. *Der* var ingen redning mulig. Urokkelig som skjebnen uttalte Riiser-Larsens veldige stemme dommen over Quisling. Kommandørens henvendelse noen uker senere til *fru* Quisling var enno uhyggeligere i sin skildring av de barns lodd, hvis fedre ved Quislings forføyninger kastes i fengsel. For en mor må disse, tross kraften, stillfarende ord være fryktelige. Arma quislingar!»

Ja, slik males det side opp og side ned i broderfolkets store og små aviser. Og dette siste eksempel er for så vidt også betegnende som det viser at svenskene forfalsker endog de før så grumsete kilder. — Ovenstående er nemlig tatt fra London radio, og gjaldt *ikke* fru Quisling, men fru statsråd Jonas Lie.

Slike eksempler kunde forfleres i hundrevis.

«Arma quislingar!» sier svenskene. Vi sier: Arme svensker, som daglig må lese slikt og liknende mindreverdig stoff. Det er trist å måtte konstatere at det svensk-germanske folket enno er så ufritt og så nedsyltet i jødepropaganda at det tror på og finner smak i den slags, og bare tar sin viten om det nasjonale Norge fra så giftige kilder.

Men saken har en enda alvorligere side. For det er vel noe nær uhørt at et land som daglig pokker på sin nøytralitet, tillater sin presse å opptre slik mot statsmaktene i et vennligsinnet naboland. Det er dessuten

riktig nok så at denne skandaløse svenske løgnpropaganda er direkte rettet mot Norge. Men indirekte og vel så meget har den sin tydelige adresse til Tyskland. Svenskene bør også være oppmerksom på at det nye Norge, som de finner å burde bakvaske på denne måte, det er fremtidens Norge, som Sverige blir nødt til å regne med. Dette vil jeg med all kraft understreke. *Sverige trenger Norge mer enn Norge trenger Sverige.*

Vi blander oss ikke inn i svenske forhold, vi må derfor kunne forlange at Sverige heller ikke blander seg inn i *våre* forhold. Vi, det nye Norge, skylder ikke svenskene noen unnskyldning for at vi eksisterer og virker. Det må stå oss fritt å arbeide for vårt fedrelands vel på den måte vi finner best.

Vi kommer heller ikke til å anerkjenne som en ledende nasjon i Norden et folk som forsømte sin store chanse i Finnland i 1918. Som tross «det svenske stålet» og Karl 12. *blir sittende ved sitt smørgåsbord når Europas og Nordens skjebne avgjøres under stålhjelmen på slettene og i skogene i Russland.* Og som tross sin inneklemte beliggenhet, innbiller seg — like kortsynt som Sveits — at det kan bli liggende utenfor tidens store bevegelse i hele den europeiske kulturkrets, holde seg klar av den strøm som sikkert og no så skyndsomt driver Europa fram mot en ny tingenes orden.

Det tok 300 år å innføre kristendommen i Sverige, i Norge bare 35 år. For oss kan svenskene i og for seg gjerne også no bli liggende hundre år etter i utviklingen. Det folk som først griper og gjennomfører en ny tids orden, vil beherske framtiden. Og vi ser for så vidt heller at Norge gjør det enn Sverige. Men for det nordiske og germanske broderskapets skyld og for styrken og samholdet i Norden ønsker vi at også Sverige snarest mulig

av egen kraft vinner fram til en nyordning i pakt med tidens lov, at det svenske folket likesom det norske i samhøve med *Henrik Ibsens* manende og profetiske ord: *vil træde tidens aabne spor imod et frit, et helt, et mæktig Nord.*

Vi tilstreber ikke for Norge noen lederstilling i Norden. Vi ønsker i Norden bare samarbeidende, jevnbyrdige og likeberettigede nasjoner, hver i sitt naturlige livsrom. Og vi har rett til å forlange og vi forlanger, at Sverige innstiller sin løgnpropaganda mot det nye Norge og dets anvarlige menn, så vel som sin understøttelse av norskfiendtlig virksomhet, og at vi nordmenn, i fred kan få ordne og bygge vårt eget land fri for svenske sjikanerier.

Hvis ikke de bestemmende svenske kretser finner å kunne innvilge i dette rimelige krav, som bare fordrer alminnelig menneskelig og politisk anstendighet, vil det i Norge skape en varig bitterhet som hverken Norge eller Sverige er tjent med. Det vil lett kunne føre til en gjenopplivning av det århundregamle motsetningsforhold mellom våre folk, det som så lykkelig ble overvunnet etter 1905.

Vi vil ikke svare svenskene med samme mynt. Vi vil ikke — så sant ikke svenskene ved fortsatte provokasjoner tvinger oss til repressalier — starte noen pressekampanje mot Sverige eller begynne noe undergravningsarbeid mot de svenske riksmakter og den herskende svenske stats- og samfunnsordning. Men vi kan ikke lenger stå likegyldige til den hatske og utålelige trafikk som i Sverige drives mot Norge. Det er det svenske folks egen sak, i sin egen interesse, å forlange av sin presse objektive og sannferdige meddelelser om forholdene i Norge. Vi forlanger kun at man ikke lyver på oss, og bakvasker og motarbeider oss og våre legitime nasjonale interesser.

Vi appellerer til det svenske folks nordiske samfølelse, til dets ettertanke og til mellomfolkelig anstendighet, som vel i særlig grad burde gjelde mellom nordiske broderfolk.

Hva ellers *den alminnelige situasjon i Norden angår*, så er stillingen i dag den at vi med bestemthet kan konstatere at den nye ordning har fått overtaket i Norden som helhet.

Således har den nye tids stigende flod i dag ugjenkallelig oversvømmet tre av Nordens land, Norge, Danmark og Finnland, og omskyller på alle kanter Sverige, så meget mer virkningsfullt som no også hele Østersjøen og dens østlige bredd er behersket av den nye orden. Kan noen tvile på at tidsfloden som allerede har grepet elleve av Nordens 17 millioner mennesker, også uvegerlig en dag vil overskylle Sveriges 6 millioner? Er det ikke nettopp like overfor dette uavvendelige perspektiv at den svenske system- og jødepresse er så ilter og ubalansert mot Norge? Den ser at det *må* komme. Dag for dag stiger floden utenfra og innenfra. Graver og tærer på de gamle innretninger, de gamle forestillinger og fordommer. Stykke for stykke løsner og faller ned. Og en dag springer demningene, og også «Gamla Sverige» finner forbauset sin plass blant Europas nye nasjoner, til demokratenes og jødenes skrekk, men til lykke for det svenske folk og Sverige selv og for de andre nordiske land.

Den dag er nærmere enn de aner de individer som i egeninteresse og i dristig tvil om kraften i den strøm som driver verden framover, trosser tidens lov og smigrer seg med å kunne stanse floden og demme den opp, men som dog til slutt blir ubarmhjertig oversvømmet og revet bort. Den dag det skjer, er en lykkelig dag for Norden. For når Nordens land blir fridd for internasjonal jødemakt og avlastet for Englands og Russlands trykk, og når de finner tilbake til seg selv, til sitt eget nordiske

vesen, så vil de i samlet samarbeid med vårt tysk-germanske broderfolk gå en stor framtid i møte. *Tilsammen er vi nordiske folk, om ikke de største i folketall, så dog nest Tyskland kulturelt og økonomisk den største makt i det egentlige Europa.* Våre naturlige forutsetninger åpner for oss innen rammen av det nye Europa muligheter i verdensmålestokk. Hvis vi bare evner en kraftig innsats, og jeg tviler ikke et øyeblikk på at vi det gjør. Heller ikke tviler jeg på at Englands og Amerikas endelige nederlag vil bringe oss de gamle norske besittelser tilbake til Norden: *Svalbard, Grønland, Island, Færøyene, Hjaltland* og *Orknøyene*, slik at hele vårt naturlige livsrom og også basisen for vår kraftutfoldelse ute i verden og på havene blir sikret.

V.

Hovedmålet for Nasjonal Samlings arbeid og kamp har gjennom alle år, helt fra vår bevegelses begynnelse vært å berge det norske folk gjennom den store verdenskrise og å hevde Norges frihet og det norske folks nasjonale selvstendighet.

Ved våre motstanderes lettsindige og ryggesløse spill med det norske folks skjebne gikk Norges frihet og selvstendighet tapt, ja hele det norske folks nasjonale eksistens ble satt i den største fare.

Vår harde oppgave ble det å redde hva reddes kunde og å *gjenvinne fedrelandets frihet og selvstendighet*, det hovedspørsmål som beveger oss alle.

Når det norske folk er sloppet så lett gjennom det siste krigsårs uhyre vanskeligheter, når vi no tross alle krigsvanskeligheter som enno måtte ligge foran oss, kan ha forvissningen om at Norge går mot en stor nasjonal

framtid med velstand og gode kår for alle, *og når vi framfor alt no er kommet så langt at vi med sikkerhet kan si at vi får vår frihet og selvstendighet tilbake*, så skyldes dette sannelig ikke England og den rømte kongen og emigrantregjeringen i London, eller Mowinckel og Tranmæl i Stockholm, og jøssingene og flaggpatriotene her heime. Det skyldes på den ene side *Adolf Hitler* og hans medarbeidere, her i landet i første rekke Reichskommissar Terboven, på den annen side Nasjonal Samling. Alltid har vi i Nasjonal Samling uavkortet hevdet Norges nasjonale interesser til *alle* sider, og *alltid* har vi kjempet for det norske folks frihet og selvstendighet. Det er også vår bevegelse som har stilt hovedmassen av de frivillige, tapre nordmenn som no i *divisjon Viking*, *Regiment Nordland* og i *Den norske Legion* viser at de *virkelig* er nordmenn og at de *virkelig* mente noe med det, når de tusen ganger har sunget: «Også vi når det blir krevet, for dets fred slår leir.»

Men England og dets norske agenter: ekskong Haakon og Nygaardsvold-regjeringen, Mowinckel og Tranmæl og jøssingene, det var *de* som bragte Norge i ulykke. Disse folk dekker seg med fedrelandske fraser og fører «*Alt for Norge*» i sitt skjold. Men hva har de utrettet? Jo, vi kjenner deres gjerninger, også dem som ble øvd i dølgsmål. Ett eksempel. Umiddelbart før 9. april, da de *visste* krigen kom, besluttet «Forsyningsdepartementet», det som skulde forsyne landet, *å eksportere 40 000 tonn hvalolje til England, nok for Norges behov i to år*. Slik er de engelsksyke.

Før den 9. april og *etter* den 9. april har de bare forsøkt å *øke* vanskelighetene for det norske folk, å hindre den nasjonale gjenreisning. Ekskongen og emigrantregjeringen i London og dens klientel av rømlinger, ser sin oppgave og en *heltegjerning* i å ødelegge norske trans-

portskip, bombardere norske heimer og fabrikker, bringe sult, elendighet og uro i landet, i Englands og bolsjevikenes interesse. Det er heldigvis en oppgave som overstiger både deres og deres alliertes krefter. Men hvis disse «nordmenn» og jøssingene her heime fortsatt hadde framgang i sitt arbeid her, vilde det bare bringe nye ulykker over det norske folk og for alltid forspille Norges frihet og selvstendighet. Og hvis de skulde nå sine ønskemål, vilde det bety Norges ødeleggelse.

Det har selvsagt ikke vært så lett for alminnelige, ikke politisk tenkende mennesker å forstå sammenhengen i og nødvendigheten av det som er skjedd og *måtte* skje i de forløpne to krigsår.

En fremmed besettelse, selv av en vennligsinnet makt er også naturlig en belastning som et frihetselskende folk, som vil være herre i sitt eget hus, ønsker å bli fri. Men jøssingene vil bare bytte den bestående besettelse med en annen, fordi de tror at da skal de få det bedre. Men heri tar de feil. Senere erfaring vilde vise at de har fått det verre. Gudbrandsdølene *har* allerede erfaringen med engelskmennene. Og hva en bolsjevikisk besettelse betyr, det ser vi av folkenes skjebne i de baltiske stater: ubeskrivelig redsel og elendighet. Bare ønsket om en slik mulighets oppfyllelse er en forbrytelse.

I dag burde dog saken være klar for oss nordmenn:

Under alle omstendigheter betyr Englands og bolsjevikenes seier vårt fedrelands ruin. Derfor er de nordmenn som ønsker dette og arbeider for det, *forrædere mot folk og fedreland.* Så meget mer som bolsjevikene har som sitt erklærte program også Norges bolsjevisering og innlemmelse i Sovjetveldet, likesom det var England som kynisk trakk Norge inn i krigen og ofret det for sin krigspolitikk, slik som det hjerteløst har ofret det ene land etter det

andre for de engelske interesser, og for øvrig tyrannisert havet og gjennom mer enn 100 kriger underlagt seg en fjerdedel av jorden.

Engelsksyke nordmenn søker, av skam over uhyrligheten i sine ønskedrømmer om at bolsjevikene skal seire over tyskerne (og deres allierte), uærlig å dekke over de virkelige forhold ved å argumentere med at Tyskland og bolsjevikene tretter hverandre gjensidig ut i Sovjet-Russland uten at det berører Norge. Deretter vil England med Amerikas hjelp vinne en overlegen seier, og Norge igjen bli fritt uten at bolsjevikene besetter Nord-Norge. Men de må dog forstå, disse folk, at slik kommer det ikke til å gå for seg. Som før nevnt: Hvis Tyskland tapte krigen, er Europas bolverk mot bolsjevismen brutt, og England kan ikke stanse bolsjevismen i Europa. *Det viser erfaringen fra den første verdenskrig, hvor England dog seiret stort.*

Under alle omstendigheter kunde England ikke seire i Norge, *det vil si på hele krigens mest avgjørende punkt, uten at vårt fedreland ble en fryktelig krigsskueplass og forvandlet til en rykende ruinhaug.*

Er det det de vil våre engelsksyke jøssinger? De har lært for lite av Åndalsnes, Molde, Kristiansund, Steinkjer, Namsos og Bodø, og av den fryktelige skjebne som hele landet, og Oslo i spissen, med nød og neppe unngikk.

Jeg antar at enhver ansvarsbevisst nordmann må forstå at med den slags ting kan en ikke lenger leke seg. Det må være klart for alle at når krigen no har antatt karakteren av en ny og større verdenskrig, hvori samtlige verdens syv stormaker er engasjert, så er situasjonen blitt overordentlig skarp og alvorlig. Av verdens 2,4 milliarder mennesker er over 2 milliarder innviklet i krigen, og den tredje krigsvinter står for døren. Uhyre politiske krefter

er sloppet løs. *Hvis ulykken er ute kan den fare henover et lite folk på 3 millioner som et altødeleggende uvær.*

Under disse omstendigheter må de engelsksyke elementer i det norske folk endelig engang forstå, for det første at vårt ve og vel er uløselig knyttet til Tysklands skjebne. At Tysklands seier er Norges seier. For det annet at Tyskland med all sin vennlige innstilling like overfor nordmennene og all sin langmodighet overfor sine motstandere blant nordmennene, ikke lenger kan ta overbærende på fortsatte foreteelser som er farlige eller skadelige for okkupasjonsmaktens interesser. De no effektuerte dødsdommer, inndragningene av radioapparatene og den averterte forordning om unntagelsestilstand taler et tydelig og advarende språk til oss alle. At vi hittil har sloppet såpass lett fra alle krigens redsler og vanskeligheter må ikke lulle folk inn i falske forestillinger, slik at de tar feil av det fryktelige alvor i situasjonen.

At Norge på en måte har vært i krig med Tyskland og fredsforholdet mellom de to stater ikke enno er offisielt klarlagt, kan være en formildende omstendighet, så meget mer som den skaper atskillig forvirring i mange sinn. Men dette endrer ikke noe i okkupasjonsmaktens rett og plikt til å vareta sine militære interesser for å vinne krigen, hvilket også i høyeste grad er i Norges nasjonale interesse.

Også vi i Nasjonal Samling har vår krig å føre. Det er *kampen for Norges frihet og selvstendighet.* Det er paradoksalt at vi skal være nødt til å måtte kjempe denne kamp for Norge *mot* egne landsmenn. Men denne beklagelige kjensgjerning kan dog ikke la oss oppgi kampen. Enhver må innse at vi i Nasjonal Samling som i første rekke varetar ansvaret for Norges skjebne i dette avgjørende historiske vendepunkt heller ikke vi har lov

til rolig å se på at forblindede landsmenn driver sitt tåpelige og forbryterske spill, og stiller seg i vegen for eller endog søker å sette i fare det nasjonale samlingsverk som er den eneste veg til å gjenvinne Norges frihet og selvstendighet. Enn mindre kan vi tåle innstillinger og handlinger som er *direkte* landsskadelige og landsforræderske. Vi krever av alle nordmenn, og i første rekke av alle offentlige tjenestemenn, *positiv innsats for Norges sak.* Og ingen kan med rette bebreide oss at vi uskadeliggjør dem som vil ødelegge oss og fedrelandet.

Vi har alltid villet gjøre vårt verk med det gode. Vi har alltid søkt å appellere til våre landsmenns fornuft og til deres fedrelandssinn og godvilje. Vi har alltid gitt våre motstandere en meget fair chanse, har alltid i god tid advart dem for å gi dem mulighet til å besinne seg og komme på bedre tanker, likesom vi i årevis før den nasjonale katastrofe har inntrengende advart folket og pekt på den vegen det måtte gå for å frelse seg fra krig og kaos.

De vilde ikke den gang høre, og fikk føle. Denne gangen har de trodd våre advarsler var tomme trusler, at vår overbærenhet og tålmodighet var svakhet. No vil de få merke vår styrke og besluttsomhet. De som ikke har villet høre våre advarsler, får ta konsekvensen. Jeg sier ikke dette for å true. Men fordi vi kjenner vår plikt like overfor Norge og historien og føler vårt ansvar.

De plutokratiske, kirkelige, intellektuelle og marxistiske klikkene som har regjert Norge på ryggen av folket, noen ovenfra, andre nedenfra, innbiller seg å ha en evig rett til å regjere dette landet, til fortsatt å føre det norske folk bak lyset og utbytte det. Men de er en insolvent «elite» som har forspilt sin lederstilling. De

har ikke fylt sin funksjon. De har ikke gitt vårt folk noen skapende idé, ikke noen oppdragende plan for dets liv. De har ikke ført det riktig, men på falske veger. Derfor er de også brutt sammen og dømt til å forsvinne uten sang og klang, i mørke og stillhet.

Disse små klikkene tillegger seg selv større betydning enn de har. De blåser seg opp og terroriserer vide kretser sjelelig og økonomisk, men når man stikker hull på dem, faller de sammen som en barneballong.

Hvis det var nasjonale interesser som drev dem, og ikke egoistiske privatinteresser, så måtte de være *med* oss. Men deres motiv er, at de ser sine private interesser truet. Og de *er* truet. Det er riktig nok.

For det er dette klikkveldet som må brytes på alle områder for at det kan bli rom for den makt som Nasjonal Samling har utenom sine organiserte rekker, titusenvis av tilhengere som ikke tør bekjenne farge, fordi de terroriseres av de feige jøssingklikkene som skyver seg inn mellom Nasjonal Samling og folket.

Dere har hørt Frankrikes fører, marskalk *Petain*, tale om det gamle systems menn som setter seg mellom ham og hans folk. Det er der som her. Dere har kanskje også lagt merke til at i Frankrike ble på en gang 700 offentlige tjenestemenn avskjediget.

Tror de engelsksyke og bolsjeviksyke jøssinger at vi er mindre besluttsomme og energiske? Da tar de feil. Vi har varslet alle tjenestemenn om at det i fedrelandets interesse gjelder å gå aktivt inn for nyordningen. Det var ikke noen spøk. Det var dødsens alvor. Og bakstreverne blant dem har no hatt mange måneder å tenke seg om, og ta sin beslutning om de vil være *med* oss eller *mot* oss i vår kamp for Norges frihet og selvstendighet.

Vi lar derfor heller ikke uvesenet gå sin gang. Men fjerner etterhånden enhver tjenestemann, høy eller lav, som saboterer nyordningen og kampen for Norges sak, og setter inn nye, positive krefter. Denne utrenskning går planmessig for seg, og den kommer til å bli gjennomført til siste slutt. For et nytt styre som representerer en revolusjonerende, nasjonal nyordning, er det umulig å gå annerledes fram, umulig å ta andre hensyn enn fedrelandets vel.

Ingen må la seg dupere av disse stakkars jøssingene og deres ynkelige spill. At gamle bekjente ikke vil hilse på en, er dog til syvende og sist verst for vedkommende selv og stiller dem bare i et latterlig lys. Vi skal også huske på at jøssingene opplever store personlige skuffelser og sorger, og en vakker dag risikerer de — hvis de ikke omvender seg — å bli sendt på vedhogst eller til en arbeidsleir sammen med sine allierte, de bolsjevikiske krigsfanger, eller kanskje endog til en *jøssingkoloni* borte i Russland for å studere på åstedet resultatet av det system de vil velsigne vårt fedreland med i det kjære Englands og den kjære konges interesse.

Det er et sørgelig syn for nasjonalbevisste nordmenn som i årelang oppofrelse har kjempet klarsynt og med klokskap og kraft for Norges sak, å se forvillede landsmenn misbruke det norske flagg til norskfiendtlig demonstrasjon, — folk som intet positivt yter for Norges sak, men som på toppen av sine noværende tåpeligheter også bærer medansvaret for Norges ulykke. De synes visst selv, disse, at det er svært kjekt å demonstrere med nasjonalhjelpens merke og med det norske flagg og nasjonale farger både her og der. *Men når de selv eller foreldrene får betale demonstrasjonen med inntil 100 000 kroner i bøter til Norges statskasse, så blir det ikke fullt så kjekt og morsomt.*

Dette kan synes latterlig. Men det er enkelte ting som *ikke* er latterlige. Det er ikke latterlig *at mens våre heimlige jøssinger driver sitt tåpelige spill, ofrer de beste av Norges ungdom frivillig sitt liv i Russland for Norges sak i Europas kamp mot bolsjevismen.*

Det er *ikke* latterlig når London radio og den såkalte frihetssender direkte oppfordrer til politisk mord, og endog uttaler spesielt til barna, at «hvis dere treffer eller møter en med solkorsmerket på, så må dere betrakte vedkommende som fortjent til døden». *Det* er ikke latterlig, for den slags oppfordringer særlig like overfor barn og andre uansvarlige elementer som mange av jøssingene jo er, kan lett føre til uhyggelige kjensgjerninger. *Det er ikke latterlig, for de virkelige trådtrekkere i dette spill, Secret Service's og G.P.U.s agenter og medsammensvorne, opererer med alle mordmidler og med systematisk terror og sabotasje, og vil gjerne provosere til handlinger som de ikke selv tør innlate seg på.* Men de vet hva det venter dem. Og hva økonomisk boikott angår, er å si at hvis det kan *påvises konkrete tilfelle* av økonomisk boikott mot medlemmer av NS eller sympatiserende med NS, på politisk grunnlag, så vil de skyldige få bøte slik økonomisk og på annen måte, at de resten av sitt liv kommer til å ønske at de aldri hadde innlatt seg på denslags forretninger.

Kampfeller! Jeg vet at dere ikke bøyer av for noen terror fra våre motstandere hverken på den ene eller annen måte, og at dere går deres veg rett fram uten å la dere påvirke av fiendtlig propaganda. Men vi må heller ikke *tenke og tale* for meget om *den side* av kampen, ikke på noen måte la oss anfekte av det støv som motstanderne søker å hvirvle opp. En hær svekker sin slagkraft hvis den tenker for meget på de vanskeligheter som fienden lager for å påtvinge en sin vilje. Vi må føre vår

krig igjennom så det blir rom for positiv og nasjonal politikk. Det er ingen fektning for bare å oppholde fienden, men en krig, hvis mål er å tilintetgjøre motstanden. Terroren må brytes med terror, og med disiplin og organisasjon med makt bakom. *Men først og fremst må vi tenke positivt og arbeide positivt på å gjennomføre vårt nasjonale nyreisningsprogram. Aktivitet og handling, tro på Norge, lojalitet mot bevegelsen og dens oppgave, det er det som kreves.*

Vår bevegelse i dag er både kvantitativt og kvalitativt sterk nok til å gjennomføre både kampen og sitt positive program.

Nasjonal Samling er no organisasjonsmessig like sterkt som det fascistiske parti i Italia og kommunistpartiet i Russland var først mange år etter deres maktovertagelse. Vi har i dag ikke bare den største og best organiserte politiske organisasjon som noensinne har vært i Norge. Vi har også fullgodt nådd den styrke som er nødvendig for et statsbærende parti. Vår organisasjon blir for hver dag større og sterkere. Og vi legger for hver dag systematisk under oss nye områder av stats- og samfunnslivet.

Nasjonal Samlings idéer har no i det hele tatt funnet en bestemt og dem tilsvarende organisasjonsmessig representasjon. De griper derfor om seg med uimotståelig kraft.

Det nasjonale samlingsverk står no på fast grunn. Det kan ikke lenger slås i stykker hverken av ytre eller indre fiender.

Makt uten rett er tyranni. Rett uten makt er en frase. Vi vet at det vi kjemper for, er godt og rett. Og vi har makt å sette bakom. Derfor må vi også bruke makten for at retten skal skje fyldest og det gode bli virkeliggjort.

Vi bygger på folket og søker rettskaffent og ærlig å fremme dets vel. Men mot folkefiendene skal vi, uten angst for deres og Londonsendernes sadistiske ønskedrømmer og trusler, gå rolig fram, og med klokskap og humanitet nøytralisere dem i tur og orden.

Kampfeller!

Vi skal tappert og trofast overvinne eller kue all motstand inntil hele folket er vunnet for den nye ordning. Med plan og framsyn i arbeidet skal vi gjennomføre *den nasjonale revolusjon, skritt for skritt*, fylke for fylke.

Vårt store mål skal vi nå:

Norge skal ikke bare bli fritt. Det skal bli stort.

DER STILLES
DE MEST KOMPROMISSLØSE KRAV
til hirdmannens tro på saken og tapperhet i innsatsen.

Referat av Førerens tale under den store hirdmønstring i Oslo 2. november 1941.

Det er sikkert mange som betrakter en slik mønstring som et tomt og innholdsløst skuespill. Men de tusener og atter tusener som står bak vår bevegelse gir uttrykk for noe annet. Hva selve mønstringen angår, og den ed som dere har avlagt i denne forbindelse, er dette verdifulle ledd i den utvikling som skal føre til et nytt og gjenreist Norge.

I den nye ordning er vi alle sammen samfunnets *tjenere*. Hirden er garantien for gjennomføringen av denne tanken som er fellesnytten framfor egennytten. Vi skal kjenne NS-mannen på at han ser saken framfor egen interesse.

Det norske folk er et høyverdig folk. Men det har ikke alltid hatt like høyverdige nasjonale førere, og våre nasjonale seere er ikke blitt hørt. Et eksempel blant mange er den store ensomme dikter fra Dovre, *Aukrust*, som brøt sammen på grunn av manglende forståelse fra sine landsmenn. — Men dikterens tale når enda fram til

oss, og det er en av Hirdens oppgaver å fremme de tanker som denne mann ga sitt folk.

Jeg vil samtidig takke hver især av de frammøtte, likeså de mange hirdmenn som ikke fikk anledning til å være med, og samtidig vil vi også minnes de nordmenn som er falt i kampen mot bolsjevismen. Deres død har ikke vært forgjeves. Deres minne skal holdes høyt, og de falne helter skal hedres ved at gater og plasser kalles opp etter dem og ved at de får sin minnehall i Studenterlunden i Oslo.

Jeg vil også minne om Reichskommissars uttalelser fra dette sted under den store høsttakkefesten, at det bare var to alternativer for det norske folk i dag: å gå Nasjonal Samlings veg og derigjennom få et stort og ærefullt oppdrag som selvstendig nasjon i det nye Europa under germansk førerskap, eller også gå til grunne som stat. Tyskland vil ikke på noen måte akseptere et Norge som kan være en trusel på grunn av sin geografiske beliggenhet.

Norge kan gjøre en veldig innsats i det nye Europa, og har de største muligheter takket være sin rase, sin beliggenhet og sitt gode folkemateriale.

Det norske folk skal bygge sin framtid på egen grunn. Hirden skal være et uttrykk for de beste krefter i folket og at disse skal komme til utfoldelse, og at aktelsen for de sanne livsverdier sitter i høysetet.

Det er vi som må ta hånd om utviklingen, og av egen rkaft må vi skaffe Norge en stilling som er land og folk evrdig. Hirden skal være et redskap for denne utvikling. Derfor stilles det de mest kompromissløse krav til hirdmannens tro på saken, og tapperhet i innsatsen. Han skal holde idealene høyt. Men hirden skal ikke bare drive agitasjon. Den skal først og fremst handle.

Nasjonal Samling er i dag en stor og sterk bevegelse. Det har ikke i Norges historie eksistert et så sterkt parti når en tar dens oppbygging og organisasjon i betraktning.

Utviklingen går sin gang på tvers av all motstand. Fortsatt venter store oppgaver på oss før det endelige mål er nådd. Tiden krever handling og jeg stoler på dere.

SLÅTT MED BLINDHET VAR DET NORSKE FOLK

rede til å kaste seg ut i ødeleggelsen.

Referat av Førerens tale i Trondheim 16. november 1941.

I Nasjonal Samlings 10 år lange kamp har vi ofte pekt på den historiske kjensgjerning at vårt folk ropte JA til sin egen død. Slått med blindhet var vårt folk rede til å kaste seg ut i ødeleggelsen.

Da vi i NS så det norske folk gå blindt og uforstående mot nasjonalt selvmord, var det en plikt for oss å gjøre det ytterste for å stanse utglidningen, selv om livet skulde settes inn. Vi har jo sett folk etter folk bli trukket inn i ulykken av forbryterske regjeringer. Vi framholdt igjen og igjen at denne verdensomveltning måtte komme, at Europas stater ikke fortsatt kunde leve under Versailles-traktatens forbannelse. Vi framholdt også at Englands 300-årige misbruk av sin maktstilling skapte en konstant uro på det europeiske kontinent og at det måtte komme en forandring.

Kommunismen ble framstilt som redningen, den nye tids orden, og mange nordmenn bekjente seg til denne læren. Men bak kommunismen står igjen kapitalismen, og i skyggen av disse to finner vi den *internasjonale jødedom* med sin Messiasdrøm. Jødene hadde sin resept ferdig til forandring av samfunnenes struktur: sovjetsystemet, slik som det ble praktisert i det av jødene

beherskede og verdensomfattende Sovjetsamveldet. Det nye livssynet hadde de også ferdig: *Materialismen.*

Norge og Norden befant seg midt i krysset av kapitalismens høyborg i vest og kommunismens høyborg i øst, med et antikommunistisk, antikapitalistisk og antijødisk Tyskland i sør.

Vår statsledelse var en filial av den internasjonale jødedom, Tranmæl og Nygaardsvold med sine hjerter i Moskva, Mowinckel og Hambro i London.

Hadde vi i stedet hatt en statsledelse som tenkte på *vårt* fedreland og som hadde gjort sin plikt, det vil si *forsvart vår nøytralitet*, overfor de engelske nøytralitetsbrudd i 1940, hadde vi stått fritt i dag.

Dere som står utenfor må selv innrømme at dere har tatt feil. Dere har vist at dere ikke har forstått å vareta Norges interesser.

Tyskland kan ikke overlate Norge til fienden. Derfor kan jøssingenes mål bare nåes over fedrelandets ruin.

Når så vårt fedreland er lagt i ruiner, kommer *bolsjevismen.* England kan ikke demme opp for det røde stormløp. Det kan bare et sunt og sterkt Tyskland. Vi har den første verdenskrigens erfaringer for det. Den gang var England selv som mektig seierherre ikke i stand til det, tross sine millioner av pund.

Vi som har kjempet denne kampen vet at det er *vi* som varetar folkets sanne interesser. *Vi* er uttrykket for det norske folks ønske om nasjonalt liv. Vi lar oss ikke stanse av demokratiske talemåter og forvirrede hoder. Nyordningen går ut på å sette inn de folk i statsapparatet som *vil* det nye og som vil ofre — folk som kan sikre en ærefull ordning.

Vi kjemper for at dere skal forstå at den nye tid bryter fram, at det virkelig skal komme en lykkelig dag da vårt folk heves opp fra nød til seier.

UTVIKLINGEN LAR SEG IKKE STANSE

— verden går mot nye kyster, mot nytt land, mot et nytt Norge, et nytt Europa, en ny verden.

Referat av Førerens tale i Bergen under Vestlandsstevnet 6.—7. desember 1941.

Krisen i dag er den største i vår historie. Det var på et hengende hår at vi hadde mistet alt. Jeg vil imidlertid understreke at det var folkets egen skyld at den kom. Det hadde kunnet forhindre at en flokk agenter, betalt av utlandet, i årevis fikk skalte og valte med landets dyreste interesser. En må dessverre si at intet folk som i dag må lide under krigens forbannelse bærer i den grad selv skylden for ulykken som det norske folket. Vi kunde med letthet ha kvittet oss med disse farlige elementer ved å benytte oss av vår rett, stemmeretten.

Året 1935 er et tragediens årstall for Norge. Da gikk folket i blindhet mot ulykken ved rolig å finne seg i at kongen overlot statsmakten her i landet til notoriske landsforrædere. Og da krigen nærmet seg, tillot han at de samme folk forlenget sine egne mandater uten lov og rett for å kunne tjene sine jødiske oppdragsgivere.

Statsmaktenes landsforræderske virksomhet var klarlagt for hele det norske folk. Vårt forsvar ble systematisk ødelagt og lå helt nede, det var også folket klar over, men var allikevel døvt for alle advarsler. Kongen hadde

brutt sin kongeed ved å overgi makten til notoriske landsforrædere. Derved åpnet han adgangen til å få sine engelske og franske herrer inn i landet. Bak en nøytralitetserklæring, som bare var et skalkeskjul, fikk de allierte frie tøyler i Norge. Men når et såkalt nøytralt land blir *basis* for den ene krigførende makt, har den annen part — etter folkeretten — rett til å gripe inn. Det var med denne rett Tyskland kom her til landet. Det styre som hadde gjort alt for å ødelegge forsvaret, erklærte så krig mot den som hadde *retten* på sin side. Det hadde vært enhver nordmanns plikt å reise seg mot et slikt styre. Det er nødvendig å minne om dette. Vi i NS så klart og advarte uopphørlig mot den katastrofen som nærmet seg, derfor kunde vi også med god samvittighet ta makten 9. april for å vareta folkets interesser og forsøke å berge stumpene. Man har kalt *det* landsforræderi. Jeg kaller det den høyeste oppofrelse i farens stund.

Staten er i dag ikke lenger et tåket begrep uten ansvar. Men et forvaltningsapparat som tjener folkets interesser, og statstjenestemennene er folkets tjenere.

Vi i Nasjonal Samling er ikke fullkomne, men vi streber ærlig etter så vidt mulig å bli det. Vi vet vi er i pakt med tiden og vi representerer sannheten og retten.

Utviklingen lar seg ikke stanse.

Verden går mot nye kyster, mot nytt land, mot et nytt Norge, et nytt Europa, en ny verden.

1942

Høyere enn den enkeltes liv er hele folkets liv og framtid.

Førerens budskap til de frivillige i Den norske legion januar 1942.

Det norske folk er ikke noe stort folk hva folketall angår. Men desto større er den del som hver enkelt nordmann bærer av Norges navn. Desto større er også hans ansvar og hans plikt.

La det bli sagt om dere at nordmennene er de beste soldater — disiplinerte, tapre, utholdende, fryktløse og flinke, og at de er et folk som *vet hva de kjemper for.*

De trakter dere kommer til er ikke fremmede for nordmenns innsats. De var skueplassen for våre fedres bedrifter i kamp og i arbeid, disse makeløse handlekraftige og modige menn, for hvem tapperhet var den høyeste dyd, krigerdåd den største ære. Dere vil ikke gjøre skam på dem, så meget mindre som kampen nå ikke er en kamp bare for kampens skyld, men en kamp på liv og død for det høyeste og største mål som en nordmann kan våge sitt liv for: fedrelandets og vår folkeætts frelse fra den mest dødelige fare som noensinne har truet oss.

Vi stoler på at dere gjør ære på vår nordiske ætt og viser dere som verdige medkjempere til de tapre finske og tyske soldater for vår felles sak og seier.

Vær alle gode kamerater, hjelp hverandre i alle vanskeligheter og farer og vær også ivrige etter å vinne erfaring og lærdom, slik at dere også dyktiggjør dere for senere å være med på å bygge opp her heime det nye Norge, hvis grunnvoll dere no befester med deres innsats som soldater.

Hold kjærligheten til fedrelandet og troen på Norge og dets oppgave i verden fast og brennende i deres hjerter. Høyere enn den enkeltes liv er hele folkets liv og framtid.

Vær hjertelig hilset alle sammen. Alt godt legionærer! Vi stoler på dere!

1. februar 1942.

Tale på Akershus slott.

Jeg er urokkelig overbevist om at det som skjer i dag vil være av den største betydning for framtiden.

Det viktigste grunnlag for et nytt, et fritt og stort nasjonalbevisst Norge har i dag fått sin offisielle dåp og vigsel.

Partipolitikk er en pest og landeplage og dens tidsalder i Norge var slutt 25. september 1941, begravet under sine egne ruiner.

I et avgjørende historisk vendepunkt, da Norge var så nær undergangen som noensinne, er Norge blitt reddet.

Norge har igjen en nasjonal regjering. Bare den siste etappe skiller oss fra vår fulle nasjonale frihet og selvstendighet.

Katastrofen 9. april 1940 er utgangspunktet for det fulle nasjonale gjennombrudd.

Norges egentlige ulykke var at det norske folk hadde tatt skade på sin sjel.

Vi representerer, enten vi er i flertall eller i mindretall, den virkelige folkeviljen fordi NS er nasjonenes eneste mulighet til redning i denne store krise.

Tysklands seier er Norges seier.
Tysklands nederlag er også Norges nederlag, ja såvidt menneskelig øyne kan se, Norges undergang.

Herr Reichskommissar!
Meine Herren Vertreter der Wehrmacht!
Hohe Gäste!
Mine kampfeller!
Norske og tyske menn og kvinner!

Zuerst möchte ich, Herr Reichskommissar, einige Worte an Sie als Vertreter des deutschen Führers und Reichskanzlers richten.

Das, was heute hier geschieht, beweist vor der ganzen Welt, dass Deutschland, unser germanisches Brudervolk, eine ehrliche, aufrichtige und freundschaftliche Gesinnung für das norwegische Volk hegt. Dieser Beweis für die ehrlichen Absichten Deutschlands in Norwegen war an sich für mich persönlich nicht notwendig, denn ich wusste genau, dass es die ganze Zeit der Wunsch des Führers war, Norwegen die Freiheit und Selbständigkeit durch unsere Bewegung wiedergewinnen zu lassen.

Deutschland hatte niemals den Wunsch oder die Absicht, aus Norwegen oder Skandinavien ein zweites Irland werden zu lassen. Dies war Einsichtigen ohne weiteres verständlich, denn Deutschland kam nicht als

Angreifer hierher, sondern als Freund, um Norwegen vor dem schon in Gang gesetzten englischen Überfall zu schützen und um die eigenen legitimen Lebensinteressen gegen den hinterlistigen englischen Neutralitätsbruch wahrzunehmen.

Von den damaligen norwegischen Regierung jedoch, die nicht im norwegischen, sondern im Interesse Englands und Moskaus arbeitete, wurde die deutsche Wehrmacht als Feind empfangen. Diese landesverräterische Regierung ist schon lange keine norwegische Regierung mehr.

Aber natürlich und durchaus verständlich ist es — nach diesen schlechten Erfahrungen, die Deutschland machen musste —, wenn der Führer Norwegen, dass die strategische Schlüsselstellung im Norden innehat, nicht wieder in die Hände solcher Kreise geben kann, die keine Garantie dafür bieten, dass solche gefährlichen Ereignisse sich nicht wiederholen.

Daher konnte die Freiheit und Selbständigkeit Norwegens nur durch unsere NS-Bewegung, die aus innerer Überzeugung und wirklicher Wahrung der vitalen nationalen Interessen Norwegens die unbedingte Sicherheit für eine ehrliche und freundschaftliche Zusammenarbeit mit Deutschland bietet, wiedergewonnen werden.

Deshalb bestanden auch für Norwegen tatsächlich nur zwei Möglichkeiten, wie Sie, Herr Reichskommissar, ja wiederholt betont haben, nämlich: entweder musste eine Regelung auf selbständiger nationaler Basis durch NS erfolgen, oder aber Deutschland musste diese Regelung selbst vornehmen.

Ich weiss sehr genau, dass Deutschland die letzte Alternative nicht wünschte, ebenso wie diese ja auch

für jeden nationalbewussten Norweger untragbar sein müsste.

Diese Tatsachen sind für die Politik, die Sie, Herr Reichskommissar, im Aufrag des Führers in Norwegen geführt haben, die Richtschnur gewesen. Am heutigen Tage nun, wo eine eigene nationale Regierung in Norwegen wieder geschaffen wird und dieser Vorgang erneut einen Beweis für die geradlinige Innehaltung der von Ihnen begonnenen Politik darstellt, möchte ich Ihnen, Herr Reichskommissar, aufrichtig danken.

Ihre Hilfe, die Sie bei der Schaffung des neuen nationalen Norwegen geleistet haben, spricht Ihnen für alle Zeiten ein grosses und historisches Verdienst zu.

Nicht zuletzt habe ich dem Führer Adolf Hitler sowohl im eigenen und im Namen der von mir geführten Bewegung als auch im Namen des ganzen norwegischen Volkes für das grosszügige Verständnis, dass er dem tiefsten Wunsche unseres freiheitsliebenden Volkes entgegengebracht hat, Dank zu sagen. Ich bin felsenfest davon überzeugt, dass das, was heute hier geschieht, von der grössten Bedeutung für die Zukunft sein wird und dass es im weitgehendsten Masse die gemeinsamen Interessen unserer beiden germanischen Völker fördern wird.

Jetzt darf ich dazu übergehen, in norwegischer Sprache einige Worte an meine Landesleute zu richten:

II.

Da jeg i 1930 etter 12 års opphold i Russland og tilstøtende land, hvor jeg fikk et inngående kjennskap til det bolsjevikiske regime, tok opp arbeidet i Norge for å gjøre mitt til å avverge den dødelige fare som jeg med sikkerhet visste at bolsjevismen innebar for den euro-

peiske kulturverden og ikke minst for mitt eget fedreland, da søkte selvfølgelig marxistlederne fra første stund av på alle måter å gjøre meg til en død mann. Og etter at jeg 7. april 1932 i Stortinget som forsvarsminister åpent hadde angrepet arbeiderpartiets ledere og avsløret deres landsforræderske planer og samarbeid med Moskva, slo partipolitikerne av alle leire seg sammen om å likvidere meg. Også de borgerlige. Med rette forsto, eller følte disse folk at bolsjevismen ikke kunde overvinnes uten at de oppga sitt eget politiske system. Og *det* tenkte de i sin blinde egeninteresse og partiegoisme minst av alt på å gjøre. I spørsmålet om liv og død for det norske folk satte de sine personlige interesser over hensynet til folk og fedreland.

Partilederne med hr. Hambro, hr. Mowinckel og hr. Nygaardsvold i spissen, disse sørgelige eksponenter for de såkalte store partier, fant det imidlertid ikke formålstjenlig og «taktisk klokt» å rette det avgjørende angrep *direkte* mot meg. Derfor ble hele regjeringen hvorav jeg var medlem, fjernet under anvendelse av en latterlig, men parlamentarisk betegnende diskusjon om hvorvidt det samlede statsbudsjett skulde være et par prosent større eller mindre.

I mars 1933 måtte jeg altså tre tilbake fra min ministerstilling. *Mitt første forsøk på nasjonal nyreisning var slått ned.* Men i min avskjedstale i Stortinget lovet jeg Mowinckel og hans medsammensvorne at jeg skulde komme igjen. Og Nasjonal Samling ble organisert.

Syv år senere, 9. april 1940, var vi der på ny. Men, det skal være sikkert, det var ikke på d e n måten vi hadde ønsket vår tilbakekomst. I årevis hadde vi i NS kjempet videre, ikke for m a k t e n, men for å bringe det norske folk til fornuft. Jeg behøver ikke å si mer om det. Jeg vil bare på dette sted

og i denne stund slå historisk fast at 9. april 1940 rømte konge, regjering og storting fra Oslo og overlot hovedstaden og dens befolkning til sin skjebne etter at de, m o t f o l k e r e t t e n og m o t N o r g e s l i v s i n t e r e s s e r hadde kastet landet inn i en urettferdig krig som dessuten var tapt på forhånd. I Oslo og omegn og på de fleste steder i Sør-Norge truet kaos og ødeleggelse. Under disse omstendigheter var det Nasjonal Samlings plikt og rett å overta regjeringsmakten for å representere Norges interesser like overfor Tyskland og for å redde Norge fra å bli et hærtatt land og fra å bli utsatt for alle de andre vanskeligheter som uvegerlig vilde bli følgen av den desperate situasjon partipolitikerne og Englands kronede agent hadde kjørt vårt land ut i.

Allerede den 15. april måtte vi imidlertid igjen vike. Ved iherdig undergravningsarbeid fra det gamle systems spisser og fra visse «nasjonale» fribyttere, lyktes det å framstille den nasjonale regjering som en hindring for fred og forsoning.

Hvis bare *vi* kom vekk, vilde kongen vende tilbake, fiendtlighetene bli innstilt og landet falle til ro — sa man.

Utviklingen viste at disse påstander var så falske som vel mulig. Kongen vendte *ikke* tilbake, og uroen og *fiendtlighetene bredte seg og vokste i styrke*, da vår nasjonale regjering trådte til side.

Det visste vi på forhånd. Men det var umulig på forhånd å *bevise* at slik vilde det gå, og jeg og mine medarbeidere vilde ikke la den ringeste mulighet til å unngå fortsatt blodsutgytelse og ødeleggelse strande på vår motstand.

Den 15. april gikk Norges frihet og selvstendighet tapt. Og når Norge igjen har kunnet arbeide seg opp etter dette dype fall, så skyldes det utelukkende Tysklands høysinn og Nasjonal Samlings utholdenhet og innsats. Den 21. april kom R e i c h s-

kommissar Terboven, men da hadde det såkalte administrasjonsråd allerede etablert seg. 1. mai 1940 skrev jeg i Fritt Folk:

«*Det gamle systems menn har nå fått anledning til ytterligere å demonstrere sin evneløshet og sitt egoistiske spill med det norske folks skjebne. Nasjonal Samlings folk og alle andre ærlige nordmenn oppfordrer jeg til ikke å tape motet, men å fortsette arbeidet med øket energi. Den 9. april fikk det gamle system sitt grunnskudd. Den 15. april er for oss ikke noe nederlag, men utgangspunktet for vegen til den endelige seier!*»

Og den 5. juni samme år uttalte jeg:

«*NS kommer til makten før eller senere, når det rette øyeblikk er inne, det er sikkert nok. Og målet er for oss ikke denne makt, men å bruke den til å løse de oppgaver vi har satt oss, bruke den til folkets og landets gagn.*»

Allerede 25. september 1940 var tiden moden for den nasjonale revolusjons gjennombrudd. Nasjonal Samling ble anerkjent som det statsbærende parti og besatte flertallet av departementene med sine folk. *Partipolitikkens* tidsalder i Norge var slutt, begravd under sine egne ruiner.

Jeg vil ikke her gå nærmere inn på arbeidet og de mange vanskeligheter i de 16 måneder som er forløpet siden 25. september 1940. Men jeg må nevne det gode samarbeid med Reichskommissar og andre tyske representanter. Bare ved dette gode samarbeid og ved stadig utholdenhet og offervillig innsats av Nasjonal Samlings kjempere heime og ved fronten, har det vært mulig å nå de resultater som vi nå kan oppvise, og som i dag får sitt tydelige uttrykk i den kjensgjerning at Norge no igjen har fått sitt eget ansikt.

Norge har igjen en nasjonal regjering. Bare en siste etappe skiller oss no fra vår fulle nasjonale frihet og selvstendighet.

I et avgjørende historisk vendepunkt, da Norge var så nær undergangen som noensinne i sin tusenårige historie, er Norge blitt reddet. Vi har på tross av den argeste motstand, ikke minst fra våre egne forblindede landsmenn, *hevdet og reddet* det norske folks selvstendighet. Vi har gjort det mulig for det norske folk å bli seg selv igjen. Vi har skapt et fast grunnlag for en sterk og sunn nasjonal-sosialistisk norsk politikk som lover rik framgang for vårt folk, *hvis det bare evner en samlet innsats.* Derfor trenger det norske folk en streng skolemester, en av sine egne som kjenner det *til bunns*, og som kan lære det *nasjonal disiplin.*

For en norsk nasjonal-regjering, som virkelig skal *føre* sitt folk, er det en viktig oppgave å være en slik streng, men rettferdig og klok *oppdrager* i nasjonal idealisme, nasjonal disiplin, nasjonal organisasjon og nasjonalt samhold.

Men dertil kreves først og fremst at regjeringen og hele den nasjonale samlingsbevegelse som bærer staten, selv er mønstergyldige forbilder på politisk disiplin og lojalitet mot saken.

Men Norges sak kan ikke frelses og fremmes ved en sterk regjering alene. Norges ulykke har ikke bare vært *systemet.* Norges egentlige ulykke var at det norske folk hadde tatt skade på sin sjel. Og da det *indre* var galt, gikk det også mer og mer galt i det *ytre.*

Den materialistiske individualisme og liberalisme og den importerte jødiske ånd fordervet grunnlaget til folket og virket som forbereder og forløper for bolsjevismen. Den engelske propaganda gjorde resten. All denne livsløgn førte til det gamle samfunns sammenbrudd og forgifter enno mange landsmenns sinn.

Vår fremste oppgave som vi alltid har strebet og fortsatt skal strebe etter å løse, er derfor å utrydde denne løgn og denne

falske livsanskuelse, og skape en ny ånd, en nasjonal-sosialistisk og nordisk ånd. Denne ånd, den sanne NS-ånd, må bringes til å gjennomsyre hele det norske folk i stat og samfunn, i kulturlivet og næringslivet, yrkeslivet og bedriftslivet, familielivet og den enkeltes liv.

Men for at denne grunnleggende reform skal kunne virkeliggjøres, kreves igjen først og fremst *eksemplets makt.* Det kreves først og fremst at selve riksstyret og selve statspartiet er fylt av virkelig NS-ånd, at de styrende føler seg og fører seg ikke som folkets herrer, men som dets tjenere. Selve ordet «minister» betyr jo også egentlig «en som gjør tjeneste». Før bruktes det om kongens og kirkens tjenere. No skal de være *statens og folkets første tjenere.*

Da *kong Sverre* hadde seiret over fåmannsveldets konge og over det katolske kirkeparti, uttalte han: «*En* mann er no trådt i stedet for tre: for konge, for jarl og for erkebiskop, og jeg er denne mann.»

I dag forener den nasjonale regjering på en liknende måte kongens, statsrådets og stortingets myndighet. Vi har aldri strebet etter eller ønsket en slik maktfylde. Det er forholdenes utvikling og våre motstandere selv som i sin blinde selviskhet har laget det slik.

Vi på *vår* side har tvert imot tusen ganger varslet demokratene og det norske folk om at slik vilde det komme, før eller senere, på den ene eller andre måten, hvis de ikke oppga sin partipolitikk og sitt falske folkestyre, og gjennomførte en reform av statens styre som vi uavlatelig pekte på, nemlig å skape en *handlekraftig nasjonal riksregjering,* uavhengig av partipolitikk, og et *riksting* sammensatt av direkte målsmenn for nasjonens kultur- og næringsliv, i stedet for en regjering av marxistiske landsforrædere og et storting av profesjonelle

partipolitikere. Som vi vet la stortingsmennene under herr Hambros smarte sceneledelse våre velbegrunnede reformforslag enstemmig og uten debatt til protokollen. No er alle disse folk samt deres system selv «vedlagt protokollen». Vi har også *der* fått rett.

For øvrig er ingen mer enn jeg klar over at den no etablerte ordning også i indrepolitisk henseende er en midlertidig ordning. Den betegner ikke den endelige regjeringsform som vi akter å gjennomføre.

Overensstemmende med vårt program vil vi da også, så snart forholdene tillater det, innkalle en *nasjonalforsamling*, et riksting eller storting (navnet er jo no blitt ledig) av representanter for de forskjellige områder av samfunnslivet og folkets arbeidsliv, og gi dem innflytelse på rikets styre. Etter de samme synspunkter har vi også til denne statsakt innkalt representanter for bøndene, arbeiderne, fiskerne og andre yrker i kultur- og næringsliv. Imidlertid er det klart at krigssituasjonen med nødvendighet krever en konsentrasjon av makten.

Og fører- og ansvarsprinsippet må også under normale forhold forbli vår grunnsetning for styre i stat og samfunn. Det er vår særpregede nasjonale styreform, og det er den mest effektive.

Vår regjering er ikke noe vilkårlig voldsherredømme, eller noen despotisk diktaturregjering. Vi vil bygge landet med lov og ikke øde det med ulov, i motsetning til *det gamle system* som førte til vårt rettssamfunns oppløsning og derfra videre mot den kommunistiske slavestat.

Jeg vil også her framheve en annen prinsipiell forskjell mellom det gamle og det nye styre, fordi den i seg selv inneholder et helt politisk-sosialt program. Det er en sannhetserkjennelse så dypt begrunnet i selve tingenes natur, at jeg med de nødvendige endringer kan

uttrykke den med ord som ble uttalt for mer enn 2000 år siden. Allerede oldtidens største vismann, Alexander den stores lærer, bemerket at

«mens kongedømmet er etablert for å forsvare de store mot folket, er det karakteristiske ved det autoritære styre å bekjempe fåmannsveldet».

Nasjonal Samling og den nasjonale regjering vil samle alle nordmenn til nasjonalt samarbeid.

Vår regjering er ikke noen partipolitisk regjering og enda mindre noen internasjonal klassekampregjering som Nygaardsvold-regjeringen. Vi er en nasjonal regjering, en regjering for hele folket. Vi vil bygge på folket, ikke på de «store».

Det nye samfunn bygger på *arbeidet*, ikke på gull og penger. Ethvert ærlig arbeid skal aktes, enten det er kroppsarbeid eller åndsarbeid. De beste skal lede, med stor myndighet og stort ansvar. Men det skal være likhet for loven og like gode utgangsvilkår for alle. Staten skal bekoste høyere utdannelse av særlig begavet ungdom. Alle skal som frie mennesker ha sitt eget erverv og virke, men arbeide sammen til gjensidig nytte for seg selv og for det hele. Vårt ideal er sosial rettferd. Alle landsmenn som urettferdig har det tungt og trangt, skal ha vår aktive støtte.

Alle skal få se at Norge har en nasjonal regjering som ikke lar seg overtreffe av noen i kjærlighet til sitt folk og i sitt arbeid for hele folkets vel. Men jøssingklikkene, plutokratklikkene, marxistklikkene og de intellektuelle klikkene som fremdeles arbeider for fienden og forsøker å utnytte frihetskjærligheten og å terrorisere folket for på dets bekostning (til hele nasjonens forderv) å fremme sine egne og sine engelske og orientalske herrers interesser, disse klikkers makt og innflytelse skal vi tyne med alle lovlige midler til siste rest.

Det kan spørres med hvilken *rett* opptrer Nasjonal

Samling og vår nasjonale regjering således som representanter for det norske folk, og som utøver av den offentlige makt og myndighet?

På det kan med rette svares at Nasjonal Samling er den eneste lovlige politiske organisasjon i dette land etter at alle de andre både har begått landsforræderi og er oppløst eller rømt. *Vår* bevegelse er i dag rettslig sett den eneste legitime norske statsbærende myndighet. Også *faktisk* er vi den eneste norske utøver av statsmakten i dette land, og den sterkeste politiske organisasjon Norge noensinne har hatt. Dertil kommer at den rømte marxist-regjering bevislig var en regjering av landsforrædere, som på mer enn én måte hadde forbrutt seg mot rikets konstitusjon og lover. Så vel storting som kongemakt hadde som følge derav, ved ikke å gripe inn, men ved å opprettholde og understøtte en sådan lovstridig regjering, gjort seg til medskyldige, og brutt med de grunnleggende prinsipper og rettsregler i Norges grunnlov.

Men høyere enn all jus og den faktiske maktstilling er den kjensgjerning at i en skjebnesvanger stund i vårt folks liv, da det gjaldt nasjonens være eller ikke-være, er spontant blitt født av folkets skjød en nasjonal fornyelsesbevegelse, som direkte og håndgripelig representerer alt vesentlig i nasjonens livsvilje og som er den eneste utveg til nasjonens redning.

En slik bevegelse besitter en særegen og høyere legitimitet som gir den den høyeste rett til alene å representere som konstitusjonelt organ nasjonens vitale interesser og til å lede folkets liv inntil dens misjon er oppfylt. Nasjonens livsvilje er ikke et juridisk begrep som kan fullgodt bestemmes ved avstemming slik som demokratenes «folkevilje». Denne nasjonens evige livsvilje, som etter sin natur strekker seg utover de enkeltes liv, er ikke desto

mindre en realitet som tar konkret form i de største stunder i en nasjons liv.

Nasjonal Samling og den nasjonale regjering er en slik legemliggjørelse av det norske folks livsvilje, en revolusjonær nasjonal bevegelse som henter sin legitimitet fra selve den nasjonale revolusjons kjensgjerning. Vi har fått rett i alle de maningsord som vi gjennom mer enn ti kampår for Norges sak uopphørlig har rettet til det norske folk. Vi pekte på den veg som førte fram og NS er selve vegen. Men den veg som fører fram, *er* folkeviljen. Fordi vi representerer livsviljen i det norske folk, fordi vi har sett klart og sett riktig og fremdeles har rett i vår bedømmelse av situasjonen og framtiden, og fordi vi under den foreliggende situasjon er nasjonens eneste mulighet til redning i denne store krise,

derfor representerer vi, enten vi er i flertall eller i mindretall den virkelige folkevilje.

Intet forhold er av høyere moral mellom menneskene enn det å lede og å lyde i nasjonens skjebnetime. Ve den som da krever lojalitet og lydighet, når det ikke er rett. Men ve også den som da nekter det, når det er rett.

III.

Når en spør etter vår regjerings *program* kan jeg i sin alminnelighet henvise til programmet for Nasjonal Samling og dettes 30 punkter.

Dette program har vært offentliggjort så mange ganger og i et så uhyre stort antall at det burde være velkjent for alle. Det er bl. a. sendt i posten til hver eneste husstand i dette land. Hvis noen ikke skulde kjenne det, er det deres egen skyld. Iallfall er det no en plikt for alle å gjøre seg bekjent med det. Det er fremdeles lett tilgjengelig for enhver.

Programmet ble i sitt første utkast utformet av meg allerede i 1918 i Petersburg under det sterke inntrykk av den russiske revolusjons epokegjørende karakter. Etter å ha trådt fram i forskjellige former med samme vesentlige innhold i en rekke utkast og i programmet av 1931 for den nordiske folkereisning, ble det endelig utformet for nøyaktig 8 år siden. Siden er ikke et eneste punkt i programmet blitt forandret. Dette program har aldri vært noe valgagn. Det er det norske uttrykket for det nye livssyn, og det er vår bestemte vilje ærlig å oppfylle og gjennomføre det så langt forholdene gjør det mulig. Vi har da også under de konstituerte statsråder og de senere ministre allerede gjennomført en betydelig del av det, så vidt det lot seg gjøre under de herskende krigsforhold. Også ellers har vi stadig hatt det for øye som arbeidsprogram og retningslinjer.

Jeg henviser altså til Nasjonal Samlings program. Det er imidlertid ved siden av det enkelte hovedspørsmål som jeg særlig må nevne.

For det første er det selve *krigen.*

Det er klart for alle at den er det avgjørende spørsmål. Det burde også være klart for enhver ansvarsbevisst nordmann at denne krig ikke bare er Tysklands, men *Norges, germanernes og Europas frihetskamp* mot England, Amerika og Sovjetsamveldet, mot den internasjonale jødedom, vår rases dødsfiende, som har tatt disse tre verdensriker i sin tjeneste.

Så vel like overfor England og Amerika, som like overfor bolsjevismen faller Norges nasjonale livsinteresser her fullt ut sammen med Tysklands.

Tysklands seier er Norges seier. Tysklands nederlag er også Norges nederlag, ja, så vidt menneskelige øyne kan se, Norges undergang.

Tyskland med sin verdensanskuelse og sine våpen er den eneste makt som kan betvinge bolsjevismen. Norges være eller ikke-være avhenger av Tysklands og dets forbundnes seier over bolsjevismen og dens allierte. En norsk nasjonal regjering er nødt til på det alvorligste å ha dette forhold for øye og til å ta de nødvendige konsekvenser av det. Vi må gjøre hva vi kan for den felles sak og den felles seier, og for å holde krigens og kommunismens redsler borte fra Norges grenser.

Et annet, og nesten like viktig hovedspørsmål i denne tid er å sørge for at folket kan *leve*, kan tilfredsstille det daglige behov.

Vi appellerer til næringslivet og til bøndene og fiskerne og oppfordrer dem til å gjøre sitt ytterste for å *øke produksjonen*, for landets skyld og i deres egen interesse.

Men vi er fullt oppmerksom på at det ikke er gjort med en appell til folkets godvilje, til fedrelandssinn og almenånd. Den enkelte produsent må stimuleres ved en rettferdig pris og lønn, så han ser sin direkte interesse i å øke produksjonen. Regjeringen må bruke all sin kraft på å løse *forsyningsspørsmålet* til gagns, og så meget mer energisk, som en må regne med at vanskelighetene enno ikke er overvunnet.

*

Det tredje spørsmål som jeg her berører, er *Norges utenrikspolitiske stilling. Her er det en oppgave for den nasjonale regjering, å slutte freden med Tyskland.*

Likeledes må vi, — og det snarest mulig — få endret det forhold at i de land som England fører krig mot, varetas de norske borgeres interesser på emigrantregjeringens vegne av Sverige, og det endog i Tyskland.

I denne forbindelse vil jeg kort streife *Sveriges hittidige holdning like overfor det nye Norge.*

Det er no kommet en ny ordning her i landet, en nasjonal regjering er trådt til. Den offentlige mening i Sverige vil da sikkert forstå betydningen av dette, og innse at øyeblikket no er inne til å ta opp til revisjon de metoder som hittil har vært praktisert like overfor vårt land.

Vi på vår side ønsker bare et godt naboforhold på halvøya. Men i stedet for å jage etter et nordisk samarbeid, som har vist seg å være en illusjon, og som vi i vår historie dessverre har fått svi nok for, vil vi belært av erfaring, også her føre en ærlig og nøktern realpolitikk.

Vi er no fast bestemt på å gå de veger som Norges interesser tilsier. Vi betakker oss for nordisk overformynderi i hvilken som helst form. Vi vil, i nøye samarbeid med Tyskland, føre en selvstendig og sterk nasjonal politikk som kan gjøre Norge fritt og stort.

Tyskland har vital interesse av at Norge blir sterkt og uavhengig, forutsatt at det står sammen med Tyskland. England, og i sin tid også Sverige, har trodd å se sin interesse i at Norge er et lite lydrike avhengig av dem. Det har historien lært oss mange ganger i århundrenes løp, og no sist fra 1814 til 1905 og fra 1905 til 1940. *Vi ønsker ingen gjentakelse.*

Vi vil først bygge bru mellom Norge og Tyskland, så kan de andre germanske stater som ønsker det, komme til i dette storgermanske forbund av frie, selvstendige stater i det nye Europa. Det er vår veg til nordisk samarbeid.

En slik utenrikspolitikk er også vegen til å trygge Norges stilling i verden og til å sikre dets utviklingsmuligheter.

Framtiden tilhører de store statssammenslutninger. Den moderne utvikling har satt de små og middelstore stater ut av spillet og lagt folkenes skjebne i hendene på de store stater. Men bare de virkelig store stater eller statsforbund, de riktige verdensmakter, har muligheten til å hevde seg i framtiden. Det er ikke plass til mange slike på denne jord.

Formodentlig lykkes det *mr. Churchill* no å ødelegge det britiske verdensrike. Singapores fall, Indias løsrivelse, oppgivelse av Middelhavet vil bety det britiske rikes undergang.

Men en må regne med at i vest vil Nord-Amerika med sin befolkning på 150 millioner, med sitt umåtelige sammenhengende landområde, som danner både et kontinent og en øy, og sine uhyre hjelpekilder arve Englands stilling og fortsette dets politikk. I øst vil det russiske folkehav fortsette å øke.

Tross sin kultur vilde Europa også etter den seierrike fred snart føle seg liten, og se seg i en farlig og truet stilling mellom de to kolosser som vokser fram på sidene av det, hvis det ikke blir forenet i en fast sammenslutning av frie nasjonale stater. Uten at en slik nyordning blir virkeliggjort på en eller annen effektiv måte, kan Europa ikke hevde seg. Det står endog i fare for å falle i ruiner. I første rekke vil *Norge* være utsatt for igjen å bli rammet slik som vi allerede no så hardt har fått føle det. For vårt land ligger midt i faresonen, nøyaktig i krysset mellom de stridende verdensinteresser.

Men innen rammen av en slik europeisk nyordning, som en er nødt til å gjennomføre i vår tid, er det naturlig og nødvendig at de germanske folk, som er av samme ætt og også er gruppert sammen geografisk, ordner seg i et engere forbund for å vareta sine særlige interesser.

Nasjonal Samlings hele virksomhet, likesom all min politiske tanke gjennom snart 25 år, har gått ut på dette:

Å overvinne liberalismen og bolsjevismen i Norge ved en nasjonal-sosialistisk nyordning i nordisk ånd; forbund mellom de germanske folk og enighet i Europa; germansk-europeisk samarbeid om opprydning og nyordning i det russiske rom.

Det er klart at når jeg er kommet i spissen for en nasjonal norsk regjering, da vil jeg fremdeles, og om mulig mer enn noensinne, gjøre alt i min makt for å fremme denne politikk, som jeg er så hellig overbevist om er riktig og rettferdig. Dens virkeliggjørelse betyr Norges frelse, dets frihet og storhet. Den betyr at hele den europeiske utvikling og dermed også Norges, blir løftet opp på et høyere plan. Den betyr indre orden og fred i Europa, økende sosiale goder og øket sosial rettferdighet, at Europa blir rikere, kraftigere og mer kultivert. Og utover det betyr det at Europas folk, nasjonalt og individuelt, og ikke minst vårt norske folk, rykker nærmere det som er den egentlige lykke og mer enn rent materiell velstand: Det å kunne utvikle og utfolde sine særegne evner og muligheter, av hvilken art de enn er.

Det er ikke uforenlig med hverandre, det er tvert imot i vår tid nødvendig å være: En god nordmann, en god germaner, en god europeer.

*

Krigen føres ikke no bare for å slå England og knuse bolsjevismen, men for å legge grunnen til et nytt og fritt Europa under germansk førerskap. Og avgjørelsen av krigen i Norge betydde ikke bare at den nye ordning er sikret i Nord-Europa. Den innebærer også at herredømmet til sjøs går over fra det jødestyrte England til

de germanske folk, og at disse tar ledelsen i den nye epoke som den noværende verdenskrig innleder.

Englands tyranni over havene vil omsider bli knekket og med det også gjort slutt på Englands verdensdespoti og verdensutpressing, dets sjørøvermetoder og attentater på folkeretten og folkenes rett. Det blir no mulig å virkeliggjøre en *rettsordning på havet*, hva England hittil med alle midler har forstått å hindre mot alle andre nasjoners velbegrunnede rett og krav.

Ikke noe har Europa og Norge i de siste 300 år måttet lide og ofre for som for denne engelske maktpolitikk. Det er også i virkeligheten for den at Norge no blør, selv om engelsksyke landsmenn ikke kan se det. Ikke noe kan heller bety mer for Europas fredelige utvikling og framgang enn at det endelig lykkes å virkeliggjøre *havenes frihet*. Aller mest betyr det for Norge, verdens første sjøfarende nasjon.

IV.

I menneskesjelen ligger en hang til de steder hvor den har gjennomgått meget, hvor den har følt lidelsen sterkt eller gleden, hvor den har virket meget, kjempet meget.

Som med det enkelte menneske, så også med nasjonalbevisstheten. Den føler seg knyttet til de historiske steder, hvor nasjonens liv har utspilt seg intenst og beveget. Og den søker tilbake til disse steder.

Derfor har vi nasjonalbevisste nordmenn også valgt *Akershus* til skueplassen i dag for den historiske handling, hvorved igjen er skapt en nasjonal regjering for Norges urgamle rike. Akershus' historiske grunn understreker betydningen av at den nasjonale fornyelsesbevegelse overtar regjeringsmakten. Over et gap på et halvt tusen år

med nasjonalt forfall og husmannsånd knytter det nye Norge målbevisst forbindelsen med Norges gamle storhetstid, den gang da Norge ikke bare selv var et av de høyest kultiverte, og største og best organiserte riker i Europa, men da vårt folk hadde så stor indre statsdannende kraft at det også ute i verden grunnet mange riker, og blant dem, i vest endog begynnelsen til det britiske verdensrike, og i øst det russiske rike.

For over 600 år siden — i slutten av Norges storhetstid reiste den siste nasjonale norske riksstyrer denne minnerike borg. Den var den norske hjørnestenen i den store strategiske festningstrekant Akershus, Tønsberghus, Båhus som skulde sikre Norges sentrale stilling i Norden, samtidig som anlegget av Vardøhus i Finnmark sikret Nord-Norge mot faren fra øst.

Men allerede fra 1350 satte inn et nasjonalt forfall så sterkt at det lenge syntes som om det skulde føre til fullstendig undergang av Norges selvstendighet og til nasjonal utslettelse.

Hva har ikke denne gamle borg i hine mørke tider sett av blodige verk og nasjonale dramaer?

«Martyrblod med sædens krefter som spratt ved Eidsvolls verk en vårdag,» sier Henrik Ibsen.

Men den nasjonale kraft maktet hverken i 1814 eller i 1905 å slå helt igjennom. I 1814 ble Norge tatt av England som et stykke land fra den danske konge og levert svenskekongen til lønn for ytet krigstjeneste. Og da vi i 1905 omsider var blitt sterke nok til å gjøre revolusjon mot den svenske unionskongen, så var det bare i det *ytre* vi gjenvant vår selvstendighet. I virkeligheten gled Norge inn i et fullstendig avhengighetsforhold til England og de internasjonale liberalistiske og marxistiske systemer, og slutten på det hele ble den 9. april 1940, den største

katastrofe og det største sammenbrudd i Norges historie.

Når vi i dag ganske uhildet ser tilbake på denne 600-årige utvikling, hvor vår nasjonale kraft først sank i 200 år for så igjen langsomt å stige, så trer tydelig fram *at katastrofen den 9. april 1940 egentlig ikke var noe nasjonalt sammenbrudd, men i virkeligheten utgangspunktet for det fulle nasjonale gjennombrudd. Ikke bare stille vårsprett som på Eidsvoll i 1814, men et stormende nasjonalt vårbrudd. Endelig etter seks hundre år og de forberedende framstøt i 1814 og 1905 er den nasjonale folkekraft igjen blitt forløst og har no funnet fram til et fullødig uttrykk på sitt ekte og opprinnelige grunnlag. Men det måtte en stor krigskatastrofe til for å hakke hull på skallet, og en organisert nasjonal samlingsbevegelse med en skapende og sterk idé til å bære det nye, gjenfødte Norge, en bevegelse som kan vekke det norske folk til full bevissthet om sin egenart og sitt verd, gjøre klart for folket dets oppgaver ute og hjemme, og få det til å bruke all sin kraft på å løse dem til gagns.*

Alt dette kan ikke bringes i orden og vokse seg fullt fram i en håndvending. Ikke alt er enno oppnådd som kanskje mange mener en med god grunn kunde vente. Men resten kan det etter hvert bøtes på. Det viktigste grunnlag for et nytt, et fritt og stort, nasjonalbevisst Norge er vunnet, og har i dag fått sin dåp og offisielle vigsel.

Derfor er denne dag, søndag den 1. februar 1942 en stor dag i Norges historie. Større enn 17. mai 1814. Større enn 7. juni 1905.

Og med all aktelse for andres innsats: Den kamp vi har kjempet for Norges sak er en hardere kamp og krever større ofre enn kampen til Eidsvollsmennene og 7. juni-mennene.

Dette vil jeg her gjerne ha sagt, ikke for min egen skyld,

men for å gi mine tapre og trofaste kampfeller den ære de fortjener, og i første rekke dem som frivillig setter livet inn.

Dog, enno er det meget som står igjen å erobre. Mange harde kamper skal enno måtte utkjempes før verdensstormen har lagt seg, og det nye Norge er bragt fritt og frelst i havn.

«Die Standhaftigkeit ist es allein, was in den grossen Geschäften aus Gefahren zu erretten vermag,» sier Fredrik den Store i slutten av sin beretning om den prøysiske 7-års krig.

At bare utholdenhet kan føre fram i de store ting, det har også vi i Nasjonal Samling lært i vår lange kamp for Norges sak. Fordi vi holdt ut, opplever vi denne dag. Utholdenhet bæres av lojalitet og tro. Lojalitet mot vår bevegelse og dens idé, tro på det nye Norge og dets misjon i verden. Det er *det* som skal til.

Og til de gode nordmenn som «ikke vil ha noe med politikk å gjøre», vil jeg si at partipolitikk og nasjonal politikk er to helt forskjellige ting. Partipolitikk er kamp mellom forskjellige interessegrupper om innflytelse på statens styre, eller slike interessegruppers forskjellige politiske manøvrer for å holde sin maktstilling i staten *mot* folkets interesser. Partipolitikk er en pest og landeplage. Den ødela Norge som den har ødelagt så mangt et rike.

At man ikke tar del i den slags virksomhet, tjener bare en mann til ære.

Men *nasjonal* politikk er en helt annen ting, og en stor ting. Nasjonal politikk er å styre stat og samfunn til gagn for *hele* folket. Det har ingen god nordmann og samfunnsborger lov til å stille seg likegyldig eller avvisende overfor. Eller som den gamle greske historieskriver sier:

«Vi atenere ser på alle dem som ikke tar del i det offentlige anliggende, ikke som folk som passer sin egen forretning, men som døgenikter. Selv om en mann har framgang i sin forretning, vil han og alt hans gå til grunne, hvis hans fedreland går til grunne.»

Men til de nordmenn som enno lar sin holdning bestemme av håpet eller troen på Englands seier eller frykten for det, vil vi best la kjensgjerningene selv tale sitt overbevisende språk.

Til *alle* nordmenn — hjemme og ute — vil jeg imidlertid i dag ha sagt, både som en maning og som en advarsel:

I tidens fylde er det sanne nasjonale Norge igjen trådt klart og kraftig fram.

Vi har lagt en fast grunnvoll for dette nye Norge.

Vi har gitt folket en fast oppdragende, skapende og styrkende plan for dets liv i framtiden og har satt opp nye nasjonale idealer og oppgaver for folket i samhøve med tidens krav og med det folket vårt trenger og attrår.

Og endelig har Norge i dag igjen fått sin egen nasjonale regjering.

Og nå ønsker vi alle nordmenn, ja vi har full rett til å kreve, at enhver lojalt hjelper denne regjering med å løse våre nasjonale oppgaver og trygge og bygge dette nye Norge.

Hvor Harald Hårfagre samlet et r i k e, skal vi samle og føre et f o l k. Det er en oppgave som er lagt på den nasjonale regjerings skuldre. Og vår største dikterprofets ord skal fortsatt mane oss:

«Norge var et r i k e, det skal bli et f o l k.»

Det er gjerningen som skal gjøres av Norges regjering no. Og dette folk — normannafolket — skal ikke bare bli fritt. Det skal bli stort. Det nye Norge leve!

KIRKENS BISKOPER OG DERES DYSTRE FØLGE

har alltid søkt å yppe strid med oss.

Referat av Førerens tale i Skien 6. mars 1942.

Hver gang Europa og dermed Norge er i støpeskjeen gjennomgår vårt folk en krise som truer med å utslette det.

Slik var det da Norge ble samlet til et rike. Var ikke dette samlingsverk blitt fullbyrdet, vilde Norge bare bestått som et geografisk begrep.

Ved overgangen fra mellomalderen til den nyere tid i 1536 klarte ikke Norge påkjenningen, og ble en dansk provins.

Og i 1814 og 1905 var det med nød og neppe vi klarte å berge noe av vår frihet og selvstendighet.

Når vi no er kastet ut i den største omveltning vårt land og Europa noensinne har opplevd, burde det norske folket som roser seg av å være et opplyst folk, forstå at det stod i fare for å bli utslettet som nasjon.

Det er også en historisk kjensgjerning som vi bør merke oss, at i Norge har nyskapningene måttet gjennomføres *med makt*. Harald Hårfagre reiste ikke omkring og godsnakket med nessekongene, og kristendommen ble heller ikke innført ved misjonsvirksomhet, men ved makt.

Selv om det nasjonale selvmord står rett foran øynene på det norske folket, synes det håpløst å appellere til dets fornuft. Vi i NS har forsøkt dette i snart 10 år, men folket vilde ikke høre, og det gikk blindt mot undergangen. Derfor er vi i NS tvunget til å bruke makten, ikke til egen fordel, men for å redde land og folk.

*

Om *kirkestriden* uttaler Føreren blant annet:

Vår bevegelse har alltid avvist å blande de religiøse spørsmål inn i politikken. Vi har også alltid avvist å slå politisk mynt på kirke og kristendom. NS kan ikke overføres noe som helst overgrep mot kristendommen og dens tjenere. Hele bevegelsens ferd har alltid vært preget av respekt for religionen og religiøs toleranse. Vi har også alltid tatt avgjort avstand fra gudløsheten og bekjempet de politiske partier og makter som er eksponenter for materialisme og gudløshet. Men kirkens biskoper og deres dystre følge har alltid søkt å nytte enhver anledning til å yppe strid med oss. Disse folk fører riktignok stadig Guds navn i munnen og i pennen, men den ånd som har drevet dem like overfor oss er i hvert fall ikke Guds og Kristi ånd.

Det er ikke kjærlighetens og forsonlighetens ånd, men den hatets ånd som Kristi lot seg nagle til korset for å få brakt ut av verden.

Når vi ser tilbake på den virksomhet som kirkens menn har lagt for dagen overfor andre politiske systemer, må en forbauses. Den norske kirkes ledere godtok uten å gi uttrykk for den minste betenkning det grunnlovstridige marxistiske riksstyre som var en samling av landsforrædere og erklærte ateister. Allerede før krigen

stilte en biskop den norske kirke til disposisjon for den bolsjevikiske verdensorganisasjon RUP (Verdenssamlingen for fred) hvis oppgave var å legge Norden og Europa åpen for den bolsjevikiske invasjon.

Men når vi i NS kommer med en politisk anskuelse som er helt forenlig med kristendommens bud, rotter de seg sammen og sprer illegale skrifter med til dels løgnaktig innhold. Og vi har opplevd at NSUF ble nektet å holde gudstjeneste i Vår Frelsers kirke i Oslo med den begrunnelse at NS var en politisk bevegelse som også hadde kampen mot bolsjevismen på sitt program.

Og de tok slett ikke avstand fra at NS-barn er blitt mishandlet og slått helseløse. Ved hver eneste mulige anledning har de forsøkt å motarbeide NS. Slik var det 15. april 1940, 25. september 1941 og 1. februar 1942. De unnså seg ikke for å bruke loven om nasjonal ungdomstjeneste, som nettopp skal skape en sunn og moralsk ungdom, som argument mot oss. Men den marxistiske ungdomsbevegelse som med sin materialistiske og gudløse lære, holdt på å ødelegge hele vår ungdom, — hvilket standpunkt inntok kirken til den?

Jeg vil her samtidig omtale den episode som fant sted i Trondheim 1. februar i år og som kirkens menn har utnyttet samvittighetsløst i agitasjonen mot NS. Sakens sammenheng er følgende: Den 1. februar vilde man at det skulde holdes en gudstjeneste i Nidarosdomen i anledning statsakten på Akershus. Kirkedepartementet gjorde bruk av en bestemmelse i lovene om at det i enkelte tilfelle kan overdras til en annen prest enn den fast ansatte å utføre gudstjenesten når særlige nasjonale høytidsdager og festdager taler for det. En ansett norsk geistlig, sokneprest Blessing Dahle, forrettet under festgudstjenesten og holdt en preken som på ingen måte

kan sies å være politisk betonet. I stedet for å respektere departementets bestemmelse om høymessegudstjenesten — som selvsagt var åpen for alle som ordinær gudstjeneste — kunngjorde domprost Fjellbu at han holdt en høymessegudstjeneste i domkirken klokken 14 samme dag (altså i konkurranse med sokneprest Blessing Dahle). At *det* var en politisk demonstrasjon kan ingen være i tvil om. Domprost Fjellbu har også gjort seg bemerket tidligere. Han samlet inn penger til det *røde* Spania og fikk etter 9. april mulkt på tusen kroner og senere en advarsel.

Han har misbrukt sitt geistlige embete til politisk virksomhet, og hans avskjed vilde derfor ha funnet sted selv om denne siste demonstrasjon mot kirkestyret ikke hadde funnet sted. Denne saken er det biskopene bruker som argument for å nedlegge bestyrelsen av sine embeter.

Sannheten er at kirkens menn frykter at det åndelige tak de har på folket og deres egen makt skal slippe.

Det er også en utrolig freidighet når biskopene nedlegger det embete staten har gitt dem, men vil beholde det arbeid de har fått av Gud. De vil lage en folkekirke, men beholde kirkene, prestegårdene og sine gasjer.

Er ikke dette gudsbespottelig?

Når vi tenker på den oppgave Nasjonal Samling har, kan vi med like stor — kanskje med større — rett enn biskopene si at vi har vår oppgave fra Gud.

Nasjonal Samling og kirken.

Artikkel av Vidkun Quisling i dagspressen 8. april 1942.

Nasjonal Samlings oppgave ligger på det politiske, ikke på det *religiøse* område.

Når vi taler om å skape en ny livsanskuelse, så mener vi ikke en ny religion, men et nytt politisk *samfunnssyn*.

Men det synes sikkert at dette historiske tideverv også vil bli fulgt av nye religiøse tanker og religiøse nyordninger.

Det er ingen grunn til å starte en kirkestrid for herr Berggravs politiske ærgjerrighets skyld.

Det striden gjelder er ganske enkelt statsfiendtlig forrædersk virksomhet under kristendommens maske.

Den høyeste plikt for den nasjonale regjering er å rense kirken for disse uverdige elementer.

I.

Nasjonal Samling er en nasjonal frihets- og fornyelsesbevegelse. Den har til oppgave å berge vårt folks nasjonale eksistens gjennom den store verdenskrisen i vår tid, å gi det norske folk en ny stats- og samfunnsordning i samsvar med dets egenart og med utviklingens krav, og å sikre Norges plass og innsats i den nye verdensordning.

Sett under den *moralske* synsvinkel er Nasjonal Samlings oppgave for det *første* å skape politisk og økonomisk mulighet for det norske folk til som nasjon og enkeltmennesker å utvikle det som naturen har nedlagt i det eller gitt det. Med andre ord å skape et *politisk-økonomisk system* som gjør det mulig for vårt folk å utfolde sitt vesen og sine evner i samsvar med forsynets mening med det, hvilket som bekjent er det første og store bud også i den kristne loven, likesom det er den høyeste politiske plikt både for den enkelte og for folket som helhet.

For det *annet* er det Nasjonal Samlings oppgave å skape en politisk-økonomisk og sosial ordning hvor *grunnlaget er ærlig arbeid og folkets og landets naturlige muligheter*, og hvor målet ikke er profitt og penger, men å møte folkets behov og å skape gode og rettferdige, leve-

lige og lykkelige kår for alle landsmenn. Med andre ord: nestekjærligheten som praktisk prinsipp i stats- og samfunnslivet.

For det *tredje*, og som en nødvendig forutsetning for alt det øvrige, er det vår mest nærliggende og konkrete oppgave å *gjenreise Norges frihet og selvstendighet* som er gått tapt bl. a. ved herr *Berggravs* landsforræderske virksomhet. For det øyemed må vi nedkjempe, nøytralisere eller omgå enhver motstand og hindring som enno måtte stå i vegen for dette måls virkeliggjørelse.

Endelig føler vi også en moralsk forpliktelse til å gjøre vår innsats i det store verdensoppgjør mellom godt og ondt som no utkjempes.

*

Et menneske kan utføre mangt et arbeid faglig og yrkesmessig sett uten å blande det sammen med spørsmål om livsanskuelse og med refleksjoner om menneskets plass og plikter i tilværet.

I politikken, hvor det dreier seg om folkesamfunnenes liv og menneskenes handlinger og hvor alles skjebne berøres, vil imidlertid alltid reise seg spørsmål om livssyn og om de store etiske bud. Og framfor alt: skal en gå helt til bunns i saken, og det er en nødt til i en stor nyskapings tid som vår, hvor det gjelder folkenes være eller ikke være og en avgjørelseskamp mellom de forskjellige grunnsyn på samfunnslivet, der må vårt politiske syn og vår politiske gjerning være bygd på og gjennomtrengt av en dyp og moralsk verdensanskuelse. *Men bare i denne betydning* som jeg her har skissert er Nasjonal Samling en politisk-religiøs bevegelse. Vi søker å virkeliggjøre i praktisk, politisk handling de store moralske

bud, og en nasjonal, religiøst bestemt idealisme er vårt grunnlag og vår drivkraft. Men Nasjonal Samlings oppgaver ligger på det politiske og *ikke på det religiøse område*. Og det skulde ikke være vanskeligere å skjelne mellom disse områder enn f. eks. mellom det politiske og det militære område. Særlig burde dette være mulig i forhold til kirken hvis rike ikke er av denne verden.

Nasjonal Samlings oppgave er *ikke* å skape en ny religion eller i det hele tatt å blande seg i de religiøse spørsmål. Når vi taler om å skape en ny livsanskuelse, så mener vi *ikke en ny religion*, men et nytt politisk *samfunnssyn*, i motsetning til det gamle, liberalisme og marxisme. Den nye stat vi bygger, ønsker ikke å gjøre seg til kirke eller å gå kirkens livsinteresser nær. Den ønsker tvert imot å la kirken ha full frihet til å forkynne Guds ord for vårt folk og utføre sitt sosiale arbeid. Enda mindre ønsker vi å blande oss bort i folks private religiøse anskuelser.

Men vi forlanger at bisper og prester ikke går den antikristelige kapitalismens og den antikristelige kommunismens ærend mot det norske folks livsinteresser. Vi forlanger at kirkens tjenere holder seg til sin oppgave og at de ikke misbruker kirken og kristendommen i partipolitiske og fordervelige øyemed.

Nasjonal Samlings hele ferd og virke har alltid vært preget av *respekt for religionen* og av religiøs toleranse. Et utslag av denne innstilling er også at vi alltid har avvist å søke å slå politisk mynt på kirke og kristendom, i det hele tatt avvist å blande de religiøse spørsmål inn i politikken. I den utstrekning våre folk har hatt med kirkens forvaltning å gjøre, har de alltid utøvd sin funksjon rettmessig etter loven og med forståelse for kirkens tarv. Nasjonal Samling kan ikke overføres noe som helst overgrep mot kristendommen eller mot kirken og dens

tjenere som sådanne. Vi har aldri tenkt på noe slikt. Og tenker heller ikke på det. Vi har tvert imot til ytterste grensen av det forsvarlige vist langmodighet og overbærenhet mot de geistlige embetsmenn som på det groveste har misbrukt sin stilling til politiske og statsfiendtlige aksjoner, og alvorlig skadet Norges nasjonale sak.

II.

Nasjonal Samling har på sitt program at «*kristendommens grunnverdier vernes*» (punkt 22). Dette er ikke satt der for å vinne kristenfolk for bevegelsen. Det er skrevet for å bringe til uttrykk den alvorlige overbevisning at det i den kristelige arv finnes grunnverdier og fundamentale innsikter og erkjennelser som det er av avgjørende betydning for vårt folk å verne om og ordne sitt nasjonale liv etter.

I samsvar med det har også Nasjonal Samling helt fra sin start ført en konsekvent og kompromissløs kamp mot den dekadente liberalisme og den gudløse marxisme i alle dens former, i det hele tatt *mot* den materialistiske livsinnstilling.

I den forbindelse melder seg uten tvil med styrke den kjensgjerning at alt verdenshistorisk har en religiøs kjerne. Også den store verdenskrise som vår sivilisasjon må gjennomleve har ganske sikkert en religiøs kjerne og er kanskje i første grunn framkalt av at det religiøse fundament for vår sivilisasjon etterhånden er blitt undergravd.

Således synes sikkert *at dette historiske tideverv også vil bli fulgt av nye religiøse tanker og religiøse nyordninger.* Men denne virksomhet ligger utenfor Nasjonal Samlings påtenkte arbeidsområde. Nasjonal Samlings formål er

utelukkende å løse visse politiske oppgaver som er av helt avgjørende betydning for det norske folks fortsatte nasjonale eksistens. Det er det mål Nasjonal Samling har satt seg, og vi har nok med det.

*

Hva jeg her har holdt fram er vår bevegelses prinsipielle syn på disse spørsmål. Like overfor de politiserende presters og de avsatte biskopers fortsatte provokasjoner, fastslår jeg nok engang:

Nasjonal Samling er en politisk og ingen religiøs bevegelse.

Vår bevegelse vil som statsbærende parti og som utøver av den norske statsmakt, opprettholde og hevde det tradisjonelle og lovfestede innbyrdes forhold mellom kirke og stat, som i Norge for lengst er fullstendig klarlagt. Det foreligger ingen grunn til å bryte denne århundrelange tradisjon og å starte en kirkestrid for herr Berggravs politiske ærgjerrighets skyld. Den uklarhet som måtte være skapt, er utelukkende framkalt av provokatoriske overgrep og utilstedelig politisk og statsfiendtlig virksomhet fra visse hold innen kirken med den politiske renkesmed Eivind Berggrav og noen av hans redskaper i spissen. Det er ikke her tale om troskamp og kirkestrid. *Det* er noe som herr Berggrav og hans feller søker å oppkonstruere.

Hvor søkt denne oppkonstruksjon er springer grelt i øynene når en sammenlikner den holdning disse kirkeledere inntok overfor den ateistiske marxistregjering og den fremadskridende bolsjevisering av vårt land og vår ungdom med den opptreden de no tror å kunne tillate seg like overfor det nasjonale riksstyre. Hva har i det hele tatt alt dette leven med kristendom å gjøre? Det

som det hele gjelder, er dog ganske enkelt *statsfiendtlig og landsforrædersk virksomhet* under kristendommens maske, og vel innerst inne kanskje bare personlige og private interesser og ambisjoner.

Disse folk taler om kirke og kristendom, men de mener seg selv og sin egen maktstilling, og derfra er ikke spranget langt til Mammon og Marx. Hvor er her den kristne kjærlighet? Hvor er oppfordringen til forståelse og forsoning? Hvor er den gode vilje og den ærlige hensikt? Du søker forgjeves etter alt dette. Du finner *ikke engang alminnelig borgerlig anstendighet og redelighet.*

Uten foranledning fra Nasjonal Samling har de søkt enhver mulighet til å egle seg inn på bevegelsen og yppe strid, overlagt og planmessig. Hele deres framferd i denne sak er en fullstendig fornektelse av det som skulde kjennetegne en virkelig kristen. Og herr Berggrav, denne siste og sletteste utgave av bisp Nikolas, taler og skriver riktignok med forkjærlighet om «samvittigheten». Men selv intrigerer han uten skrupler mot øvrighet og fedreland, spiller lettsindig med andres skjebne og liv, narrer tusener av medmennesker og deres familier ut i ulykken. Han — en prest — bruker de simpleste konspiratoriske metoder, og han *lyver for politiet feigt og frekt som en simpel forbryter.*

Det er typen! Og jeg for min del ser det som den høyeste plikt for den nasjonale regjering å rense den norske kirke for disse uverdige elementer som i åndelig hovmod og selvisk sneversyn glemmer alt og *misbruker det hellige* til anslag mot statens sikkerhet og mot det norske folks livsinteresser, til å skape uro og splittelse i landet, så hat mot det nasjonale styre og med overlegg sette arbeidet for Norges frihet og selvstendighet i fare,

med London og Moskva som de egentlige tautrekkere bakom. Disse folk må uten krusseduller behandles som det de er: *Bedragere og forrædere.*

Mange kristne mennesker i dette land vil kanskje synes at det er utrolig at kirkens menn kan være slik og opptre slik. Det er imidlertid dessverre sannheten. Og det vilde være en feil å yte disse folk endog en *rest* av den respekt som man er tilbøyelig til å vise den stilling de så skammelig har misbrukt. Den slags typer har riktignok ikke ubetydelige bundsforvante, nemlig folks dumhet og uvitenhet, og de vil selv (teoretisk) gjerne spille martyrer på sin hule sak. Men i praksis tar det seg annerledes ut, og humbug og hykleri skaper aldri i lengden levende martyrtro, hverken hos de lidende eller hos de medlidende. Det vilde være den største feil og en pliktforsømmelse ikke å gå fram mot disse lovbrytere med all den kaldblodighet og konsekvens som deres gjerninger fortjener. Ingen må få trosse loven, selv om de er aldri så mange, eller har aldri så stor innbilt eller virkelig innflytelse.

Jeg for min del er alltid rede til å tilgi dem av våre motstandere som oppriktig oppgir sin motstand og vil være med oss, eller iallfall ikke mot oss, i vår kamp for folk og fedreland. Men de som fortsetter å røkte baglerbispens kall, og bevisst eller ubevisst tjener fienden, dem er det vår plikt uten medlidenhet å uskadeliggjøre. Ved sin opptreden tvinger de oss selv til å ødelegge dem. Og de som vil stå sammen med dem, får forberede seg på også å falle sammen med dem.

Fredrikstad Folkebibliotek

329.1 Q 485

OMKRING OSS RASER VERDENSKAMPEN — all vår kraft, all vår tanke må vi sette inn for landets redning.

Referat av Førerens tale på Borrestevnet 25. mai 1942.

Her på dette sted hviler den slekt som samlet Norge til et rike, da rikstanken oppsto i det norske folket. Og det var denne slekten som grunnla det russiske rike, og på sett og vis også det britiske. Det var bare en snikmorder som hindret Harald Hårfagres farfar fra å få avgjørende innflytelse på Europas skjebne.

Både av geografiske og strategiske grunner var det naturlig at grunnlaget for Norges rikssamling sprang ut herfra. Her hviler de menn som ved sin fornuft, ved sitt instinkt og ved sin statsmannsklokskap skapte grunnlaget for Norges verdensinnsats.

Denne nasjonalpark lærer oss å finne fram til livslinjen for vårt folk, og dermed skapes forutsetningen for at den enkelte skal kunne leve i overensstemmelse med det som er meningen med ens liv.

Omkring oss raser verdenskampen.

Når vi ser på den fronten som står mot vår sak i dette oppgjøret, vil vi finne at den lider av en dødbringende svakhet. Amerika lurer på bli Englands arvtager, England vil ikke at Amerika skal bli det. Og begge håper de

at bolsjevikene skal tape. Bolsjevikene på sin side spekulerer på at stormaktene skal ødelegge hverandre, slik at de kan fullføre verdensrevolusjonen. Slik er denne front som gir uttrykk for uhyre hykleri og usannhet, slik som vi også ser det gjenspeile seg i vårt eget land.

Det som står mot oss er et gjennomført hykleri, enten det er på den indre front eller på verdensfronten.

Vårt program er ikke noe valgprogram, men et *arbeidsprogram* som vi akter å gjennomføre. Men det kan i en brytningstid være lett å komme bort fra det som saken gjelder. Våre kampfeller må ikke glemme at det avhenger av NS som en idealistisk og kjempende bevegelse om våre ideer skal kunne føres igjennom. Ingen må tenke som så at no har vi fått våre stillinger. No er det ikke så farlig med bevegelsen. Vi må imidlertid bruke all vår tanke, all vår kraft i kampen for det videre arbeid, og vite at kravet til idealisme og offervilje må skjerpes etter hvert som vi vinner styrke og makt.

DET ER VÅR PLIKT
å bruke de skarpeste midler.

Referat av Førerens tale til tillitsmennene på Borgartinget 21. juni 1942.

Den oppgave vi har er dobbelt: for det *første* skal vi bygge opp en kamporganisasjon som skal gjennomføre en ny stats- og samfunnsordning, for det *annet* kjemper vi for å skaffe Norge en sterk og selvstendig stilling i den europeiske nyordning.

Mange synes kanskje at vi i NS bruker harde og brutale midler, men en må huske at vi lever i en revolusjonstid. Men den revolusjonen som mer enn halvparten av det norske folket stemte for i 1936, den marxistisk-kommunistiske, den vilde nok krevet noe ganske annet. Vi husker de tusenvis av offer fra den franske revolusjon, — og bolsjevik-revolusjonen i Russland som kostet 20—30 millioner menneskeliv. Det er en plikt for oss å bruke om nødvendig *de skarpeste midler*. I virkeligheten kan våre motstandere være takknemlig for at vi ikke tar hardere på dem. Når det gjelder Norges framtid og folkets liv har vi ikke lov å være unnfallende.

Vi så etter forrige verdenskrig hvordan idealene ble sveket og vi fikk *Folkeforbundet* som et *seierherrenes forbund*. Vi ser i dag hvordan bolsjevikene tar direkte sikte

på en verdensrepublikk. Engelsk eller bolsjevikisk seier vil være skjebnesvanger for vårt land. Det burde ikke være så vanskelig å forstå av folkets store masse. Nordmennene *kan* ikke være så dumme at de ikke innser det. Men dessverre er det folk som ikke *vil* tro noe, som de ikke ønsker å tro. Når de f. eks. får høre kjensgjerningene om bolsjevikiske menneskeetere nekter de å tro det. Men vi vet jo at det er sant. Jeg er selv i Russland kommet over en gutt som var i ferd med å skjære opp og spise sin bror. Mer usannsynlig enn menneskeeteri, som er en forholdsvis alminnelig foreteelse i Sovjetrussland, er imidlertid for meg meldingen i radio i dag, nemlig at erkebiskopen av Canterbury og den røde marskalk Timosjenko har utvekslet telegrammer.

Det høres i sannhet utrolig. Men det er dessverre også sant.

NY HISTORIE SKAPES —

Referat av Førerens tale under Jonsokstevnet på Hamar 23.—24. juni 1942.

Når en skal tale her på Hamar er det vanskelig for meg ikke å uttrykke de følelser som må besjele en ved tanken på at det var her i denne byen, og i dette samme huset at det første NS-møte ble holdt etter oppropet 17. mai 1933. En håndfull menn var kommet sammen for å drøfte situasjonen i vårt land. For meg som var kommet tilbake fra Russland etter 12 års fravær og som forsvarsminister hadde hatt anledning til å se det som foregikk bak kulissene her og visste at verdenskatastrofen måtte komme, var det bittert å se den uforstand som hersket blant de ledende i landet.

Vi tok kampen opp, og i 1936 var vi kommet ganske langt i vårt arbeid da partipolitikerne ved sitt konsentrerte angrep på den nye bevegelse, ødela muligheten for å nå fram til en løsning av problemene på fredelig vis. Norge drev mot stupet, og jeg var personlig på det rene med, og framholdt også i skrift og tale, at utviklingen etter valget kunde komme til å bety den endelige undergang for vårt land. I 1937 holdt vi det første riksmøte etter det katastrofale valgresultatet høsten 1936,

og det møtte henimot 1000 aktive NS-folk og tillitsmenn her på Hamar. Vi ble den gang også falt i ryggen av tidligere NS-medlemmer som nok ikke arbeidet bare for *nasjonale* interesser. På alle områder ble det lagt hindringer i vegen for dette møtet som ikke desto mindre ble en strålende seier for vår bevegelse. Vi hadde også riksmøter her i 1938 og 1939, tre uker før krigens utbrudd. Da var det begynt å komme en viss uro i folket over det som skjedde, og jeg framholdt også i min tale at vi måtte være forberedt på *krig*.

Når jeg nevner disse tunge og vanskelige år er det fordi jeg samtidig vil få uttrykke min takknemlighet overfor de kampfeller som holdt ut under disse vanskeligheter. Det det kommer an på når det gjelder alle store ting er nettopp å *holde ut* — ikke å gi opp før målet er nådd.

Hvor ofte har vi ikke forsøkt å tale fornuft til dette folket? Forsøkt å få det til å forstå at med den ordning vi hadde, *kunde* vi ikke leve videre, at det vilde ende i kaos, kommunisme og nasjonal utslettelse. Men det var alt forgjeves. Når jeg nevner dette i dag, er det således ikke etterpåklokskap, men vi har forkynt det samme i 10—12 år. Så kom katastrofen, og no må det norske folk, enten det vil eller ikke, gjennomføre den nye samfunnsordning.

Det eneste som ikke falt i grus 15. april 1940, da det norske flagg ble firt på stortingsbygningen og regjeringsbygningen, var *vår* tro på Norge, og vår vilje til å kjempe vår sak igjennom.

Våre forfedre levde i en ganske annen føling med tilværelsen enn vi gjør. De følte seg ett med naturen, og de følte at det var liv og ånd i den. De var selv vokst fram av naturen. For de var jord og sjø, liv og ånd.

Deres tilværelse var avbalansert og harmonisk. Men så kom et stort skille, og folk begynte å gjøre seg forskjellige teorier om livet. De tapte mer og mer kontakten med tilværelsen. I vårt århundre var det kommet så langt at de fant ut at sjel og ånd var materielle, en overbygning over naturen. Da først ble det riktig galt.

Materialismen ble satt i høysetet, og når hver enkelt bare tenker på seg selv og sine egne interesser, kan det ikke bli noe *folk*.

Vi i NS ser ikke bort fra at et godt materielt grunnlag er nødvendig, men det alene er ikke nok. «Æren høyner folkets arbeid.» Fordi vi har dette synet, er det vi i NS reiser oss for å kjempe mot det fremmede. Når vi ser på funkisbyggene i Oslo, så skal vi vite at det norske folks ånd var kommet så langt på avveger at den ga seg uttrykk i slike uhyrligheter.

Den kamp vi opplever er æsernes kamp mot Midgardsormen som slynger seg rundt jorden, mot Fenrisulven som hyler på de russiske steppene.

I denne skjebnekamp skulde hver nordmann vite hvor hans plass er. Våre forfedre hadde den rette troen fordi de var ledet av naturen. Gjennom hele verdenslivet gikk det for dem en kamp mellom godt og ondt, og det var menneskenes plikt å kjempe for det *gode*.

Vårt merke — solkorset — som våre forfedre risset i fjellene for 3000 år siden — forteller at de forsto dette. Firkanten i korset symboliserer solens gang. De hadde kontakt med tilværelsen, og de skapte noe enten det var i kultur eller ved manns dåd.

La da denne festen minne oss om dette.

Historien viser at når et folk er kommet langt bort fra livslovene og holder på å gå under, kan det bare reddes ved å føres tilbake til sitt livgivende grunnlag.

Her på Domkirkeodden finnes noen av de stolteste minner fra vår historie. De ligger i grus. Og hvorfor?

På vegen som fører hit bort står en plakat med påskriften: «Til ruinene.» Til ruinene av det norske folk, kunde det stått. Ja, hva kan tydeligere symbolisere materialismen enn at den gamle, ærverdige borgen er brukt som *fjøs?* Eller at *kongegravene* ved Borre er brukt som *potetkjellere*, en vandalisme uten sidestykke i Europa.

NS vil gjenreise disse stolte minnesmerker.

Og når vi har gjenreist Domen og Borgen ved Hamar, så håper jeg at vi samtidig har fått skapt en sjøveg gjennom Glåma og Vormen opp til Mjøsa. Og når vi så feirer midtsommer og står på den nye borgen og ser de sjøgående båtene ved kaien, skal vi se det som et symbol på et folk som har funnet sin framtid.

IKKE BARE HAFRSFJORDSLAGET RASER DEN DAG I DAG —
men også et Stiklestadslag.

Referat av Førerens tale på Stiklestad under Olsokstevnet 29. juli 1942.

La oss ved denne anledning minnes litt av det som hendte for 900 år siden her på Stiklestad, og la oss også minnes det som skjer i dag. Henrik Ibsen sier i sitt dikt til tusenårsfesten for Hafrsfjordslaget i 1872 at dette slaget raser den dag i dag og skildrer hvordan søndringstanken fortsatt hersket i det norske folket. Henrik Ibsen spådde også den gang — i 1872 — at samlingsverket vilde bli fullbyrdet i neste slektledd og at Ragnhilds tre skulde bre sine greiner over hele Norge og utenfor dets grenser.

Men det er ikke bare et Hafrsfjordslag som har rast her i landet til no, men også et Stiklestadslag. Men vi i Nasjonal Samling mener at vi allerede har gått igjennom Stiklestadslaget, idet vi har grunnfestet det nye Norge.

Historien forteller at himmelen ble formørket etter Olav Haraldssøns fall på Stiklestad, og selv om solformørkelsen inntrådte noen dager senere enn slaget, var det ikke så underlig at det den gang ble satt i forbindelse med begivenhetene på Stiklestad. Når vi i NS, etter å ha samlet alle våre krefter til det avgjørende slag i 1936

og ble slått ned, måtte livet etter 1936 for alle tenkende nordmenn også komme til å fortone seg som en *formørkelse over det norske folk.* Når folket *dengang* ikke ble slått av redsel, var det fordi det ikke forsto hva som var skjedd. I virkeligheten gikk vårt land etter det valgresultat som forelå i 1936, uvegerlig mot en katastrofe.

Ved sin offerdød på Stiklestad bragte Hellig Olav kristendommen til Norge, banet vegen for en idé som tvang det norske folket til et nytt livssyn. Den dypeste årsak var imidlertid at det var krefter satt i bevegelse som det var håpløst å kjempe mot og som tvang seg fram. Det var dengang som no et tidsskifte menneskeheten gjennomlevde, og under dette tidsskiftet fullbyrdet Olav Norges samling ved å gi folket det åndelige grunnlag for samlingen og innførte kristendommen i katolsk form her i landet. Ved å fullbyrde denne samling sikret han samtidig Norge en plass som fri og selvstendig nasjon blant nasjonene, han sikret Norge dets plass i Europa.

Omkring år 1000 oppsto alle de stater vi har av betydning i Europa i dag, og dette Europa forentes med den katolske kirke som samlingspunkt. Europa var i virkeligheten en enhet den gangen. I 300 år skulde dette verket vare, og den plass Olav Haraldssøn ga Norge blant nasjonene var så stor at det var på tale å gjøre Norges konge til romersk konge. Og den styreform som hersket i Norge på denne tiden er en av de beste vi overhodet har hatt i Europa.

Tiden gikk og Europas enhet ble brutt. Da ble også grunnlaget for vårt folks nasjonale enhet rykket bort.

Fra omkring 1300 har det på sett og vis vært forfall i Norge.

I dag er det oppgaven for alle nasjonalsinnede kvinner og menn å gjennomføre nøyaktig det samme som ble

gjennomført på Olav Haraldssøns tid. Det gjelder som dengang å gjennomføre den forandring som utviklingen krever, å gjennomføre en ny samfunnsforfatning, å sikre det norske folks frihet og selvstendighet, å skaffe Norge den plass det har krav på blant nasjonene, å være med å samle det splittede Europa, å finne fram til et nytt livssyn som skaper harmoni i tilværelsen.

SAMMEN MED SIN SKYGGE
— BOLSJEVISMEN —
bryter det demokratiske forfallsystemet sammen i dette verdensoppgjør.

Referat av Førerens tale under stevnet på Gjøvik 23. august 1942.

Den forrige verdenskrig slo i stykker alle de autoritære stater og ga demokratiene seieren, men samtidig som seieren ble nådd, brøt det hele sammen. Og det brast fordi det ikke ble bygd på lovene for folkenes liv, det brast fordi man nedlot seg til en hensynsløs underkuing av de beseirede. Sammen med sin skygge, *bolsjevismen*, bryter dette systemet sammen i det veldige verdensoppgjør vi no opplever.

Englands seier betyr bolsjevismens seier, og Europa, Norge og Norden er fortapt.

Man sier at vi går tyskernes ærend. Det gjør vi ikke uten for så vidt som vi er fullt klar over at Norges interesser i denne kamp er de samme som Tysklands.

Folk som begår tåpeligheter er vi nødt til å tenke for — vi er nødt til å stelle oss slik at deres forrykte, virkelighetsfjerne tanker ikke får noen innflytelse. Vi kan ikke rolig se på at folk ødelegger seg selv og vårt fedreland, fordi de ikke har noe hode å tenke med.

Med bolsjevikrevolusjonens seier i Russland i 1917 inntrådte en katastrofe av verdenshistoriske dimensjoner.

Tale ved åpningen av utstillingen «Sovjet-paradiset» 6. september 1942.

Sovjetrussland en verdensorganisasjon av underverdener, av sammensvergelser og forbrytelser.

Alle Russlands krefter ble i 1917 spent i den jødiske verdensrevolusjons tjeneste.

Det fjerde krigsår er fjerde akt av det bolsjevikiske verdensdrama.

Jøssingen er bolsjevikenes allierte, og er i virkeligheten bolsjevik av dumhet og uvitenhet, han er bolsjevismens sterkeste forbunnsfelle.

Englands samarbeid med bolsjevikene er verdenshistoriens moralske og politiske bunnrekord.

Det russiske spørsmål er det aktuelle hovedspørsmål i verdenspolitikken, et synspunkt hvorfra alle større politiske begivenheter må bedømmes.

Herr Reichskommissar, ærede representanter for die deutsche Wehrmacht, tyske og norske kvinner og menn.

Først vil jeg få lov å takke Dem, herr Reichskommissar, og alle de tyske representanter for Deres elskverdighet ved å stille denne verdifulle og lærerike utstilling til disposisjon for Norge. Måtte denne utstilling bidra til å binde våre to folk sammen i kampen mot den felles fiende og for de felles oppgaver.

I forbindelse med åpningen av denne utstilling må det være meg tillatt å komme med noen prinsipielle bemerkninger om *det russiske problem og bolsjevismens vesen.*

Vi lever i en historisk periode da jordens stater og folk grupperer seg i verdensriker, og disse verdensriker står i blodig kamp mot hverandre. Men dette verdensoppgjør er ikke bare en maktkamp. Det er en kamp mellom livssyn. Hver av de kjempende verdensmakter er eksponent for en bestemt verdensanskuelse, bærer av et bestemt politisk system.

Således er også den europeiske og den russiske bolsjevisme et produkt av to sterkt forskjellige innflytelser. På den ene side den halveuropeiske, halvasiatiske kontinentale verdensmakt Russland i sin historiske utvikling.

På den annen side den internasjonale jødekommunisme som har bemektiget seg Russland ved et kupp og utnyttet dette veldige land til sine ødeleggende samfunnseksperimenter og som basis for sin verdensrevolusjon og verdenserobring.

For å forstå bolsjevismen er det absolutt nødvendig at en har i hvert fall noenlunde klart begrep om hva Russland i seg selv egentlig er for noe.

En må således være klar over at det russiske rike ikke var og ikke er noen ensartet nasjonalstat, men en verdensdel for seg, et uhyre kontinentalt erobringsrike hvor det herskende folk, russerne, så vidt utgjør halvparten av den samlede befolkning, men forresten omfatter alle slags folkeslag fra 1 $^1/_2$ million tyskere til millioner av de villeste asiater.

Også det russiske folk selv er et enno uferdig blandingsfolk satt sammen av nordiske, slaviske, finske og tatarske elementer. De opprinnelige, egentlige «russere» var nordmenn, nordgermanere som vi. Og det var dem som for 1000 år siden grunnet det russiske rike, det norske Gardariket. Etterhånden begynte nordmennene i Russland å tale slavisk språk. Ordet «russisk» gikk over til å betegne ikke bare deres statsdannelse, men også alle folk som ble absorbert i denne stat så sant deres språk var det nevnte nordisk-slaviske språk som også blir kalt russisk. I århundrenes løp bredte så dette såkalte russiske rike seg over hele det eurasiatiske rom som naturlig lå åpent for dem. Fra Østersjøen og Karpaterne i vest til Altai og Stillehavet i øst, fra Ishavet i nord til Svartehavet og Hindukysk i sør. Selv i de to århundrer etter Peter den store og de store erobringer, fortsatte Russland helt fram til vår tid å vokse gjennomsnittlig i hvert 10 år med et nytt landområde større enn hele Norge.

Således ble Russland et stort kontinentalt erobrings- og kolonirike, *et konglomerat av raser og folk*, riktignok holdt sammen av en geografisk og økonomisk samhørighet og en viss delaktighet i en felles, alminnelig kultur, men dog vesentlig av soldater og politisk av et sentralisert despotisk byråkrati.

«Russland,» skrev den kjente russiske dikter Turgenjev i slutten av forrige århundre — «befinner seg enno i sin gassformige tilstand. Jeg er meget redd for at den neste periode, dvs. den planetære periode vil la vente på seg, for jeg ser ikke noe stabilt omkring meg, ikke noe kondensert og kompakt, ikke i samfunn og heller ikke i folket.»

Disse ord var bare så altfor sanne.

Russlands i og for seg naturnødvendige ekspansjon skjedde på bekostning av dets videre utvikling, og ved grov forsømmelse av folkets vel. Også det ledende nordiske førersjikt ble tynnere og tynnere og mestret ikke sin oppgave, og det hele brast i samme øyeblikk som den russiske historie syntes å ha nådd sitt mål, rent ytre sett. Samtidig arbeidet nemlig den internasjonale jødedom hvis ledere i Amerika og Europa for en vesentlig del var emigrerte russiske jøder, iherdig på å styrte det antisemittiske tsarstyre. Deres våpen var som overalt marxismen og liberalismen, kapitalisme og kommunisme.

Den bevisst revolusjonære jødiske bevegelse satte med en uhyggelig sikkerhet sitt angrep inn på det svakeste punkt i den russiske riksbygning, nemlig kløften mellom stat og folk. Og da tsarstyret i sin overspente imperalisme innviklet Russland i krig, først med Japan og senere, 1914, med Tyskland, var resultatet *revolusjonen*. Brutalt og hensynsløst rev i rette øyeblikk den jødiske kommunistiske sammensvergelse ledelsen til seg, og det var

ingen der til i rette tid å gjennomskue og forhindre denne farlige manøver.

Dermed var inntrådt *en katastrofe av verdenshistoriske dimensjoner.*

Europa stod ansikt til ansikt med det alvorligste problem det noensinne har stått overfor. Verdens største sammenhengende rike med alle dets uhyre hjelpekilder og muligheter var falt i hendene på den jødisk-kommunistiske verdenskonspirasjon, som således kunde utbygges i verdensformat til en veldig verdensorganisasjon av underverdener, av sammensvergelser og forbrytelse.

Den fire århundregamle russiske verdenserobringsdrøm om Moskva som det tredje og endelige rom, og dets folk som det «nye israel», av Gud selv utsett til verdens midtpunkt, ble omstilt til verdensbolsjevisme, til verdensrevolusjon og verdenssovjetrepublikk. I stedet for det nasjonale mythos om Russlands misjon som folkets forløser, trådte den internasjonale myte om Sovjetparadiset. Under de mest uhørte forbrytelser og under fullstendig hensynsløs ofring av millioner på millioner av menneskeliv ble *det kommunistiske slavesystem gjennomført.*

Kultur og rase, religion og rett, familie og privateiendom ble ødelagt og hele samfunnet presset inn i den totale statskapitalisme og den totale militarisme.

Alle Russlands krefter ble spent i den jødiske verdensrevolusjons tjeneste, og verdensrevolusjonens fastsatte generallinje var:

1. å utbygge Russland til verdensdominerende militærmakt ved total opprustning på alle områder og med alle midler uten hensyn til folkets tarv.

2. å organisere et kommunistisk verdensparti med avdelinger i alle land som revolusjonære hjelpetropper for den røde imperalisme.

3. å utløse den annen verdenskrig og i rette øyeblikk ved hjelp av de kommunistiske partiorganisasjoner og den røde krigsmakt vende krigen om til borgerkrig og revolusjon, ved opprettelse av nye sovjetrepublikker tilsluttet Sovjet-Samveldet, kjernen til verdenssovjetrepublikken.

Som jeg allerede for mange år siden uttalte, må man se på det russiske spørsmål som det aktuelle hovedspørsmål i verdenspolitikken og som et synspunkt hvorfra alle større politiske begivenheter må bedømmes.

Dette er enda mer viktig i dag enn for 12 år siden. Og dobbelt viktig er det for Europa, som er bolsjevismens hovedmål, og for Norden og vårt land i særdeleshet, som ligger umiddelbart under bolsjevismens trusel.

Når vi no går inn i det fjerde krigsår, kan vi derfor med en viss rett si at vi går inn i den fjerde akt av det bolsjevikiske verdensdrama. Og når dette drama ikke har forløpt og ikke kommer til å utspilles overensstemmende med den bolsjevikiske iscenesettelse og den bolsjevikiske generallinje, med andre ord, når Europa og Norden blir reddet frå å gå under i bolsjevisme, så skyldes dette ene og alene Tyskland og Adolf Hitler.

Uten Adolf Hitler og nasjonalsosialismen og uten den tyske vernemakt vilde Europa vært redningsløst fortapt, og uten fortsatt offervillig innsats fra Tyskland og dets forbundne mot den bolsjevikiske verdensfiende, vilde Europa, Norge og Norden med fremdeles være redningsløst fortapt. Slik som tingene ligger an har heller ingen lov til å innbille seg og andre at Englands seier vil bety noe annet enn bolsjevismens seier på det europeiske fastland og i Norden.

At England er gått sammen med bolsjevismen for å nedkjempe Tyskland og dermed faktisk arbeider på å utlevere Europa til bolsjevismen, er verdenshistoriens moralske og politiske bunnrekord i kulturfolkenes og

de siviliserte staters liv. Det er et spørsmål om det ikke også i lengden vil vise seg å være en tapsrekord i politisk og militær uklokskap at det blandede norske selskap i London av rømte patrioter og ekskommunister med ekskongen i spissen, hvis fetter tsar Nikolai med hele sin familie ble myrdet av bolsjevikene, no opptrer som bolsjevikenes svorne allierte og våpenbrødre, og med det utenriksprogram å gjøre Norge til en bru mellom Sovjet-Samveldet og England—Amerika. Det er nøyaktig hva en måtte vente fra det hold når en kjenner deres moralske karakter og materielle nødstilstand.

Det er også i stilen når de samme rømte landsforædere forkynner i sin kringkasting, slik som for noen dager siden, at hver soldat som strir og faller for Sovjet, strir og faller for Norge og for vårt fedrelands framtid. Og når de samtidig feirer det bolsjevikiske system som en statsform og livsform som passer for russere og de andre folk i Sovjet-Samveldet og lovpriser den bolsjevikiske livsordning: Russland, som en kulturell og sosial standard som den harde og fattige historien deres ikke viser maken til, så er vel heller ikke det mer enn en kan vente selv om det kreves temmelig meget uvitenhet eller forvorpenhet for å kunne prestere slike uttalelser.

Hva vi imidlertid også venter og hva vi forlanger, det er at nordmennene i Norge tar avstand fra den slags trafikk i ord og gjerning. Ja, vi venter og forlanger av våre landsmenn at de forstår at det som krigen i dag gjelder for Norges vedkommende først og fremst og ganske enkelt er hvor vidt bolsjevismen skal bukke under i Russland eller seire i Europa, og at vi nordmenn forholder oss overensstemmende med den kjensgjerning. Det venter vi at alle virkelige nordmenn forstår, og ikke bare våre frivillige som i Russland tappert ofrer livet for denne alt avgjørende sak.

En må forstå at en jøssing er i virkeligheten noe annet enn hva vanlig menes med dette ord. Han er nemlig, slik som Londonkringkasteren også direkte proklamerer, bolsjevikenes allierte kampfelle, og arbeider direkte og indirekte for bolsjevismens seier og Norges undergang. Han er i virkeligheten bolsjevik av dumhet og uvitenhet.

Fordom og uvitenhet har i det hele tatt vært bolsjevismens sterkeste forbundsfeller. Døv og blind sto hele verden like overfor vårt århundres mest alvorlige problem. Måtte det rike og uimotsigelige materiale som er samlet i denne utstilling, åpne øynene på mange av dem som enno tror å kunne tvile på bolsjevismens fryktelige alvor.

Utstillingen viser hva slags paradis og hvis verksted sovjet-paradiset er, og som en der kjenner Russland og i årevis har opplevd og studert bolsjevismen, vil jeg gjerne ha uttalt, at hvor rystende og hvor utrolig det bilde som utstillingen gir enn måtte virke, så blir det dog stilt langt i skyggen av den opplevde virkelighet.

Sannheten er at sovjet-paradiset er et virkelig helvete, sammenlignet med hvilket Dantes diktede helvete synes malt med vannfarge, og dette pan-demonium er besatt av en eneste idé: den vanvittige, infernalske tanke med list og vold å gjøre hele verden til et slikt helvete. Bolsjevismen er den frykteligste fare som Europa og vårt land noensinne har stått overfor, og denne fare er enno ikke forbi.

Enno står meget igjen å beseire.

Måtte denne utstilling bidra sitt til denne endelige seier og dermed til vårt fedrelands redning. — Måtte den også — like overfor det fryktelige russiske problem, like overfor det veldige russiske rom med dets årlig vel tre millioner voksende folkehav — bidra til å vekke forståelsen av hvor livsviktig nødvendig det også er å skape en *nyordning i Europa og Russland, hvis Europas og Norges framtid skal sikres.*

Organiseringen av et riksting.

Tale i Universitetets gamle festsal 25. september 1942.

Allerede i programmet for Nordiske Folkereisning var satt fram kravet om et *riksting*, for å muliggjøre et organisk samarbeid mellom alle næringsgrener og klasser, mellom by og bygd.

Fra 1937 gikk vi inn for en rent faglig ordning som skulde erstatte stortinget med et riksting som øverste lovgivende og kontrollerende myndighet og en faglig riksregjering som det øverste utøvende organ.

Den nye statsordning er ikke noe brudd med fortiden og landets tradisjoner.

Førerprinsippet er direkte bygd på grunnlovens formulering av førerprinsippets anvendelse i regjeringsordningen.

Det nye element, partiet, er en logisk følge av utviklingen.

Kulturtingets og Næringstingets oppgave vil utelukkende være av faglig, ikke politisk, karakter. Rikstinget derimot skal være en *politisk* folkerepresentasjon, en formidler og et bindeledd mellom rikstyret og folket.

Rikstingets medlemmer er ikke direkte målsmenn for sin organisasjon, sitt yrke eller sin landsdel, men skal først og fremst sitte der som nasjonalsinnede menn og kvinner som hver på sin måte representerer det norske folk. Rikstinget skal organiseres slik at det kan innkalles og konstitueres såsnart omstendighetene måtte gjøre det ønskelig.

En stor nyskapende revolusjon har alltid vært gjennomført av et aktivt mindretall, ikke av den «kompakte majoritet».

I.

Den krise som utløste seg i det gamle statssamfunns sammenbrudd den 9. april 1940, var en dyp og omfattende nasjonal krise midt i en alminnelig verdenskrise av usedvanlige dimensjoner og betydning.

Denne nasjonale krise hadde likesom verdenskrisen mange årsaker og mange sider. Men iallfall umiddelbart og rent ytre sett var den nasjonale krise først og fremst en direkte *politisk krise*. Den var den såkalte demokratiske statsordnings *sykdomssymptom*. Krisen resulterte da også i det gamle statssystems fullstendige sammenbrudd. Systemet kjørte seg selv i stykker. Det kunde ikke på noen måte tilfredsstille den moderne utviklings krav. Enda mindre kunde det løse de store nasjonale oppgaver som det norske folk ble stilt overfor i det avgjørende historiske vendepunkt.

Våre politiske emigranter har, som politiske emigranter flest, *intet lært og allting glemt*. Samtidig som de selv praktiserer det mest lovløse diktatur over våre landsmenn ute i verden, søker de å innbille seg og andre at de og deres fallerte system «om ikke så lenge» igjen skal blomstre i Norge, at, som ekskongen for en tid siden uttalte det, «alt i Norge snart skal bli som før». Disse

folk med kongehuset i spissen, har glemt hva de virkelige nordmenn *ikke* har glemt, og ikke kommer til å glemme, nemlig at det var deres demokratiske system som med sine iboende skrøpeligheter og skjevheter, under deres landsforræderske ledelse, med en naturlovs nødvendighet utviklet seg til den største nasjonale katastrofe i det norske folks historie. Jeg antar at dette for alle her i Norge har vært et så anskuelig bevis og en så levende lærepenge at det i grunnen ikke skulde være nødvendig å argumentere mer mot det demokratiske system.

Så meget mindre som emigrantenes ønskedrømmer ikke har ringeste utsikt til å bli virkelighet. Demokratiet og dets fanebærere og brukere er dømt av utviklingen selv.

Hvis jeg her skulde gå nærmere inn på det demokratiske statssystem og dets kontrafei kommunismen, måtte det derfor være for å belyse bakgrunnen for grunnleggelsen av det nasjonalsosialistiske samfunn. Vi er imidlertid alle sammen så vel fortrolig med parlamentarismen, med partipolitikk og klassekamp, med folket i valg, med folkeflertall, såkalt folkevilje og folkestyre, og med alle demokratiske «friheter» og «likheter» at det er overflødig her å dvele nærmere ved den demokratiske lære og dens stats- og samfunnssystem. I stedet for å gjenta disse velkjente ting vil jeg peke på de forskjellige statspolitiske forslag og tiltak som vi i Nasjonal Samling i tidens løp har fremmet for å avverge den norske stats sammenbrudd og lede utviklingen av rikets styresett over i en sunn og sterk form, som kunde møte tidens krav. Det er nødvendig her å gjennomgå disse ting etter sine hovedpunkter for å klarlegge den nuværende situasjon og den videre utbygging av vår nasjonal-sosialistiske stats- og regjeringsform.

II.

Vår grunninnstilling i Nasjonal Samling og vår framgangsveg har den hele tid vært at vi, så langt råd er, ved opplysning og overbevisning skulde få det norske folk, eller rettere en bestemmende del av det, til på den fredelige utviklings veg å løse samfunnsvanskelighetene i tide, og til med plan og framsyn i arbeidet å gjennomføre de uomgjengelig nødvendige reformer i stats- og samfunnsstyret. Vi appellerte med andre ord til å bruke fornuftens metode, istedenfor at man uten kraft og klokskap lot tingene skure og utviklingen selv gjennom voldsom omveltning skape en nyordning som under alle omstendigheter — før eller senere — vilde tvinge seg fram i den ene eller annen form.

Overensstemmende med dette grunnsyn, gikk vi til å begynne med forsiktig til verks, uten dog å tape målet av syne.

I retningslinjene for *Den nordiske Folkereisning i Norge*, forløperen for Nasjonal Samling, for 12 år siden, talte vi om at det igjen måtte bli enhet og sammenheng i samfunnet, og om å gjøre samfunnet vårt til en nasjonal og sosial nordisk folkestat med et *sterkt og stødig styre*. Vi pekte særlig på å skape *næringsråd* for de forskjellige næringsgrener sammensatt av målsmenn for kapital, ledelse, funksjonærer og arbeidere innen hver næringsgren.

Disse næringsråd skulde sammen med målsmenn fra andre yrker danne et Riksting, hvor det fullt ut skulde komme fram hva hele samfunnet streber etter, og som kunde gjøre organisk samarbeid mulig mellom alle næringsgrener og klasser, og mellom bygd og by.

«Det nuværende parlamentariske system med sin ufruktbare partipolitikk kan ikke løse våre nasjonale oppgaver. Bevegelsen må derfor samle seg om å få organisert ved siden av Stortinget det nevnte *Riksting*

med tilhørende institusjoner, og således etablere et tokammersystem som svarer til tidens krav, og som på den naturlige og fredelige utviklings veg kan bære fram det nye samfunn.»

Slik het det ordrett og med fete typer i Folkereisningens retningslinjer av 17. mars 1931. Det var ved siden av den nordiske tanke og løsningen av spørsmålet kapital — arbeid, en sentrallinje i folkereisningens politiske aksjon.

Men selv denne milde dosis av nasjonalsosialisme og nyordning var langt mer enn det gamle systems menn kunde svelge.

Da jeg et par måneder etter trykkingen av de nevnte retningslinjer ble forsvarsminister i bonderegjeringen, brukte marxistene disse retningslinjer som et ganske effektfullt våpen i forsøket på å knekke meg i Stortinget.

Det er også betegnende at jøderepresentanten Hambro tvang regjeringens sjef, statsminister Koistad, til å bevege meg til å avstå fra å arbeide offisielt for Folkereisningens retningslinjer så lenge jeg satt i regjeringen. I motsatt fall vilde regjeringen bli styrtet.

Men da Nasjonal Samling i 1933 trådte fram som et politisk parti, ble kravet om reform av statens styre formulert enda mer kraftig og konkret. Bevegelsen tok form av en *kamporganisasjon* som satte seg som oppgave å få makten i staten og ødelegge de partipolitiske partier og de forskjellige klassekamporganisasjoner som rev vårt samfunn i stykker og førte det mot ulykken. De tre første punkter i bevegelsens program fikk følgende ordlyd, som er beholdt uten endring:

«*1. En handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk.*

2. Nasjonens kultur- og næringsliv organiseres i selv-

styrende yrkeslag (laug) som danner bindeledd mellom den enkelte og staten, under statens kontroll. Et riksting av yrkeslagene organiseres og gis innflytelse på rikets styre.

3. Statsforvaltningen rasjonaliseres med sterk øking av fagkyndiges innflytelse, av den enkelte embets- og tjenestemanns personlige ansvar og myndighet, og med skarpt skille mellom den alminnelige forvaltning og statens forretningsdrift.»

Spørsmålet om *Stortinget* ble latt helt åpent i programmet, dvs. spørsmålet om der (som en overgangsordning) skulde etableres et riksting ved siden av Stortinget, eller om Rikstinget skulde erstatte Stortinget.

Inntil stortingsvalget 1936 hadde bevist at en løsning på fredelig og fornuftig måte var umulig, tok vi sikte på den første ordning.

I 1934, under det annet Riksmøte, konstituerte vi således et faglig Riksting i Trondheim av representanter for de forskjellige næringer og yrker. Og i 1936 innbragte vi for Stortinget et forslag til grunnlovsendring som gikk ut på:

1. å styrke regjeringsmakten i forhold til Stortinget og partipolitikken, dels ved at det overensstemmende med grunnlovens prinsipp ble fastslått at den utøvende makt utøves av regjeringen, og at Stortinget ikke må gripe inn i det saksområde som naturlig hører inn under regjeringen, dels derved at regjeringen først skal kunne fjernes når $^2/_3$ av Stortinget vedtar en uttrykkelig beslutning om at dette er ønskelig,

2. At Stortinget delegerer den faglige behandling av de kulturpolitiske og næringspolitiske spørsmål til et kulturting og et næringsting, idet det i grunnloven under Stortingets gjøremål (§ 75) tilføyes:

«*Stortinget organiserer nasjonens kultur- og næringsliv i selvstyrende yrkes- og næringslaug med et riksting, bestående av*

2 avdelinger, et kulturting og et næringsting som overledelse. Rikstingets og laugenes alminnelige organisasjon og funksjoner bestemmes ved lov.»

Det er betegnende at dette forslag ble blankt avslått av Stortinget, ja, at det *ikke fantes et eneste medlem av Stortinget* som hadde nok framsyn eller moralsk mot til å fremme denne reform som kanskje kunde ha reddet både dem og landet! Profetisk ble det i vårt forslag uttalt, at hvis det nødvendige reformarbeid utsettes, «*er det all grunn til å frykte for at man også i vårt land vil komme ut i slike tilstander, at det må regnes med brudd i den normale forfatningsmessige utvikling*».

Heller ikke på dette område manglet det på velbegrunnede maningsord. Men også der gjelder det, at den som gudene vil ødelegge, gjør de blinde og overmotige.

Helt inntil forløpet og utfallet av valgkampen 1936 avgjort hadde vist at det var håpløst å appellere til folks fornuft, og det ble klart for enhver seende at det norske folk *selvforskyldt drev redningsløst mot en forferdelig indre og ytre katastrofe* — helt inntil da arbeidet vi i Nasjonal Samling iherdig på en organisk utvikling av formene for statens styre overensstemmende med Grunnlovens prinsipper og den moderne utvikling på organisasjonslivets område. Vi håpet at det således skulde kunne tilvegebringes harmoni mellom stats- og samfunnslivets forskjellige organer og en konsolidering og nasjonalisering av statens alminnelige struktur, slik at det norske folk kunde gjøre seg klar til å møte den kommende verdensstorm.

Etter at disse fedrelandssinnede forhåpninger hadde slått fullstendig feil, var det ingen grunn til for oss i Nasjonal Samling lenger å bekymre oss om Stortinget

og de partipolitiske partier. Vi styrte derfor like løs mot målet. Vi krevde en *handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk, og at Stortinget ble erstattet av et riksting sammensatt av faglige delegerte for det arbeidende folk og ikke av partipolitikere.*

Det vi således holdt fram som et ønskemål, var altså *en ren faglig ordning* med den øverste lovgivende, bevilgende og kontrollerende myndighet samlet i en nasjonal forsamling valgt av de faglige organisasjoner med enkelte selvskrevne medlemmer etter den faglige stilling de innehar, og med en faglig riksregjering som det øverste utøvende organ for denne nasjonalforsamlingen og for folket.

Samtidig som vi framsatte dette ønskemål for en framtidig stats- og samfunnsform, var imidlertid vår egentlige hovedoppgave i de trengselens år 1937—40 å konsolidere bevegelsen som en *kamporganisasjon og politisk kjerne* om hvilken de nasjonale krefter kunde samles og utkrystalliseres under det kommende nasjonale sammenbrudd og den fullstendige oppløsning som vi så rykke nærmere dag for dag.

En må være klar over, som vi den hele tid var klar over, at de forskjellige utformninger vi i tidens løp hadde gitt våre idéer om reform av statens styre, var forskjellige, *tidsbetonte* utforminger av den oppgave vi hadde stilt oss fra begynnelsen. Det var alt sammen fra først til sist bare forskjellige, ærlige og velmente, men fåfengte forsøk på å få det norske folk til å forstå hvor *livsviktig nødvendig det var for dets nasjonale eksistens og velferd å løsrive seg fra den ødeleggende demokratisk-marxistiske partipolitikk, og grundig revidere sin regjeringsform på den ene eller annen måte etter den moderne utviklings krav.*

Ved siden herav bestrebet vi oss på gjennom disse

forskjellige forslag og tiltak å svekke Stortingets skjebnesvangre virksomhet som partipolitisk sentralklubb og børs og danne en motvekt mot det.

Men i alle disse forskjellige konsepsjoner og anvisninger var det i virkeligheten en og samme grunnbetingelse og samme politiske grunnlag:

Nasjonal Samlings bevegelse og partiorganisasjon som statsbærende stand var og er den første betingelse og det politiske grunnlag for nyordningen av statens og samfunnets styre.

Denne realitet, som vi den *hele* tid hadde for øye, trådte tydelig fram da den gamle stats- og samfunnsordning brøt sammen 9. april. Det viste seg klart og tydelig at den nasjonalsosialistiske stats- og samfunnsordning, som er framtidens ordning, ikke lot seg gjennomføre ved stortingsvedtak eller som en formell politisk konstruksjon. Det gamle system ikke bare *døde*. Det begikk *selvmord*. Men på *indirekte* vis.

Dets bærere og brukere kunde ikke manne seg opp til *direkte* å beslutte sitt eget systems avvikling og omdannelse. Det finnes heller ingen eksempler på at en revolusjonerende nyordnings seier er resultatet av forståelse fra det system som det vil erstatte.

Derfor måtte den nye ordning skapes i en nasjonal revolusjon, og den må gjennomføres av og bygge på en aktiv, nasjonal fornyelsesbevegelse som representerer nasjonens livslinje, og som gjennomsyrer det hele med sin ånd og bærer og driver verket. Et folks nye statsrettslige institusjoner må for å kunne bli levedyktig innblåses livets ånde.

Denne bevegelse er i Norge Nasjonal Samling. Etter et halvt års interregnum hvorunder ruinene av det gamle statsstyre ble ryddet unna, overtok Nasjonal Samling makten for nøyaktig to år siden, den 25. september 1940, som eneste lovlige politiske organisasjon. Siden

1. februar 1942 har vi en nasjonal regjering av NS, og siden 12. mars 1942 er Nasjonal Samling offisielt det statsbærende parti i Norge og fast forbundet med staten.

Når vi ser bort fra forholdet til okkupasjonsmakten, er den forfatningsmessige situasjon i Norge i dag den at av de fire tidligere statsmakter: konge, regjering, storting og høyesterett — er regjeringen omdannet til en *nasjonal regjering uavhengig av parlamentarisk partipolitikk* og for så vidt mer i samklang med grunnloven enn den fra 1884 til 1940 praktiserte parlamentariske statsskikk. Konge og storting er forsvunnet. Deres myndighet utøves av en ministerpresident som samtidig er regjeringssjef og Fører for statspartiet. Regjeringen utgår fra dette nasjonale enhetsparti, som har avløst samtlige gamle partier. Regjeringen er *anerkjent* av okkupasjonsmakten, men ikke *utnevnt* av denne. Den er dannet etter norsk rettsutvikling.

Høyesterett har beholdt sin stilling som uavhengig dømmende makt. Domstolene dømmer etter de gitte lover, og ingen myndighet griper inn i deres rettsavgjørelse. Den er selvstendig. Da også grunnloven og det gamle lovverk består, betegner den nye statsordning ikke noe brudd med fortiden og landets tradisjoner. Tross all revolusjonerende omveltning, er bevart en organisk sammenheng med den gamle forfatning og i særdeleshet med Eidsvollsforfatningen i dens opprinnelige, av parlamentarismen ikke forkvaklede skikkelse.

Fører- og ansvarsprinsippet, som er et grunntrekk i vårt nye styresett, er således egentlig heller ikke noe nytt. Ikke bare har det dype røtter i Norges historie og i vårt folks tradisjoner. I hele sin tusenårige historie har Norges rike bare de vel 50 år fra 1884 til 9. april 1940 vært styrt på annen

måte, og til sin ulykke. Førerprinsippet er også i virkeligheten knesatt i grunnloven. Den formulering av Førerprinsippet som brukes så vel i partiet som i den nye kommunalordning og i en rekke andre nyordninger, er direkte bygd på grunnlovens formulering av førerprinsippets anvendelse i regjeringsordningen.

III.

I tillegg til de tidligere statsmakter er altså kommet et nytt og framtredende element, nemlig *partiet.* Også denne nyordning er imidlertid bare en logisk følge av utviklingen. Også det *gamle* system hadde jo faktisk opptatt og lovfestet de politiske partier som statsmakter, om enn selve grunnloven ikke inneholdt noe om det. Det nye er det, — og det er riktignok avgjørende, — at no er det bare et eneste parti som lovlig representerer hele folkets interesser, mens det tidligere var *en rekke* partier som representerte de forskjellige gruppe- og særinteresser. Det er for øvrig å merke at Nasjonal Samling er et helt siden 1933 av statsmaktene legalisert parti. Etter de gamle partiers og statsmaktenes oppløsning eller sammenbrudd i 1940 var Nasjonal Samling *den eneste overlevende politiske partiorganisasjon,* og altså som sådan også det eneste organ som hadde det legitime grunnlag for å overta statssystemet. I og med det hadde vi også plikten til å gjøre det. *Den rett som den gamle Høyesterett tiltok seg ved dannelsen av Administrasjonsrådet, tillå dem ikke etter vår statsforfatning.*

Endelig har vi på det statsrettslige område også tatt en annen naturlig konsekvens av den tidligere utvikling. Vi bringer det viltvoksende liberalistiske og marxistiske organisasjonsliv på kultur-, nærings- og arbeidslivets områder inn i legaliserte

former og under statens kontroll, slik at de kan bli ordnede nasjonale funksjoner i samfunnslegemet og ikke kjempende, selviske gruppeorganisasjoner.

Denne viktige nyordning er i full gjennomføring i samhøve med vårt program pkt. 2, hvor det som nevnt og som bekjent heter: Nasjonens kultur- og næringsliv organiseres i *selvstyrende, legaliserte yrkeslag* som danner bindeledd mellom den enkelte og staten, under statens kontroll.

Det alminnelige grunnlaget for denne nyordning er no skapt ved organisasjonsloven av 20. august 1942, som bestemmer at organisasjoner og foreninger skal ledes i samsvar med de krav som folkets og statens felles gagn stiller.

Det burde være klart for alle at en slik nyordning ikke bare er en logisk følge av den nyere tids utvikling, men simpelthen en uomgjengelig forutsetning for folkets enhet og beståen, og i alles interesse, unntagen de fedrelandsfiendtlige og nedbrytende krefters. Særlig burde næringslivets menn innse dette, hva flere og flere av dets framstående representanter også gjør. Og hvis enkelte skulde falle for fristelsen til å gå bolsjevikagentenes ærend og på dette opposisjonsgrunnlag stille seg i de såkalte «næringsdrivendes front» mot nyordningen, så vil jeg herved advare dem mot denne provokasjon. Jeg appellerer til deres fornuft, til deres fedrelandssinn og deres gode vilje. Også til deres næringsvett og personlige interesse. De som her gir etter for den landsfiendtlige provokasjon, risikerer ikke bare å bli strengt straffet etter organisasjonslovens bestemmelser. Han spiller med hele sin formue og også med sitt hode.

Men karavanen drar videre, om enn hundene i landsbyen gjør. Nyordningen setter seg uimotståelig gjennom også på dette område, målbevisst og planmessig.

IV.

Under de nuværende statspolitiske forhold gjenstår således egentlig bare spørsmålet om å skape en folkerepresentasjon som tilfredsstiller den moderne utviklings krav.

Her er følgende å merke. Vår bevegelse, Nasjonal Samling, representerer under den foreliggende situasjon vårt folks vitale nasjonale interesser og dets livsvilje. Og vi er vel å merke den eneste organisasjon som det gjør, og som kan gjøre det. Derfor representerer vi også, hva enten vi er i flertall eller i mindretall, den egentlige folkevilje. Den rett som følger av denne kjensgjerning blir således også vår plikt. Derfor må også partiet og dets regjering beholde den politiske overledelse og den politiske kontroll som den statsførende og statsbærende organisasjon.

Denne kjensgjerning og absolutte betingelse utelukker imidlertid ikke at vi skaper institusjoner som på bredere basis enn våre nuværende partiorganisasjoner kan fylle oppgaven som samarbeidsledd mellom Riksstyret og hele folket, slik som allerede antydet i min tale under statsakten på Akershus 1. februar.

Gjennomføringen av nyordningen er no så langt framskreden at vi kan organisere et kulturting av representanter for kulturlivets forskjellige områder og organisasjoner, og delegere til det behandlingen av visse faglige kulturpolitiske oppgaver. Særlig skal Kulturtinget og dets utvalg være rådgivende organer for riksstyret på kulturlivets område.

På næringslivets område er det likeledes vår hensikt å organisere et næringsting av representanter for de forskjellige næringsorganisasjoner og delegere til det visse næringspolitiske oppgaver. Næringstinget skal ikke være noen generalforsamling av næringslivets organisasjoner. Det skal være en arbeidende institusjon, som med sine utvalg for de forskjellige områder av næringslivet danner rådgivende organer for vedkommende departe-

menter, og således avlaste og utfylle statsforvaltningen ved den faglige behandling av næringspolitiske spørsmål. Det vil avhenge av den stilling næringslivets ledende menn inntar til nyordningen, i hvilken grad de kan oppnå å få delegert til seg innflytelse på løsningen av forskjellige næringspolitiske oppgaver og et visst selvstyre for det faglige område.

Både Kulturtingets og Næringstingets oppgaver vil således utelukkende være av faglig karakter, ikke politisk.

Hva derimot selve Rikstinget angår, så skal det være en politisk folkerepresentasjon. Under den situasjon som er skapt ved 9. april og den påfølgende nasjonale revolusjon, er det nødvendig å gi Rikstinget en utpreget alminnelig politisk karakter. Det må ha en mer personlig og videre sammensetning enn en sammensetning av Kulturtinget og Næringstinget med deres interesserepresentasjon vilde gi. Dets oppgave blir heller ikke å være en parlamentarisk forsamling, dvs. en debatterende forsamling. Det må bli et politisk forum av rådgivende, orienterende og eventuelt bekreftende og besluttende natur. Samtidig som det også skal bli et organ for den politiske ledelse til å stimulere interessen i folket for riksstyrets tiltak. Det må tjene til å gi hele folket innblikk og innsikt i de nasjonale problemer, og dermed vekke en øket, aktiv deltagelse i de nasjonale hendelser. Det skal være en formidler og et bindeledd mellom riksstyret og folket.

Med henblikk på overgangen til et riksting, utfylte vi Nasjonal Samlings førerting ivår med alle landets fylkesmenn. Denne gang har vi ytterligere supplert det med framstående representanter fra en rekke andre samfunnsområder.

Et utvidet førerting som det nærværende, videre utfylt med en del av medlemmene i Kulturtinget og Næringstinget og andre framstående personligheter i og utenfor partiet, vil kunne danne grunnlaget for organisering av et slikt riksting. Men kulturtinget og Næringstinget skal ikke være avdelinger av Rikstinget.

Som rent faglige organer tilhører de et annet område, selv om en rekke personer samtidig vil kunne være medlemmer av Rikstinget og henholdsvis Kulturtinget eller Næringstinget.

Rikstinget bør som det tidligere storting få 150 representanter med 150 varamenn, tilsammen 300.

Rikstingets medlemmer skal altså sitte der som enkeltpersoner. Ikke som *direkte* målsmenn for sin organisasjon, sitt yrke eller sin landsdel, selv om de selvfølgelig på sett og vis representerer disse. De skal sitte der først og fremst som nasjonalsinnede norske menn og kvinner, som hver på sin måte representerer det norske folk.

En slik nasjonalforsamling sammensatt av utvalgte representanter for de forskjellige områder av samfunnslivet og arbeidslivet, og fra alle deler av vårt land, vil være et fyldig og fullgodt uttrykk for det som rører seg i folket og en god formidler mellom folk og stat.

Langt bedre enn det av partisystemet og den demokratiske valghumbug framgåtte Storting med alle dets skrøpeligheter og særinteresser, og hvor en tilfeldig majoritet under herr *Hambros* smarte sceneledelse skulde markere folkeviljen.

Jeg understreker at Rikstinget skal være et statsorgan og ikke som f. eks. dette Førerting et partiorgan. I Rikstinget så vel som i Kulturtinget og Næringstinget, vil det således kunne sitte folk som ikke tilhører partiet, men som ved sin anseelse, dyktighet og gode vilje er skikket for det.

Forholdene er no modne til prinsipielt å fastslå at et slikt Riksting skal organiseres slik at det kan innkalles og konstitueres når omstendighetene måtte gjøre dette ønskelig, og jeg vil foreslå at Førertinget gir sin tilslutning til dette mitt prinsipielle vedtak.

V.

Den overordentlig store betydning av disse tiltak framgår ikke minst tydelig av de motaksjoner og den propaganda som London og våre motstandere her heime har søkt å sette i gang for å hindre at de virkeliggjøres.

Rikstinget har i de siste uker vært et hovedobjekt i Londons propaganda. Også Nygaardsvold har behandlet det i en egen radiotale. Og i lang tid har bakgrunnen for motstandernes arbeid mot våre nyordninger på organisasjonslivets område, Lærersambandet osv., i virkeligheten vært at Nasjonal Samling ved denne nyordning skapte seg *grunnlaget for en organisk og fullgod folkerepresentasjon*, slik at det kunde bli innlysende for alle at Nasjonal Samling virkelig representerte det norske folk, og at *emigrantene og jøssingene ikke representerer andre enn sitt eget fallittbo og sine herrer i London og Moskva.*

Vi lar oss ikke skremme tilbake av våre motstandere. Vi skal vise dem at deres frykt er virkelig begrunnet.

Våre motstandere, og ikke minst ekskongen og emigrantregjeringen i London vet jo meget godt hvor svakt de står på disse punkter.

Det *storting* som under ledelse av Hambro-Mowinckel-Nygaardsvold-klikken kjørte Norge ut i krig og katastrofe, var som bekjent et *ulovlig* storting. Valgt for perioden 1936—39 forlenget det egenmektig og grunnlovsstridig sitt mandat ett år utover sin funksjonstid, uten å avholde de foreskrevne valg høsten 1939. Det var i dette ulovlig tilranede *jubelår* at de fikk utløst katastrofen. Men dermed var de også ute av Norges saga. Og når et par rømte tidligere stortingsmenn med herr *Hambro* i spissen, oppvartet ekskongen i London på hans 70 års dag 3. august som en deputasjon fra stortinget (!) så minner det om det gamle franske parlaments-

medlem, som til slutt ikke ble gjenvalgt, men allikevel av gammel vane fortsatt gikk og satte seg i deputerkammeret inntil han måtte kastes ut av vaktmesteren. Forskjellen er bare at her dreier det seg vel mer om et freidig parlamentarisk propagandanummer.

Hva *ekskongen* angår, så har han tapt sin rett til Norges trone både ved sitt landsforræderske forhold og ved sin flukt fra landet.

Norges konge hadde etter Grunnloven én oppgave som han var ansvarlig for, *nemlig selv å velge sitt råd, landets regjering.*

Kong Håkon valgte i 1928 en regjering av notoriske landsforrædere. I 1935 gjorde han det samme, *til tross for at det i mellomtiden var blitt dokumentarisk bevist i Stortinget og bekreftet av Stortinget med* $^2/_3$ *flertall at det virkelig var så,* likesom folket i valg iallfall viste et avgjort antimarxistisk flertall. Ungarn dømte sin statssjef til døden for en lignende handling, til tross for at dens konsekvenser var langt mindre katastrofale enn kong Håkons brudd på sin kongelige plikt.

I 1936 lot kongen videre Stortingets og marxistregjeringens grunnlovsbrudd passere uten å gripe inn. Han godtok Stortingets egenmektige forlengelse av mandatene, istedenfor å vareta loven og folkets rett og velge en ny regjering som kunde utskrive nye valg.

Han spilte under dekke med England som dets kronede agent og bragte Norge inn i krigen. Han rømte og overlot folket til sin skjebne. Han fører fra utlandet krig mot det norske folk, hindrer dets forsyninger, senker dets fredelige kystbåter, bombarderer dets byer, dreper norske kvinner og barn. *Og han gjør dette som Englands mann og som alliert til en makt, hvis seier han må vite innebærer Norges undergang.*

Ifølge Grunnlovens paragraf 11, skal kongen «bo

innen riket og må ikke uten Stortingets samtykke oppholde seg utenfor riket lenger enn 6 måneder ad gangen, med mindre han for sin person vil ha tapt rett til kronen». Det er no gått 2 år og 4 måneder siden kongen og kronprinsen flyktet fra landet, og snart to år siden den tvilsomme reisetillatelse utenriks utløp som ble gitt på en ytterst uformell måte av det sammenraskede, ulovlige Storting på Hamar i april 1940.

Det er her umulig for kongehuset og dets forkjempere å skyte seg inn under krigens tvingende omstendighet. For nettopp landets interesser i forhold til krigen krevde at kongen skulde bli i landet og ikke flykte til utlandet, for som en alliert med jødemakten og bolsjevismen å bekjempe og bekrige sitt eget folk. Kongene i Belgia og Danmark rømte ikke. *En okkupasjon fritar ikke en konge for plikten til å bli i sitt land.* En slik situasjon skulde tvert imot kreve hans nærvær for å vareta landets interesser. Så meget mer gjelder dette, når en har valgt et så fordringsfullt valgspråk som: «Alt for Norge.»

Det er ikke noe vilkårlig krav, men en almengyldig forutsetning dette at en statssjef skal bo i sitt land. Når grunnloven satte en så lang frist som seks måneder, strakte den seg langt, formentlig av hensyn til unionsforholdet. Vår tidligere kongelov hevdet tre måneder. Hvis tronen ble ledig og tronfølgeren oppholdt seg utenfor riket, tapte den arveberetttgede sin rett til kronen, dersom han ikke innen tre måneders forløp var vendt tilbake til landet.

Det tidligere kongehus har således tapt enhver lovlig rett til Norges krone. Også rent statsrettslig sett. I og med det driver selvfølgelig også *emigrantregjeringen*, som forsøker å spille riksstyre, en i enhver henseende ulovlig trafikk, — rent bortsett fra det grove landsforræderi

denne forening av forhenværende Moskva-kommunister og forlorne parlamentarikere har gjort seg skyldig i.

Det er således ikke å undres at disse rømte statsmakter og deres agenter i Norge ikke frykter noe mer enn at vi bringer orden og lovmessig fasthet i Norges statsstyre, og at den nasjonal-sosialistiske ordning forankres i Norges statsskikk.

VI.

Under verdensstormen for noe over hundre år siden, da den dansk-norske stat ble sprengt i stykker ved traktaten i Kiel 14. januar 1814, og da Norge sto overfor nødvendigheten av å skape et nytt statssystem, da var Norges ledende menn enige om å foreta en radikal omlegging av maktgrunnlaget og bygge den nye styreform etter de nye statsidéer som dengang begynte å beherske Europa, folkesuverenitet og maktfordeling, i stedet for arvelig monarkisk enevoldsmakt. Men det suverene folket, det var ikke for Eidsvollsmennene *alle* nordmenn. Det suverene folket, det var de menn som hadde politisk bevissthet og opprettholdt stat og samfunn. Etter deres begreper var dette storfolk, embetsmenn, kjøpmenn og selvstendige bønder. Og de som gjennomførte verket var en håndfull menn som i alt vesentlig hentet sin legitimitet fra den nasjonale revolusjons kjensgjerning og sin vilje til å gjøre en innsats for fedrelandet.

Allikevel har jeg ikke sett annet enn at man — og med rette — regner Eidsvollsmennene deres verk til den største ære.

Jeg har heller ikke sett annet enn at en berømmer Harald Hårfagre og Hellig Olav fordi de bøyde under sin makt stamme- og søndringsånden og samlet Norges rike, — selv om det skjedde med ild og sverd.

Men etterslekten har dømt hardt de generasjoner i det norske folk som for rundt 4—5 hundre år siden slet opp Norges kraft i indre splid og ved likegyldighet og politisk forsyndelse forspilte landets frihet og selvstendighet og for århundrer framover forskjertset dets mulighet til nasjonal gjenreisning.

Slik vil de slekter som kommer etter oss hardt fordømme dem som i det 20. århundre kjørte Norge ut i en nasjonal katastrofe uten like, og som i en tid da alle nordmenn burde stå sammen, stilte seg utenfor det nasjonale forsoningsarbeid, og fortsatt, heime og ute, søkte å splitte fedrelandet og hindre det fra igjen å reise seg.

Men, mine kampfeller. Dere førere og kjempere i Nasjonal Samling vil man en gang regne til den største ære at dere i de sværeste skjebnetimer vårt folk har gjennomlevd, var med på å hevde det norske folks livsviktige interesser og grunnlegge en ny stats- og samfunnsordning som satte Norge i stand til å gjennomgå den store krise, og la grunnen til framgangsrik utvikling som likeberettiget nasjon i det europeiske og germanske folkefellesskap.

Å gjennomføre disse oppgaver av virkelig historisk størrelse er den misjon som er gitt vår bevegelse. Derfor bekjenner vi oss idag igjen til våre grunnsetninger, med hvilke vi er vokset store, og bekjenner oss derved til den nasjonalsosialistiske revolusjons historieskapende kraft. Mer enn staten og mer enn formen er ånden. En stor nyskapende revolusjon har alltid vært gjennomført av et aktivt mindretall, ikke av den «kompakte majoritet». Vår bevegelses mindretall er legalisert ikke bare ved lov og rett, men også ved den idé vi representerer, og den faste overbevisning at med den skal vi seire.

Vi må ta sikte på et Europa som ikke spiller sitt blod og sine krefter i innbyrdes strid, men utgjør en organisert enhet.

Tale på Riksmøtet 25. september 1942.

Det det først og fremst kommer an på også for oss er å vinne krigen, og i særdeleshet krigen mot bolsjevismen.

Et folk som ikke selv deltar med våpen i hånd når dets skjebne avgjøres under stålhjelmen, blir uvegerlig deklassert som nasjon.

Hvilken sikkerhet vil de kommende slekter i Europa ha likeoverfor det voksende menneskehav i Russland hvis de europeiske stater skal fortsette sin nasjonale isoleringspolitikk og fortsatt være et lettvint objekt for den amerikansk-britisk-jødiske utbytting og splitt- og herskpolitikk?

Både Ibsen og Bjørnson så på et germansk forbund som målet for våre nasjonale bestrebelser.

Det skulde være et særpreg for vår nordiske rase at jo større motstand og vanskeligheter, desto mer vokser vår energi og vilje til å overvinne dem, inntil vi brekker nakken eller *seirer*.

I.

Kampfeller! To år er gått siden vår bevegelse etter mangeårig og skiftende kamp brøt igjennom og nådde fram til makten i Norge.

Jeg takker alle dere som fra alle kanter av Norges land er kommet til dette riksmøte, så mange som det lar seg gjøre under de noværende forhold. Jeg håper at alle må bli beriket med gode og interessante inntrykk og minner, og at riksmøtet må fylle det som er dets hovedoppgave: *å sveise bevegelsen sammen og gi den øket klarhet og kampkraft.*

Skjønt vi no er samlet så mange NS-folk her til riksmøtet, er det bare en liten del av vår bevegelse. Mange har vært forhindret fra å møte på grunn av transportforholdene eller av hensyn til høstarbeidet. Vi vil minnes dem. De vilde sikkert gjerne alle vært med.

Særlig vil vi minnes våre kampfeller på østfronten som med livet som innsats kjemper den sværeste kamp av oss alle. Vi vil sende dem telegrafisk vår hjerteligste hilsen fra dette riksmøte.

Kampfeller! Når jeg i dag skal tale til dere, så vil jeg ikke komme med noen historisk beretning om det som er hendt og gjort i disse to lange og innholdsrike år siden NS kom til makten 25. september 1940. Jeg vil

gå rett på situasjonen slik den foreligger i dag, og stiller med en gang det spørsmål som er mest egnet til å skape klarhet og vise vegen.

Hva gjelder det i dag?

Den som har tenkt igjennom dette spørsmålet, må uvegerlig komme til det svar at *det som det først og fremst kommer an på — også for oss — er å vinne krigen, og i særdeleshet å vinne krigen mot bolsjevismen.*

Hvis ikke Tyskland og dets forbundne seirer i kampen mot bolsjevismen, vil heller ikke Englands og Amerikas seier over Tyskland kunne hindre at Europa styrtes ut i anarki og kaos, blir bolsjevisert og ødelagt. Hva enten *bolsjevismen* seiret eller *England* seiret, så må etter all menneskelig beregning resultatet bli bolsjevismens sluttseier i Europa, selv om utviklingen vilde arte seg på forskjellig måte. Tysklands seier er det eneste som kan redde Europa.

Hva særlig *Norge og Norden* angår, så ser vi hvilken uhyre kraftanstrengelse det kreves av Finnland for å holde bolsjevikene stangen selv med Tysklands mektige hjelp.

Enhver må innse at hvis Tysklands tak på Sovjet-Samveldet skulde glippe, står Finnland og Nord-Norge ikke til å redde. Så meget mindre som den engelske politikk direkte har utlevert disse deler av Norden til Sovjet-Samveldet som en del av prisen for forbundet med bolsjevikene, hvilket for øvrig er i samklang med den hemmelige overenskomst som i sin tid ble sluttet mellom Det norske Arbeiderparti (det noværende emigrantregjeringsparti) og Sovjet-Samveldet og som bl. a. gikk ut på at når den kommunistiske revolusjon lykkes, skal i Nord-Norge dannes en rådsrepublikk uavhengig av det øvrige Norge.

Etter alt å dømme vilde det imidlertid ikke lykkes å

stoppe bolsjevikene med det. Man kjenner deres planer. Man vet at de ikke viker tilbake for å bryte enhver avtale. Etter alt å dømme vilde størstedelen av Skandinavia bli deres bytte. Hva skulde egentlig her som i Europa ellers England og Amerika kunne stille opp mot de røde millionarméer sammenlignet med Tysklands oppbud?

Under alle omstendigheter vilde Norden bli den frykteligste krigsskueplass.

Og selv om det skulde lykkes å innskrenke den bolsjevikiske erobring til Finnland og Nord-Norge (i seg selv en fryktelig katastrofe), hvilken farefull framtid i Sovjetveldets skygge vilde ikke forestå for resten av Norden med all utsikt til i sin tur å bli oppslukt eller igjen å bli en fryktelig krigsskueplass, denne gang for verdensoppgjøret mellom England og Sovjet-Samveldet som ikke vilde la vente lenge på seg.

Hva en bolsjevisering betyr, gir utstillingen *Sovjetparadiset* et begrep om. Men en må ha levd selv i Russland for å kunne fatte hvor grufullt og ødeleggende det er.

Med disse perspektiver for øye, er det umulig for en ansvarsbevisst og fornuftig tenkende nordmann å ønske annet for landet sitt enn at Tyskland for alt i verden må kunne holde den militære stilling så vel i Norge som i Sovjet-Samveldet. At det motsatte skulde skje, vilde være ødeleggende for land og folk.

Det første krav til oss i dag som kjempende nasjonal bevegelse og ansvarlig for Norges styre og skjebne, er derfor å gjøre hva vi kan for at aksemaktene vinner krigen. *Det er en nødvendig forutsetning for alt annet.* Derved kjemper vi også på beste måte for Norge. Slik som tingene no engang ligger an, er det ikke mulig for et ansvarlig menneske å komme til noen annen fornuftig slutning.

Tysklands nederlag er Norges nederlag, Tysklands seier er Norges seier.

Hvis noen innvender at Tyskland og dets forbundne seirer uten Norges hjelp, så er svaret at det er vel så, men at Norge strategisk og økonomisk spiller en meget avgjørende rolle. Som besatt land er vi nødt til å være med, enten vi vil eller ei, og da skulde jeg vel tro at alt taler for å yte frivillig og i aktivt og forståelsesfullt samarbeid det som er mulig.

Norge kan også regne seg til gode å ha bidratt økonomisk og finansielt ganske vesentlig til krigsføringen. Som en del av det kjempende germanske og europeiske fellesskap, og i vår egen nasjonale interesse må vi, *så lenge krigen varer, spenne våre økonomiske krefter og ressurser inn i krigføringens tjeneste og yte så meget til å vinne seieren som overhodet forenlig med folkets nødvendige interesser og med en rettferdig fordeling av krigens byrder.*

I særlig grad gjør vi vår innsats i verdenskampen ved våre *krigsfrivillige menn og kvinner.*

Det er vel så at denne innsats ikke kan spille noen avgjørende rolle direkte militært, skjønt i slaget teller no engang hver bataljon, for ikke å si hver mann. Men *symbolsk* og *moralsk* er denne innsats iallfall av meget stor betydning. Den legger for dagen på den mest overbevisende måte vår solidaritet med Tysklands og Europas kamp, en demonstrasjon som er av desto større betydning som Norge er et hovedtema i den demokratiske og bolsjevikiske verdenspropaganda mot den nye orden.

Den største betydning har imidlertid sikkert vår frivillige krigsinnsats umiddelbart for Norge selv og for vårt lands egen stilling og anseelse.

Mer enn noe annet tjener denne frivillige innsats til å gjenvinne den nasjonale tro som øker folkets arbeid,

den som må være evig ung, men bare fødes i kamp. *Og den første betingelse for selvstendighet er viljen og evnen til å forsvare seg selv.*

Tyskland og Finnland kjemper for oss. En kan si, de er nødt til det av hensyn til seg selv, for de gjør det ikke for vår skyld, og de klarer det alene. Dette er et uverdig resonnement. Det er også helt uholdbart. For Tysklands vedkommende går ansvarsfølelsen for det germanske og europeiske skjebnefellesskap uten tvil hånd i hånd med kampen for Tysklands frihet og den egne nasjonale eksistens.

Det er også et uklokt og unasjonalt resonnement, fordi et folk som ikke selv er med med våpen i hånd, når dets skjebne avgjøres under stålhjelmen, det blir uvegerlig deklassert som nasjon.

Derfor er det heller ikke under noen tysk tvang, eller som pris for noen tysk innrømmelse, at vi oppfordrer til frivillig deltagelse i krigen mot bolsjevismen.

Og heller ikke fordi vi må være med å føre krig mot bolsjevismen i Sovjet-Samveldet for ikke å bli nødt til å føre krig med den i Norge. Vi gjør det fordi vi klart erkjenner at det er av så overordentlig betydning for Norges framtid, og fordi vi vil gjøre en aktiv innsats i Europas forsvar og nyordning.

Det er med stolthet og takknemlighet jeg kan meddele Riksmøtet at det no på litt over én måned har meldt seg over tre tusen nye frivillige. Det skal heller ikke glemmes at det også har meldt seg tusenvis av kvinnelige frivillige.

Det er vår bevegelse som har stilt det overveiende antall av alle disse tusener av frivillige. Vi må no ta sikte på å få også flere og flere utenfor bevegelsen til å ta aktivt del.

Slik har det alltid vært: folkene lever og fornyes ved de *bestes* offervillige handling.

Jeg vet også at den som frivillig går i døden for sitt fedreland og for en stor, ny idés virkeliggjørelse, han har dermed den største personlige opplevelse og i seg selv den største personlige belønning. Han er blitt fri det blendverk som begrenser tilværelsen til å omfatte bare ens egen person. Han utstrekker sitt eget vesen til sine landsmenn og til de kommende slekter, som han kjemper for. Han lever videre i sitt folk.

Våre frivillige er også på den mest virkningsfulle måte med å legge grunnen for den nye tid, og skape den solidariske innstilling som skal bære fram det nye Europa og det germanske fellesskap. Intet bringer en mer til å glemme gjensidige motsetninger, intet skaper en sterkere samfølelse enn det å stå sammen i blodig kamp utad mot en felles farlig fiende og for en felles stor oppgave. Og den høyeste ære i disse omveltningstider er å tjene en stor sak og dø trofast.

Men her er jeg kommet til et nytt punkt, om hvilket en virkelig må si at det også hører til det som det for alvor kommer an på i dag.

II.

Det gjelder ikke bare å vinne denne krig mot jødemakt og bolsjevisme, mot kapitalisme og kommunisme. Denne verdenskamp har også en dypere mening som det gjelder å virkeliggjøre, nemlig å skape *en nyordning i Europa, og en ny verdensordning.*

Etter at Europas og den daværende siviliserte verdens enhet for noe over 400 år siden ble brutt ved reformasjonen og ved de sterke, selvstendige og særpregede

nasjonalstaters oppkomst, — det som kalles den nyere tid, — *er det ingen tvil om at vi står ved overgangen til en ny tidsalder, hvor Europa holder på å vokse seg sammen til en politisk, økonomisk og forsvarsmessig enhet.*

Denne tendens i utviklingen er ikke av ny dato, og som ved alle dyptliggende historiske fenomener forsøker utviklingen seg først med dødfødte forsøk før den i tidens fylde når fram til et endelig resultat.

Napoleons kamp var et slikt mislykket forsøk på å organisere et samlet Europa mot England og Russland. Og den dansende Wienerkongress og dens «hellige allianse» var et enda mer mislykket motforsøk med en annen europeisk samling for øye.

Et annet mislykket forsøk var keiser Wilhelm II's bestrebelser på å forene Tyskland, Russland og Frankrike i ett forbund, hvortil de øvrige kontinentaleuropeiske makter etterhånden skulde slutte seg.

Et tredje mislykket forsøk var *Briands* franske forsøk på en europeisk union innen rammen av det såkalte *folkeforbund*, for ikke å tale om Coudenhove — Kalergis virkelighetsfjerne *Pan-Europa*.

No ligger forholdene bedre til rette. De er ikke bare mer modne, men å overvinne den tradisjonelle engelske splitt- og hersk-politikk i vår verdensdel og å samorganisere Europa er blitt *tidens uomgjengelige krav til de europeiske folk*, hvis de ikke skal bukke under for bolsjevismen og den voksende russiske koloss. Eller like overfor den nye verden og anglosakserne dele det gamle Hellas' skjebne under den romerske imperialismen.

Ved folketellingen i 1926 hadde Sovjet-Samveldet 147 millioner innbyggere. I 1941 omfattet det 21,6 millioner kvadratkilometer med omkring 193 millioner mennesker. Den naturlige befolkningstilvekst (uten

Fredrikstad Folkebibliotek

erobringer) var i de senere år over 3 millioner om året, mer enn hele Norges befolkning, hvilket i løpet av et slektledd gir over 100 millioner. Og det er rikelig plass til disse og flere millioner på Russlands og Sibirs sletter. Krigens massetap kan neppe gjøre noen vesentlig forandring i denne biologiske kjensgjerning. Det har erfaringen etter borgerkrigens og revolusjonens uhyre offer tilfulle bevist.

Hvilken sikkerhet skal de kommende slekter i Europa kunne ha like overfor dette voksende menneskehav, hvis de europeiske stater skal fortsette sin nasjonale isoleringspolitikk eller fortsatt gruppere seg innen Europa i fiendtlige forbund mot hverandre, og således fortsatt være også et lettvint objekt for den amerikansk-britisk-jødiske utbytting og splitt- og herskpolitikk?

Er ikke den noværende situasjon, da Europa har en samlende kraft i et sterkt og seierrikt Tyskland under en fører som forener geniale statsmannsevner med den nødvendige maktfylde i europeisk målestokk, en ikke bare enestående, *men sannsynligvis også den siste mulighet som skjebnen byr Europas folk til å løse dette spørsmål om liv eller død?*

Hvis de europeiske nasjoner ikke nytter denne sjanse med klokskap og kraft og med gjensidig forståelse til å *organisere Europa*, da går de en farefull framtid i møte mellom de kolossene som vokser fram på sidene av det.

Også følgende historiske kjensgjerninger må en ta alvorlig i betraktning: Utviklingen i det 20. århundre og særlig den forrige verdenskrig har detronisert Europa og i særdeleshet brutt de europeiske staters industrielle verdensmonopol. Ikke bare Amerikas Forente Stater, men Kanada, Sør-Amerika, Russland, India og Øst-Asia er gått over til en industrialisering som fullstendig

forrykker den tidligere balanse i verdensøkonomien som var basert på at de europeiske industristater utnyttet de industrifattige oversjøiske og østlige land.

Hvis Europa etter krigen vil hevde seg like overfor de nye konkurrenter, må det *organisere seg* og sikres den nødvendige tilgang på råstoffer i Afrika og i Østen. Det må også gjennomføre den nasjonalsosialistiske nyordning med en samlet organisasjon av den økonomiske virksomhet, hvor pengene ikke er målet, men et middel, slik at man ikke handicappes av en kapitalisme som krever overdrevne renter og av et fagforeningssystem som har klassekampen på sine faner.

Også fra dette økonomiske synspunkt er den europeiske nyordning et stort og bydende krav.

Det er heller ingen motsetning mellom et slikt europeisk økonomisk samarbeid og den nasjonale sosialisme som ved å organisere den samlede nasjonale økonomiske virksomhet i det enkelte land søker å skape faste og særpregede nasjonale økonomiske enheter. Tvert imot er det først denne organisasjon av nasjonale, organiske, økonomiske enheter som gjør det mulig å virkeliggjøre et sunt samarbeid mellom folkene i det europeiske økonomiske storrom.

Således lever vi no i en periode hvor verdenshistorien er historien om dannelsen av verdensmakter og om deres oppgjør med hverandre. Europa må samle kraft til å være e n i g m e d i denne prosess, ellers blir det maset i stykker.

Vi må ta sikte på et Europa som ikke spiller sitt blod og sine krefter i innbyrdes strid, men utgjør en organisert enhet. Da vil vi alle bli rikere, kraftigere og mer kultivert, og Europa vil gjenvinne sin herskende stilling i verden.

Men å organisere Europa vil si å skape en enhetlig vilje i Europa. Denne e n e n d e k r a f t må for det første utgå

av en felles politisk livsanskuelse, likesom det i de fleste perioder i verdenshistorien var felles livsanskuelse som holdt folkene sammen. Denne felles livsanskuelse har vi i nasjonal-sosialismen og dens beslektede nyordninger.

For det annet må det være en førende stat, under hvis ægide Europa kan samle seg. Denne stat kan bare være det Stortyske rike som ligger i Europas midte. Likesom Piemont samlet Italia og Preussen det tyske rike, så må Tyskland være kjernen for Europas nyordning og for det øyemed drive England og Russland vekk fra Europa, akkurat som Piemont og Preussen drev unna Østerrike.

Men skal Tyskland vedvarende fylle rollen som Europas samler og fredsstifter, må det søke ryggstø og øket styrke i et *germansk forbund*, som samtidig ved sine frie føderative former kan være eksempel for samarbeidet med *de andre europeiske stater*.

Et særlig viktig punkt er også følgende:

Skal Europa og i særdeleshet de germanske stater i lengden kunne holde stillingen mot *Sovjet-Samveldet*, dvs. holde sin stilling i det hele tatt, må de ikke bare stå sammen.

Det må også være et aktivt germansk samarbeid om opprydding og nyordning i det russiske rom.

Det er bare germanerne som kan greie det russiske spørsmål. Men oppgavene er så veldige at de krever *alle* germaneres samvirke og ikke minst nordgermanernes medvirken, de som i sin tid også grunnla det russiske rike.

For å virkeliggjøre det europeiske ideal, må vi derfor skape et solid samband av de germanske folk.

Det er i og for seg naturlig at det européiske samarbeid må bygge på sammenslutning av de germanske folk. Det er de eneste av de européiske folkegrupper som har både blod og kultur til felles. De er også geo-

grafisk gruppert slik at de tilsammen utgjør den sterkeste og mest solide blokk og basis som overhodet kan skapes i Europa. Sammen med aksen Tyskland—Italia er dette det eneste mulige faste fundament for Europas nyordning.

Samtidig vil et slikt forbund trygge også *Norges* stilling i Europa og i verden, og gi de rikeste muligheter for å utnytte våre nasjonale evner og hjelpekilder.

På å skape et slikt *germansk fellesskap* må derfor våre bestrebelser gå ut, både av nasjonale og høyere interesser. Vi må være *gode nordmenn, gode germanere, gode europeere.* Det utelukker ikke hinannen, det er tvert imot en gjensidig betingelse.

III.

Da jeg for 6 år siden, på det 4. riksmøte sto på dette samme sted og talte om disse samme ting, framhevet jeg hvorledes innen en nødvendig européisk nyordning først og fremst de germanske folk måtte slutte seg sammen. Dette var til og med hovedtemaet den ene av dagene på riksmøtet. Flere vil sikkert også huske at vi på riksmøtet 27. juni 1936 enstemmig vedtok en sterk og inntrengende oppfordring til samling av alle germanere.

Siden den tid er meget hendt og meget endret. Men riktigheten av det som den gang ble anført består, ja, er blitt i høyeste grad aktualisert. Dessverre er også meget av den ulykke vi forutså og vilde forebygge, allerede gått i oppfyllelse.

Når jeg igjen har dvelt så utførlig ved disse ting, er det for å vekke øket forståelse av deres overordentlige betydning i dag, slik at vi kan bidra vårt til å hindre ytterligere katastrofer og til å legge grunnen til en lykkeligere utvikling. De germanske folk står i dag overfor den uavviselige oppgave å begrave sine gjensidige stridigheter, og forstå at deres nasjonale framtid bare

er sikret hvis de med alle krefter og med gjensidig forståelse og lojalitet fremmer det germanske og européiske fellesskap.

Visse konturer av det kommende folkefellesskap i Europa begynner allerede å tre fram.

Således er Europa i dag økonomisk sett allerede et storrom, hvor det i stor utstrekning foregår et planøkonomisk arbeid, så vel for krigsøkonomien som for den sivile forsyning. En vesentlig del av Europas krigsmakt står også under felles overkommando i kamp i Russland og Kaukasus mot bolsjevismen, i Nord-Afrika mot England.

Likeledes har vi nylig sett hvorledes Europas ungdom, som er Europas framtid, har sluttet seg sammen i *et européisk ungdomsforbund* representerende 14 européiske land. Tidligere er dannet en *européisk presseunion.* Andre sammenslutninger og avtaler er under forberedelse, således *européisk idrettsforbund, européisk post- og telegrafunion* osv.

Det nye Europa begynner så smått å ta form.

Men hvorledes den endelige ordning skal bli, er det ingen som kan vite, så lenge storkrigen enno raser med uforminsket kraft.

Det samme gjelder det germanske fellesskap, som no langsomt, men sikkert bygges opp på de nasjonal-sosialistiske bevegelser i de forskjellige germanske land.

Heller ikke det framtidige forhold mellom Tyskland og Norge kan enno fastsettes i enkelthetene, så lenge det krigerske oppgjør legger beslag på alle krefter. *Og jeg vil henstille til mine kampfeller å overlate det spørsmål til Nasjonal Samlings ledelse og til regjeringen, og i stedet samle alle krefter om det som det no først og fremst gjelder.*

Et folk vinner ny styrke ved å samles til politisk enhet og

blir derved i stand til å gjøre seg mere virksomt gjeldende også utad. Den folkerang Norge skal innta i den nye ordning, må det norske folk selv erobre seg ved sin innsats. Derfor må vi av all kraft arbeide på å gjøre vår bevegelse så sterk som mulig og sette den igjennom overalt både i staten og i folket.

IV.

Den 1. februar i år var et stort og avgjørende skritt framover, og danner det sikre grunnlag som vi må arbeide videre på. Når tiden er inne, vil det komme til et germansk forbund, og *Norge få en fri og ærefull stilling i det nye Europa.*

Norge kan uten tvil på grunn av mange forhold være en særdeles verdifull faktor i dette nye Europa og i oppbyggingen av det germanske samarbeid.

Og når også Tyskland som den ledende makt i den européiske nyordning helt ut deler denne oppfatning, så er det dobbelt en plikt for Nasjonal Samling å oppdra det norske folk til bevisst og aktivt å være med å bære fram det nye folkefellesskap, i første rekke det g e r m a n s k e.

Det er betegnende og betydningsfullt at våre to store nasjonale dikterprofeter, Ibsen og Bjørnson, begge to så på et germansk forbund som målet for våre nasjonale bestrebelser. I særdeleshet er det bemerkelsesverdig at han som ga oss fedrelandssangen, han som skrev «Ja, vi elsker dette landet», også har sagt og skrevet at *et forbund av alle germanere* sto for ham som *det skjønneste og største av alt i verden.*

For dem begge sto dog også *Nordens ening* som et mål. Og det er en kjensgjerning som en ikke kommer forbi, at det finnes en rekke faktorer som binder sammen de nordiske stater og folk til en særegen enhet innen den

européiske og germanske verden. Den enhet som naturen, språket og rasen gir, forsterkes ved den eldgamle, ensartede og likeløpende kulturutvikling hos de nordiske folk.

Våre bestrebelser i denne tid må imidlertid gå ut på, ikke å utdype, men å bygge bru over den kløft som måtte være mellom nordgermaner og sørgermaner, mellom Norden og Tyskland.

Dette kan under de foreliggende forhold best skje ved at Norge, slik som det for øvrig gir seg selv av situasjonen, fører *en helt selvstendig politikk basert på direkte samarbeid med Tyskland.*

En sådan politikk faller også for Norge særdeles naturlig i betraktning av de smertelige historiske erfaringer vi i flere århundrer har høstet av det såkalte nordiske samarbeid, mens Tyskland på sin side har all interesse av å hjelpe fram et Norge som står ved Tysklands side i intimt og lojalt samarbeid.

På den måte blir ikke Norge bare fritt og stort, men det legges den faste akse til det germanske forbund i det nye Europa, som de øvrige nordisk-germanske stater — om de ønsker — i sin tur kan slutte seg til.

Det er *vår* veg til nordisk samarbeid og til å trygge Norges stilling og sikre dets utviklingsmuligheter.

«*Forbundet med Tyskland er en slektenes sak,*» skrev Bjørnstjerne Bjørnson.

«*Hva det engang fører til, vet vi ikke. Men ser vi at med dem går vår framtid, og at åndelig og legemlig er vi gjensidig hinannen til størst hjelp av alle folk på jorden, — da begynn hver enkelt i dag.*» Det er Bjørnson. *Vår bevegelse vil fullføre den gode gjerning.*

Forvisst tidens vingeslag er så store og langsomme at seeren og den enkelte dør, før sannheten vinner fram.

Men no har ikke bare enkelte, *men en sterk og organisert bevegelse* begynt den gode gjerning. Vi vil også fullføre den. Og det gir øket visshet å vite at våre tre største åndsheroer, Bjørnson, Ibsen, og i vår tid *Knut Hamsun*, alle med sitt sikre universale og nasjonale instinkt er gått inn for den samme sak.

En ting må vi imidlertid alle, hele det norske folk, være klar over:

Vi gjennomlever den største og hardeste av alle kriger, den totale verdenskrig, og vårt land ligger nøyaktig i krysset mellom hovedinteressene til fire av de kjempende verdensmakter.

Mange av våre landsmenn synes heller ikke å forstå at vi allikevel tross alt hittil er sluppet meget heldig fra det, og at mange andre land i dag har det meget vanskeligere enn Norge. Vi behøver bare å tenke på vårt nordiske granneland *Finnland*, hva det har gjennomgått og hva det fremdeles må bære av savn og blodoffer.

VI.

Norge var før krigen et av de minst selvbergede land i Europa. Vår høye levestandard berodde på vår skipsfart og hvalfangst, og halvparten av vår matforsyning tok vi inn over sjøen. Når så sjøen blir stengt, og vi dessuten blir et besatt land, er det klart at forholdene blir trange. Men enda trangere hadde vi det under Napoleonskrigene, da den fattige sultet, den rike led savn, og to kraftige armer var ingen til gagn, i landet var misvekst og nød! I 1809 f. eks. døde over 10 000 mennesker av nød og sult av en befolkning på under en million. Men «sagnet om de trengselskår som folket da stedtes i» synes ikke å ha nådd lenger enn til forrige slektledd.

De som no er tilbøyelig til å sutre over de vanskelige forsyningsforhold, bør huske hva våre forfedre har vært nødt til å gå igjennom da *de* bar Norge fram. Det kan gi større styrke og øket tålmot.

Det kan heller ikke skade om vi i Nasjonal Samling minner våre sytende motstandere om at de selv er skyld i vanskelighetene, og at de vilde hatt det meget verre uten Nasjonal Samling.

I Norge er ingen død av sult, og folkets helsetilstand er bedre enn noensinne.

Hvem var det de stemte på? På de folk som styrtet landet vårt ut i katastrofen og bragte det i en situasjon som bare er blitt såpass som den er, takket være Tyskland og Nasjonal Samlings innsats.

Er det noen som skulde ha grunn til å beklage seg, er det virkelig vi i Nasjonal Samling. Våre inntrengende advarsler og iherdige arbeid for å redde landet fra katastrofen ble lite påaktet. Med åpne øyne måtte vi se på at forbryterske ledere og landsmenns likegyldighet styrtet vårt fedreland i ulykken. Og fremdeles må vi kjempe for forståelse i et forstokket og forvillet folk.

Men det norske folk bør være klar over at det hadde det styret det fortjente og at dets skjebne ble deretter. Det bør også være klar over at når et folk har forvillet seg slik som det norske, da er tunge trengsler det tvetningsbad som alene kan bringe frelse.

Under alle omstendigheter må det norske folk forstå at vanskelighetene snarere kan bli større enn mindre etter som krigen skrider fram. Men de bør vite at vi i Nasjonal Samling gjør alt som gjøres kan for å minske disse vanskeligheter. På grunn av vårt forhold til Tyskland og vår innstilling til de felles germanske interesser er vi også de eneste som med framgang kan hevde de norske interesser. Den ordning vi holder på å gjennom-

føre i stat og samfunn er den eneste brukbare og den eneste som kan føre fram.

Det er lettere å miste sitt land og sin frihet enn å vinne det igjen. *Men jo sterkere Nasjonal Samling er, jo mer vårt folk slutter opp om bevegelsen og den nasjonale regjering, desto sterkere blir Norge!* Desto lettere blir det for vårt folk å overvinne vanskelighetene og arbeide seg opp av den avgrunn det har styrtet seg i, — arbeide seg opp til lykkeligere og bedre forhold. *Å komme til sannhets erkjennelse, å arbeide og kjempe, tro og ikke fortvile, — noen annen utveg gis det ikke for vårt folk.*

Det skulde også være et særpreg for vår nordiske rase at jo større motstand og vanskeligheter vi møter, desto mer vokser vår energi og vilje til å overvinne dem, inntil vi brekker nakken eller *seirer.*

Tross sitt begrensede antall har det norske folk før vist at det makter store ytelser. Det er et folk hvor rike evner slumrer og store reserver av dådskraft ligger skjult. Men disse må vekkes, kalles fram og samles.

Norges ulykke består ikke først og fremst i materielle savn og vanskeligheter. Heller ikke i det at vi foreløpig ikke har vår fulle frihet. *Vår ulykke* — og den er for så vidt større og smerteligere enn Finnlands vanskeligheter — *den er at vi i denne verdensstrid enno er et sjelelig splittet folk, hvor ikke alle besluttsomt kjemper for ett og samme store mål, la være under nød og savn og med store offer.* Vi nordmenn må møtes i forståelse av at vi dog er i samme båt. Men jo mer samlet vi står om å kjempe for et nasjonalt ideal, og ikke om å rive ned og steine, desto sterkere og lykkeligere er vi under alle forhold. Og dette ideal kan kun være Nasjonal Samlings mål.

Det er vår oppgave i Nasjonal Samling å vekke denne forståelse hos våre landsmenn. Men framfor alt

er det vår oppgave å skape det som er grunnlaget for framgangsrik utvikling, nemlig sansen for *politisk enhet og en effektiv nasjonal organisasjon.* Denne båten blir styrt mot Nasjonal Samlings mål, hvor meget enn enkelte ombord måtte bråke.

Således munner alle våre betraktninger ut i en og samme hovedting: *å gjøre vår bevegelse så sterk som mulig, og å sette den fullstendig igjennom i stat og folk. Vi må først og fremst stole på oss selv og på egen kraft og styrke.*

Vår bevegelse er allerede en meget sterk og effektiv organisasjon, og vi har besatt de aller fleste maktposisjoner i stat og samfunn. Vår bevegelse vokser også stadig. Vi legger hver dag et nytt stykke land til vårt maktområde og en alen til veksten.

Men Nasjonal Samling kan aldri bli for sterk og sammensveiset, og den må sette seg fast på *alle* punkter i stats- og samfunnslivet. Vi må sveises mer og mer sammen som en stor, kjempende armé. Soldatenes enkle dyder må være våre: disiplin, offervilje og tapper utholdenhet.

For at vi også tallmessig så snart som mulig skal nå fram til en helt dominerende styrke, vil jeg herved p å l e g g e h v e r t N S-m e d l e m å v e r v e i n n e n å r e t s u t g a n g e t t n y t t o g s k i k k e t m e d l e m.

Alle medlemmer må ta denne oppgave alvorlig og virkelig løse den. Ved sin personlige innsats må de skaffe bevegelsen verdifull tilvekst. Og jeg pålegger alle politiske førere å kontrollere at så skjer.

Likeledes må vi sette all kraft inn på å *utvide den nasjonale ungdomstjeneste,* slik at vi får tak i flere og flere av ungdommen og kan vinne dem for saken.

Derved får vi også det beste rekrutteringsgrunnlaget for bevegelsen, det som senere skal bli praktisk talt det eneste hvorfra vi akter å hente tilgang til partiet.

Men av enda større betydning enn å øke bevegelsens tallmessige styrke er å utvikle den til en stadig større og mer handlekraftig og helstøpt kamporganisasjon, besjelet av en ubøyelig felles vilje til virkelig å nå målet, og tvers igjennom disiplinert.

En avdeling er verd hva dens befal duger til, sier et gammelt ord, som også kan gjelde for vårt parti. Vi kan ofte konstatere hva en dyktig mann på den rette plass kan utrette for bevegelsen. Og omvendt.

Derfor må vi legge den *største vekt på utvalget og på opplæring og skolering av våre førere og ledere i parti og stat.* Vi kommer no til å avse betydelige krefter og midler for dette øyemed.

Jeg sa *disiplin.* Og med disiplin mener jeg ikke bare at man adlyder en befaling uten å spørre hvorfor, men at man virkelig tenker og arbeider, handler og lever i den sanne NS-ånd.

Når en idealistisk kampbevegelse som vår er kommet til makten, melder seg i forsterket grad faren for at strebere og levebrødsjegere henger seg på den. Det gjelder å være på vakt mot dette. Vi har jo også gjort bekjentskap med den slags «ivrige og begeistrede» tilhengere, som når de fikk en god plass i staten eller på annen måte ble vel forsørget, hurtig glemte sine idealer.

Selv om det i virkeligheten er et forsvinnende fåtall av slike elementer, må vi alltid være på vakt mot dem. Slike typer har i virkeligheten aldri vært NS. Den som en gang alvorlig har forstått disse tanker, pleier ikke gjerne å slippe dem.

Den nye stat og vår bevegelse krever mennesker med personlig ansvarsfølelse og lojalitet overfor saken, dyktige, arbeidssomme og pålitelige mennesker som i utrettelig og aldri hvilende virke kan bygge og bære en ny stat som alle nordmenn med rette og med berettiget stolthet kan se på som sin stat.

Folk som ikke har disse egenskaper, har vi ikke bruk for, aller minst for slike som tenker mer på seg selv enn på saken, og i alt de gjør, søker egen fordel.

Det er også en annen foreteelse i bevegelsen som jeg i samme forbindelse vil sette fingeren på. Det er den sladder og snakk som det er på enkelte hold og den tilbøyelighet som ofte er til stede til å befatte seg med saker som ikke angår en. Det må bli slutt på disse norske skjødesynder.

Første plikt i en kamporganisasjon som Nasjonal Samling er disiplin, samhold og god korpsånd. Ikke noe går foran dette kravet.

I Nasjonal Samling er enhver splid på det strengeste forbudt. Nasjonal Samlings medlemmer plikter å holde sammen og å støtte hverandre som gode kamerater og kampfeller. Har et medlem noe alvorlig av personlig eller saklig art å anføre mot et annet medlem, skal det såfremt det finner det påkrevd av hensyn til partiet — melde saken på tjenesteveg og anføre konkrete opplysninger. For at disse er riktige står vedkommende ansvarlig. Sladder og nedsettende uttalelser til uvedkommende om andre kampfeller må ikke finne sted, selv om det skulde ligge noe til grunn for utsagnene. Å opptre slik er illojalt overfor bevegelsen og ukameratslig.

Ministrene, rikslederne, de politiske førere og hirdførere er personlig ansvarlige for håndhevelsen av disse krav, hver innen sitt område, og for opprettholdelsen av en slik disiplin at noen splid aldri oppstår mellom dem og deres folk, eller mellom disse innbyrdes.

Alle NS-folk — uten unntagelse — må være klar over at det ikke bare er et privilegium å tilhøre den nye statsbærende stand, men at det også virkelig fører plikter med seg.

Jeg har ikke tatt opp disse mangler i bevegelsen fordi at de er av noen avgjørende dimensjoner. Men slikt

hemmer alltid arbeidet, og det er vår første oppgave å *utrydde alle feil og gjøre* bevegelsen så fullkommen og effektiv som mulig. I og for seg er det også en styrke at vi åpent erkjenner de mangler som måtte være til stede, og ikke viker tilbake for å rette på dem.

Om vi skal kunne nå dette mål vi har satt oss, beror i første rekke på vår bevegelses styrke og slagkraft som statsbærende stand, og det er avhengig av dens moralske og åndelige kvalitet og saklige dyktighet.

Det kan og skal lykkes å skape av NS en utvalgt menneskekrets som fullt ut holder mål. Partiet teller jo også allerede en mengde utmerkede mennesker i sine rekker. Det kan trygt sies at det omfatter den vesentligste del av alle politisk bevisste positive krefter i dette land.

Partiet er no så sterkt at det for alvor må søke utover de snevre partigrenser og skape kontakt og samarbeid med *alle* byggende krefter i folket. Denne viktige oppgave lettes overordentlig ved at vi har overtatt statsapparatet og så godt som hele organisasjonslivet i landet. Desto mer må vi sette inn et målbevisst og planmessig arbeid for å vinne hele det norske folket.

Virkelige aktive motstandere er det jo ikke så mange igjen av her hjemme, og selv fra Sverige meldtes i svenske aviser 5. ds. at fem norske emigranter var rømt fra den svenske interneringsleiren i Smedsbo for norske flyktninger, fordi — som de forklarte i et etterlatt brev — de ikke trivdes da det var så mange quislinger i leiren.

Disse våre ukjente tilhengere i Smedsbo har altså måttet dra til Sverige og få tingene på avstand for å lære og forstå. Det er en oppgave for oss i NS å gjøre omvendelsen lettere for våre landsmenn!

Her gjelder det vesentlig to ting.

For det første er det jøssingterroren. Ikke den mot Nasjonal Samling og NS-folk, men den hensynsløse terror som på alle slags måter øves fra visse hold for å hindre folk fra å slutte seg åpent og helhjertet til Nasjonal Samling, eller endog bare å støtte vår bevegelse eller stille seg lojal til det nye statsstyre. De forskjellige London- og Moskvainspirerte aksjoner mot NS og landets gjenreising kommer jo også bare i stand derved at folk lar seg terrorisere til å være med. Slik som vi har sett det med mange prester, lærere, forretningsfolk osv. som mot sin vilje er drevet til å delta i et farlig og fordervelig spill.

Denne terror skal vi bryte med alle tilgjengelige midler, uten dog derfor straks å gripe til det kanskje mest nærliggende, nemlig å gjøre disse vaklende sjeler — som endog reagerer på *anonyme* ordrer — enda mer redde for *oss* enn for jøssingterroristene. Men disse siste utfordrer skjebnen. De spiller med hele sin formue, også med livet. *Og risikoen er stigende.*

Men de som bøyer seg for en slik terror, på tross av at deres fornuft og sympati tilsier dem å slutte opp om, eller å støtte Nasjonal Samling, de bør dog betenke hvor ynkelig og karakterløs en slik unnfallenhet er. Og når de lar seg terrorisere til stats- og folkefiendtlige handlinger, får de også ta følgene. *Og de kan være alvorlige.*

For *det annet* er det så, at mange av våre motstandere i virkeligheten er drevet av en forvirret og vill-ledet patriotisme, som det bare gjelder å lede inn på den riktige veg ved sann opplysning. Når disse folk blir klar over hvordan forholdene virkelig er, og hvem som står bak og trekker i trådene i det spill de er blinde brikker i, og når de innser at deres hittidige handlemåte ikke tjener

hverken deres personlige eller landets interesser, så blir de ofte mer determinerte tilhengere enn de før var motstandere.

Det er vår oppgave å vinne disse folk for saken.

Men mot dem som hardnakket stiller seg utenfor det nasjonale forsoningsarbeid og fortsatt forbeholder seg å drive nedrivningsarbeid mot fedrelandet — overfor *dem* har vi ikke lov til lenger å kjenne medlidenhet, når våre kamerater kjemper og dør langt borte i Russland for å bygge opp det som disse prøver å rive ned.

Jeg vil ikke slutte disse betraktninger uten å peke på nok en kjensgjerning, som ikke bare dere, mine kampfeller, men i særdeleshet våre motstandere og de tvilrådige bør merke seg:

Den avgjørende kjensgjerning at når Tysklands og Norges nasjonale interesser møtes i et høyere felles mål, så møtes også Reichskommissars og Wehrmachts bestrebelser med mine og Nasjonal Samlings bestrebelser i arbeidet og kampen for å nå dette felles mål. Derved er skapt en solidaritet og gjensidig forståelse som gir vår bevegelse en uimotståelig styrke under dens fortsatte framrykking.

Etter at bevegelsen er kommet til makten, er kampen for altfor mange gode kampfeller opphørt å være en begeistringssak. Den er blitt arbeid, tungt, alvorlig, nøkternt arbeid, undertiden et resignert arbeid.

Men en slik innstilling til oppgavene duger ikke, aller minst når så meget enno står igjen å erobre. Det må i hele bevegelsen være glød og kampmot, en begeistret og besluttsom vilje til å gå på, våge og vinne!

La så dette 8. Riksmøte bli en mektig hjelp for vår bevegelse til å klarlegge våre ytre og indre oppgaver, og til å gi øket energi og evne til å løse dem.

La oss med forente krefter og med plan og framsyn i arbeidet gjøre Nasjonal Samling og den nye stat så sterke og sunne som råd er. Og la oss ved vår energi, vår kunnskap og ved bruken av alle de midler som står til vår rådighet igjen reise vårt folk og med ildhug samle det til kraftig innsats for tidens store og skjønne oppgaver ute og heime.

Forholdet mellom NS og frimureriet.

Fra Nasjonal Samlings Fører:

Etter at frimurerlosjene i Norge var oppløst 19. september 1940, ble forholdet mellom NS og de forhenværende frimurere regulert ved partiforordning av 28. november 1940.

Idet jeg henviser til denne partiforordning, innskjerper jeg på ny at med disse bestemmelser er *partiets forhold til den enkelte forhenværende frimurer* en gang for alle prinsipielt fastsatt. Intet medlem av Nasjonal Samling har rett til å gå utenom disse bestemmelser, hverken i den ene eller annen retning. Unntagelser fra de i partiforordningen angitte prinsipielle bestemmelser kan bare avgjøres av Nasjonal Samlings Fører personlig. Jfr. lov av 12. mars 1942 om parti og stat.

Det er utenfor tvil at frimureriet representerer en åndsretning og en verdensordning som ikke er forenlig med den nyordning Nasjonal Samling kjemper for. Det er et redskap for internasjonale og fiendtlige krefter som må bekjempes med ytterste konsekvens. Ethvert medlem av Nasjonal Samling må være klar over disse kjensgjerninger.

I samhøve hermed har også Nasjonal Samling satt en sluttstrek for frimureriets virksomhet i Norge. Losjene er oppløst og enhver frimurervirksomhet er forbudt. Vi forlanger av alle partimedlemmer en klar og bestemt innstilling mot frimureriets fremmede og jødisk bestemte vesen.

Enhver behandling av frimurerspørsmålet må imidlertid holde seg til saken og ikke gis en usaklig personlig karakter. Kampen mot frimureriet må ikke fortape seg i tåpelige fantasterier som ikke bare blottlegger mangel på dømmekraft, men også er direkte skadelig for saken. Heller ikke er det nødvendig å gjøre kampen mot frimureriet til et hovednummer i Nasjonal Samlings fortsatte kamp. Frimureriet i Norge er likvidert og spiller ikke lenger noen praktisk politisk rolle *utenom de skadelige ettervirkninger.*

Jeg har selv mer enn de fleste hatt anledning til å gjøre meg opp en begrunnet mening om frimureriets skadelige virkning for vår bevegelse. Det er min bestemte oppfatning at denne hemmende virkning no ytrer seg vesentlig på to måter. For det første derved at det var lykkes frimureriet å innfange en stor del av de positive krefter i vårt folk. Når en betenker at frimureriet i Norge omfattet nærmere 15 tusen menn, mens oppslagsboken «Hvem er hvem» over mer eller mindre alminnelig kjente nordmenn (menn og kvinner) inneholder ialt ca. 3500 navn, så får vi et begrep om hvilken hemsko frimureriet representerer ved besettelse av stillinger i parti og stat.

På den ene side kan en ikke se bort fra at blant de tidligere frimurere finnes en rekke verdifulle mennesker som nyordningen må nyttiggjøre seg, og som tross sitt tidligere frimureri er like gode nordmenn som enhver

annen. Jeg kan for eksempel nevne høyesterettsdommer *Selmer* som er falt som krigsfrivillig på Østfronten.

På den annen side må nyordningen nødvendigvis iaktta en sterk reservasjon med hensyn til å anvende tidligere frimurere i offentlige stillinger.

Den annen skadelige virkning av frimureriet er de fikse idéer som reaksjonen mot frimureriet har skapt i enkelte overopphetede hjerner, og som undertiden gir seg sådanne utslag at en kunde fristes til å tro at den angivelige frimurerfiende i virkeligheten var en provokatør og frimureragent, hvis ikke vedkommendes mangel på evne til å bedømme kjensgjerningene var så altfor åpenbar.

Særlig vil jeg imidlertid i den forbindelse understreke følgende:

Når en forhenværende frimurer er godtatt som medlem av Nasjonal Samling etter de gjeldende bestemmelser, har han dermed fått offisiell godkjennelse av meg som partiets *ansvarlige* fører for at han ved sin innsats og sin hele holdning har bevist at han er *ferdig med frimureriet.* Å rette angrep mot vedkommende i skrift eller tale, offentlig eller privat, som bare bygger på at han er forhenværende frimurer, er under disse omstendigheter utilstedelig. Det har ingenting å gjøre med bekjempelsen av selve frimureriet. Det kan bare betraktes som et personlig angrep, som innebærer et grovt brudd på partidisiplinen og et forsøk på å provosere splid i bevegelsen. Hvis et medlem har noe alvorlig å utsette på vedkommendes forhold og mener å kunne føre dette tilbake til dennes tidligere forhold til frimureriet, må sådan anke fremmes på regulær måte tjenesteveg, med angivelse av konkrete ting og ikke uvederheftige insinuasjoner.

Særlig alvorlig blir saken, hvis partiets avvisende innstilling til frimureriet misbrukes av den enkelte til

å fremme en personlig politikk eller personlige formål, hvorhos det endog kan hende at man etter som det passer, gjør et nummer av frimurerspørsmålet eller lar det sove.

Jeg akter ikke å la slike for bevegelsen skadelige og uverdige foreteelser passere upåtalt. Brudd på de gitte bestemmelser vil jeg som enhver annen disiplinløshet om nødvendig forfølge med de midler som står til min rådighet som partiets Fører og som utøvende statsmyndighet. Jeg gjør enhver politisk fører og enhver hirdfører personlig ansvarlig for håndhevelsen, hver innen sitt område. *Kravet til partidisiplin må opprettholdes uavkortet.*

Oslo, 6. 11. 1942.

JØDENE MÅ UT AV EUROPA

Referat av Førerens tale i Trøndelag 6. desember 1942.

Det er i morgen — 7. desember — akkurat ett år siden Amerika og Japan skred inn i det store verdensoppgjør, hvorved den européiske kamp mellom fem stormakter, ble en *verdenskamp* i dette ords videste betydning.

Vi rykker no inn i krigens 40. måned, og det er naturlig å kaste et blikk tilbake på situasjonen slik den var i den 40. krigsmåned av forrige verdenskrig. Det vil si ved årsskiftet 1917—18. Dette kan være et grunnlag for sammenligning, ikke for å gi noen spådom om krigens utfall, men som et lite fingerpek om styrken for dem som kjemper på hver side, og som en advarsel til våre motstandere. Det kan også være at en slik sammenligning kan ha litt å si til de vaklende sjeler som spekulerer i krigens utfall, til dem som står hvor bonden i Telemark sto, som jeg snakket med en gang i sommer:

«Hvis man bare visste hvem som vant krigen.»

Hvordan var så stillingen ved årsskiftet 1917—18? Da besto sentralmaktene av Tyskland og et svakt Østerrike-Ungarn, en nasjonal stat med et herskende antall tyskere, og andre folkeslag som bare ventet på å rive seg løs fra dobbeltmonarkiet. Likedan med Bulgaria

og Tyrkia — Europas syke mann — på samme side. Disse behersket et område som talte 200 millioner mennesker — en del av Frankrike, en del av Balkan til Hellas og en del av Russland til bortenfor Polen. Mot dem sto de fransk-britiske hærer, og Amerika var begynt å øse sine soldater og sitt krigsmateriell inn i Europa. I sør sto Italia, og i øst ikke bare Russland, men også Japan på Vestmaktenes side.

I dag er Tyskland og dets forbundne herrer over hele det egentlige Europa (idet Spania og England da regnes som liggende delvis utenfor). Det er da bare Sveriges 6 millioner og Sveits 4 millioner som ikke står under aksemaktenes kontroll. Frankrike er slått ut. Hele den franske armé som i verdenskrigen var på 100 divisjoner er slått ut.

I øst står riktignok bolsjevikene sterkere enn da de kom til makten i 1918, men bolsjevismens smittekraft er i dag klarlagt, og enhver soldat på Østfronten er immun overfor bolsjevismen, idet han har fått en anskuelsesundervisning som gjør at han aldri gir etter. I det fjerne østen er Japan kommet som en framstormende verdensmakt som no behersker et område på 500 til 550 millioner mennesker.

I Europa står således i dag mot det britiske verdensrike 400 millioner mennesker.

Ser en videre på de drivende krefter i disse maktområder, vil en se at forrige gang sto Tyskland temmelig svakt ved blokaden og dertil undergravd av indre propaganda. Det var praktisk talt Tysklands 70 millioner som bar det hele. I dag står det tyske rike sveiset sammen med 80—90 millioner nasjonale tyskere, dertil kommer Italia, Bulgaria, Finnland og Romania i direkte forbund, ialt en aktiv blokk på 200 millioner. I de japanske om-

råder er det en aktiv blokk på 100 millioner, tilsammen altså 300 millioner, aktivt kjempende mennesker.

På den annen side står Amerikas 130 millioner, Englands 70 millioner, når man regner dominions med og det ubesatte Sovjet-Samveldet med rundt regnet 100 millioner.

Det står altså i dag om lag 300 millioner aktivt kjempende på hver side, men forholdene for aksemaktene er så umåtelig meget mer gunstig enn under forrige verdenskrig.

Det er grunn til å peke på disse ting etter de siste begivenheter i Nord-Afrika og Sovjet-Samveldet. Derfor må en ikke undervurdere motstanderne, og en må kjenne deres metoder. Churchill er ikke dum når han får lokket Norge, Frankrike, Nederland, Belgia, Sovjet-Samveldet, Balkan osv. til å ofre sitt blod for England. Tvert imot, *dumme* er de som lar seg forlede til å ofre sitt folks interesser på det engelske alter.

Det er imidlertid godt gjort av de engelske herrer å få dem til å gjøre det. Men det er allikevel noen som er lurere enn Churchill, og det er USA, som lar England kjempe for seg.

Og Stalin er enda lurere når han får England og Sambandsstatene med på å gjøre verden moden for verdensrevolusjonen.

Men det er noen som også er lurere enn Stalin, det er de som har satt hele spillet i scene, nemlig *den internasjonale jødemakten.*

*

Krigen kom fordi det var visse internasjonale krefter som *vilde* den.

Først det britiske imperium som ikke vilde se på at det vokste fram et sterkt Tyskland. En framtredende

tysker som for en tid siden var på besøk i Norge, fortalte at han i sin tid hadde vært på besøk i England, og bl. a. hadde snakket med Churchill. Han hadde forklart ham om Tyskland og nasjonalsosialismens kamp, og Churchill hadde bemerket at det var så utmerket alt sammen, *men Tyskland ble for sterkt, og vi skal knuse Tyskland.* Slik er Englands splitt- og hersk-politikk. Og bak England igjen står *den internasjonale jødemakt.*

Og hva var så jødenes beveggrunner? Kanskje vilde de ha hevn fordi de var kastet ut av sine maktstillinger i det tyske rike? De kjørte i grøften det engang så stolte keiserrike. De kom som en ren parasittstrøm og satte seg fast overalt. Man kan danne seg et bilde av forholdene når man hører at det kom en jødisk lasaron som i løpet av to år ble politidirektør i Berlin. Man kan forstå at et folk reiser seg i fortvilelse mot dette, og en måtte også regne med at jødene ikke vilde la noe uforsøkt for å gjenerobre sin innbringende maktstilling. Men det var ikke så lett å regne ut at de skulde få lokket hele verden ut i krig for sine interesser.

Derfor ble det ingen internasjonal samling om løsning av jødespørsmålet. Jødene *vilde* ødelegge Tyskland, da Tyskland sto i vegen for deres kamp om verdensherredømmet. De fikk også ryddet vekk de folk i England som følte samhørighet med de nordiske folk og trakk det britiske imperium ut i krig for de jødiske interesser.

*

Jødene er den mest rasebevisste nasjon i verden. Og de er oppfylt av hat til andre folk. De bryter ned og løser opp folkesamfunnene for engang å kunne samle alle verdens folk under Israels hæl. Bolsjevikrevolusjonen i

1917 var jødenes verk. Og hvorfor ble det tsaristiske Russland styrtet? Ikke bare for politisk å utnytte situasjonen, men også som hevn for de antijødiske lover. På samme måten søkte de å bryte ned Østerrike og Tyskland og påføre også disse land den jødisk-kommunistiske styreform og dermed bane vegen for sitt eget herredømme. Forfallet i etterkrigens Tyskland var jødenes verk, likeså Versaillestraktaten og Weimarforfatningen. Overalt bryter jødene ned nasjonale skranker, undergraver verneviljen og folkets selvoppholdelsesdrift, alle hindringer for sine planer.

Det er av avgjørende betydning for alle å komme til klarhet over *hva krigen gjelder* og jødenes andel i den. Jeg vil dog i denne forbindelse gjerne nevne en ting og det er at jeg ikke taler ut fra en inhumanistisk innstilling. Jeg har vært med på å redde livet for hundretusener av jøder i Russland, men vi som deltok i dette redningsarbeid vi lærte jødene å kjenne. Også deres komplette likegyldighet overfor andres lidelser, selv bolsjevikene måtte være med på å tvinge dem til å dele noe med andre som var i nød.

Jeg tør si at jeg taler ut fra rent menneskelige og nasjonale hensyn, når jeg taler om jødenes store skyld i de ulykker som no hjemsøker verden.

Jøden er orientaler, han hører ikke heime i Europa, og enda mindre har han noenting å gjøre i Norge. *Han er et internasjonalt, ødeleggende element.* Det urgamle jødeproblem skyldes ikke at de *andre* er så slette, det er jødene selv som ved sitt vesen og sin handlemåte skaper problemet.

Et problem for seg er de barn hvor en av foreldrene er jøde og den annen f. eks. nordmann. Der ser vi tragedier av mest opprivende art, men hva skal en gjøre

annet enn å *hindre* at slikt skjer i framtiden, og verge sitt eget folk mot jødens og jødedommens ødeleggende innflytelse?

Vi har sett hvordan samfunnene ved raseblanding og under jødisk påvirkning er blitt fullstendig judaisert i løpet av utrolig kort tid. I Tyskland satte de seg fast i løpet av noen få måneder. I Frankrike, i Ungarn, Bulgaria, Østerrike, Polen dominerte de fullstendig, og i dag er det jødene som bestemmer i USA, England og Sovjetunionen.

Jødeproblemet skjuler hele verdensproblemet.

Dette er Lokes fryktelige avkom, Midgardsormen og Fenrisulven. Det er en misforståelse å tro at det kan foregå en langsom utjevning, — bare av den grunn at jødene ikke *vil* assimileres, og når man forkynte at den franske revolusjons slagord om frihet, likhet og brorskap vilde bringe jødespørsmålet ut av verden, har utviklingen vist nøyaktig det motsatte.

Denne 150-årige «utjevningsprosess», hvor jødene overalt fikk like borgerrettigheter med landets egne innbyggere, har nettopp gitt jøden alle våpen i hånden og ført til kaos og et fryktelig sammenbrudd av den gamle verden.

Den eneste mulige løsning er at jødene forlater Europa og drar til et annet område, — helst en øy.

I dette spørsmål er ikke tale om noe kompromiss.

De som kjemper mot NS i dag, kjemper sammen med den revolusjonære jødedom som slavebinder folkene. Ifølge Stafford Cripps (hvis sympati for bolsjevikene er alminnelig kjent) skal den røde fane — verdensrevolusjonens symbol — vaie over Berlin etter krigen. Og hvis det mirakel skulde skje at de allierte seiret, vil det ikke bare komme til å vaie over Berlin, men over hele Europa.

Stafford Cripps, og flere andre ansvarlige engelske politikere, hevder også at ingen våpenstillstand, ingen fredsoverenskomst må sluttes uten opphevelse av alle antijødiske forholdsregler, ingen fredsforhandlinger drøftes uten at jødene er med, og jødene skal fritt vende tilbake til Europa.

Når man ser det spill som her er i gang, og når vi vet at NS fører en fanatisk og aldri sviktende kamp på sin del av fronten i denne verdenskamp, som avgjør hele menneskehetens skjebne, og vi ser hvordan våre landsmenn av blindhet, dumhet eller ond vilje søker å gjøre vanskeligheter, er det et spørsmål om vi muligens går for lempelig fram overfor våre motstandere. Det det gjelder er jo om Europa skal bli et bytte for kaos, hungersnød, bolsjevisme og et forbrytersk jødevelde, eller om det skal lykkes å *redde* Europa, bryte kapitalens lenker og skape en ny sosial ordning hvor pengenes og jødenes makt er brutt, og grunnlaget kan legges for sosial rettferd og gode kår for hele det arbeidende folk.

1943

Alle gode nordmenns krefter må settes inn i kampen mot bolsjevikenes mål: Den skandinaviske sovjetrepublikken.

Tale i Klingenbeng kino 2. februar 1943, på årsdagen for den nasjonale regjerings utnevnelse.

Hele verden skjelver under en krise så dyptgående, omfattende og voldsom som verdenshistorien aldri har sett maken til.

Vi er midt inne i den totale verdenskrig, hvor det for Europa bare er spørsmål om å seire eller å gå under.

Norge var før krigen det slettest selvbergede land i Europa.

I ti år førte vi en forbitret kamp mot de rømte partipolitikeres dødslinje, fordi vi vilde at det norske folk ikke skulde dø, men leve.

Hensikten med opprettelsen av den karelsk-finske sovjetrepublikk i 1940 var bolsjevisering av hele Finnland og opprettelse av sovjetrepublikken Nord-Norge.

Overfor den bolsjevikiske trusel må vi sette vårt håp til de tyske troppers seir, og gjøre vårt ytterste for å lette Tyskland i denne oppgave.

Nordmennene må være takknemlig for at

de tyske solddatene har holdt bolsjevismen borte fra Norge.

En okkupasjon er alltid en belastning for et folk, når en ikke er klar over at det er mer en beskyttelse enn en besettelse.

Kirkeopposisjonens legende om overgrep mot kirken er utillatelige vrangforestillinger, om ikke frekk svindel.

Istedenfor å lese opp falske hyrdebrev bør prestene be i kirken om at Gud må redde det norske folk fra bolsjevismens raseri.

Det må være «something rotten in Sweden» når hardkokte kommunister som Tranmæl og Trygve Lie, og jøden Hambro dyrkes som norske patrioter.

Den hellige plikt kaller på alle nordmenn: hvert slektledds historiske plikt til å bevare sitt folk, dets liv og ide, — og å gjøre sin skyldighet som no det finske og tyske folk i sin heroiske kamp for Europas og sin egen redning fra det røde barbari.

Vi mennesker skal leve i denne verden, og vi skal skape den til en slik verden at den er verd å leve i.

Vi nordmenn skal leve i dette landet som våre fedre har ryddet og bygd. Hvert slektledd skal verne om det og bygge det, slik at de kan etterlate Norge til sine etterkommere som et land verd å leve i for en nordmann.

Denne almenmenneskelige og nasjonale plikt står særs klart og krevende fram i de store vendepunkter i folkenes og verdens liv. Og når skulde denne plikt være høyere og helligere for oss nordmenn enn no i vår tid. Hele verden strider og skjelver i en krise, så dyptgående, så omfattende og så voldsom at verdenshistorien aldri har sett maken. Og Norge, vårt land, er både ved en lang indre utvikling og ved ytre omstendigheters makt dratt midt inn i denne verdensstorm, på en måte som aldri noensinne før i alle de kriser som har rystet Europa og vår verden. Vi ligger i krysset av de stridende verdensmotsetninger. Spørsmålet er for Norge i dypeste mening det samme som Hamlet gikk og grunnet over: *Å være eller ikke være.*

Men i livet er ikke bare denne hellige plikt som jeg talte om. Der er også en hellig rettferdighet.

Der er en moralsk verdensordning. Der gis visse livslover både for den enkelte og for folkene som de må leve etter, hvis det skal gå dem vel.

Den nemesis som går igjennom livet, kan det synes som den enkelte undertiden kan slippe unna for. Men et helt folk unngår den aldri. En nasjon som forbryter seg mot de lover som gjelder for folkenes liv, en sådan nasjon blir med dødelig sikkerhet, før eller senere, straffet for det. Da må de rettferdige lide med de urettferdige, og de kommende slekter for de skyldige, like til tredje og fjerde ledd, ja kanskje for alltid.

Det norske folk i sitt noværende slektledd *har grovt forbrutt seg mot disse folkets livslover*, som jeg for min del kaller guddommelige, og som andre kan kalle hva de vil, men hvis realitet de ikke kan benekte, eller iallfall får føle.

Det er ikke nødvendig å gjenta her i enkelthetene hvorledes de gamle ledere årelangt svek sin hellige plikt mot det norske folk og forrådte landet vårt. I ti lange år fra 1930 til 1940 kjempet vi i NS den hardeste kamp mot denne dødslinje. En fortvilet kamp, fordi *vi* visste hva det gjaldt og det var uhyggelig klart hvorhen det bar. Men allikevel en kamp uten et øyeblikks unnfallenhet, fordi den nasjonale og germanske bevissthet var levende og brennende i oss mot alle de ødeleggende indre og ytre krefter. Vi trodde fast på Norge og dets fortsatte misjon i verden. Vi vilde at det norske folk ikke skulde dø, men leve.

Og vi visste at dette spørsmål om liv eller død for det norske folket, det vilde, når verdensstormen brøt løs og den nasjonale katastrofe og oppløsning kom med en naturlovs nødvendighet, være avhengig av at det fantes en prøvet flokk som ikke hadde bøyet kne for mørkemaktene eller var blitt forblindet, men som sto

rak i stormen og så klart gjennom det mørke som vilde senke seg over landet og over sinnene, en kamporganisasjon som kunde være *den faste kjerne som den nasjonale nyreising kunde utkrystallisere seg om*, når alt annet gikk i oppløsning.

Men jeg skal ikke her utbre meg nærmere om dette, selv om det på denne årsdag kunde være all grunn til det.

Jeg vil bare framheve at det ikke alene var de tidligere ledere og den gamle insolvente og dekadente såkalte «elite» som er skyld i Norges ulykke. Men det er hele det norske folk, hvis store masse i sin politiske likegyldighet og i sin selviske og selvopptatte materialisme godtok og opprettholdt et slikt landsforrædersk og landsødeleggende regime.

Et folk har det styre det fortjener, og dets skjebne blir deretter, det er en sannhet vi i disse år har sett bekreftet i den ene européiske stat etter den andre. Den 9. april 1940 utløste den seg også i vårt eget land med dramatisk kraft.

Det er denne sammenheng mellom skyld og straff som jeg her vil understreke, ikke for å polemisere mot noen, men for at det norske folk skal erkjenne sin egen skyld og brøde. Selverkjennelse og anger er forutsetningen for at man fast beslutter seg til et nytt liv som kan bringe frelse og en lykkelig framtid.

Det er sannhet og erkjennelse som det norske folk framfor alt trenger no, når nye farer trekker opp omkring oss og truer vårt folk dødeligere enn noensinne. Sannhet og erkjennelse skal derfor også denne dag først og fremst tjene.

II.

Det er i dag årsdagen siden Norge igjen fikk sin egen nasjonale regjering. Den 1. februar 1942 ble *grunnsteinen lagt for det nye Norge* i den store nye verdensepoke som

vi no står på terskelen til. Muligheten ble åpnet for det norske folk til igjen med egen kraft å arbeide seg opp av den avgrunn hvori det hadde styrtet seg.

Derfor er den dag vi i dag minnes, en stor dag i Norges historie. Virkelig større enn 17. mai 1814. Større enn 7. juni 1905. Men denne storhet avhenger av den enighet og kraft vi nytter mulighetene ut med.

Jeg minner om at det var ved Tysklands imøtekommenhet og anerkjennelse at dette viktige skritt ble gjort mulig. Men regjeringen ble ikke utnevnt av de tyske myndigheter. Den ble dannet ved norsk tiltak på grunnlag av Nasjonal Samling som den eneste eksisterende og lovlige politiske organisasjon i Norge, og etter en framgangsmåte som Norges Høyesterett ikke fant noe å innvende mot. For øvrig sitter vi der i kraft av den nasjonale revolusjons kjensgjerning, og i kraft av det uomtvistelige faktum at vi er den eneste norske regjeringsmyndighet i dette landet og har i vår hånd hele rikets stats- og samfunnsapparat.

I ett år har den nasjonale regjering utøvet denne myndighet og mer og mer befestet sin stilling. Derved er gjort *et stort skritt i retning av å gjenvinne vår selvstendighet* og å bygge et nytt, fritt og stort Norge.

Når selvstendighetsverkets videre utvikling ikke er blitt markert ved ytterligere reguleringer, så skyldes dette at den framtidige ordning i Europa, og i særdeleshet det framtidige forhold mellom Tyskland og Norge enno ikke kan fastlegges i det enkelte, så lenge krigen legger beslag på alle krefter. Det bidrar heller ikke til å fremme arbeidet at en del prester og lærere har laget bråk, prester og lærere som er så forblindet eller forvillet at de ikke engang forstår at de i høyden oppnår det motsatte av hva de tilsikter, hvis de da overhodet drives av en god vilje.

Hva angår lærerne så vil jeg nevne at skolene no arbeider normalt, så vidt krigsforholdene tillater. Det omstridte Lærersambandet som ble brukt som et slett påskudd til å lage politiske aksjoner i skolen (hensikten med det er jo å vareta lærerstandens egne og faglige interesser), det står no fast organisert. Nær 40 pst. av landets samtlige lærere er no lojale medlemmer av Lærersambandet, i enkelte fylker opp til 60—70 pst. Oslo står dårligst med ca. 25 pst. Av de 860 tillitsmannsstillinger i sambandet er samtlige 96 fylkes- og kretslederstillinger besatt med NS-folk, og ca. 90 pst. av lagllederstillingene.

Læreraksjonen som jødepropagandaen ute i verden gjorde til et verdensnummer med resolusjoner fra alle kanter av kloden, har altså fått et temmelig flaut utfall for aksjonens trådtrekkere, og hva deres naive offer angår, så *har de bare oppnådd å skade seg selv og sitt land.*

Jeg vil ikke anbefale noen i framtiden å stikke kjepper i hjulet for Nasjonal Samlings frigjøringsverk. I enkelte nærings- og arbeiderorganisasjoner var det også en del som etter anvisning fra London skulde følge prestenes og lærernes eksempel, og forsøkte det i fjor høst i forbindelse med riksmøtet og Rikstinget. De ble bragt til fornuft så å si på dagen, og de kommer ikke til å gjøre nye forsøk.

Med hensyn til de andre åndens helter som strider for London og Moskva, nemlig kirkeopposisjonen med de tidligere bisper i spissen, så har vi funnet mest mulig å burde neglisjere dem på grunn av deres personers ubetydelighet og i håp om at de dog en gang selv vil komme til fornuft og sannhets erkjennelse.

Etter samstemmige uttalelser fra hele landet dreier det seg i virkeligheten bare om et forholdsvis lite mindre-

tall, det anslås til en 60—70 personer. Men dette aktive og organiserte mindretall terroriserer under ledelse av den såkalte midlertidige kirkeledelse og de tidligere bisper, det flerdobbelte antall, enten ved simpelthen å true dem eller ved å innbille dem at kirke og kristendom er i fare, hvilket er en usannhet for så vidt de sikter til NS. Men det vilde være en realitet og en sannhet hvis de mente bolsjevismen, men det er nettopp det disse folk ikke gjør.

Hvilke motiver som hos den enkelte ligger bak dette landsskadelige og for den saks skyld også ukristelige spill, skal være usagt. De synes å være høyst menneskelige og høyst forvirrete. Men jeg vil nytte anledningen til nok en gang å slå fast at *hverken regjeringen, kirkestyret eller Nasjonal Samling har lagt noen som helst hindringer i vegen for den kirkelige og religiøse virksomhet.*

I sitt forsøk på å mistenkeliggjøre det nye stats- og kirkestyre og vanskeliggjøre dets arbeid for å bygge det nye Norge har det fra enkelte hold også vært lagt et uriktig innhold i Nasjonal Samlings programpost «Kristendommens grunnverdier vernes». Det har endog vært utlagt derhen at det dreier seg om prestegårdene og deres grunnverdier som skal sikres for Nasjonal Samling. Jeg vil ikke feste meg ved disse og lignende forvrengninger som slås i folk. Men jeg vil for å rydde vekk enhver misforståelse her igjen slå fast, hva jeg for øvrig ellers oftere har gitt uttrykk for i andre ordelag, at meningen med denne programpost er at selve kristendommen i vårt folk skal vernes. Nasjonal Samlings program gir den norske kirke garanti for at Guds ord skal forkynnes purt og rent og sakramentene forvaltes rettelig.

Jeg slår også fast den kjensgjerning at vårt riksstyre alltid har vist en positiv holdning like overfor kirken. Vi har

ikke grepet inn mot noen geistlig for hans religiøse tros eller forkynnelses skyld. Når vi i enkelte få tilfelle har vært tvunget til å gripe inn, har det vært fordi vedkommende har misbrukt kirke og kristendom til landsskadelig politisk virksomhet, eller han er blitt avskjediget fordi han simpelthen selv har nedlagt sitt embete.

Når kirkeopposisjonen søker å innbille seg og andre legender om overgrep mot kirken, så er det utilbørlige vrangforestillinger, om ikke frekk svindel. Man kunde like overfor disse nedslående kjensgjerninger, undertiden virkelig være fristet til å spørre seg selv om ikke Nietzsche allikevel hadde noe rett, når han uttalte: «Det har kun vært én kristen, og han døde på korset.»

Men derved vilde man gjøre mange urett. Ikke minst de prester og nye biskoper, som viser full forståelse av tiden og går inn for en virkelig kristen norsk kirke.

Vårt ønske i denne såkalte kirkestrid, som altså ikke er noen kirkestrid, men *en lovstridig og ukristelig aksjon av politiserende prester og legfolk*, det er at disse vill-ledte må bli ført tilbak til sannheten, og at kirke og kristendom ikke blir misbrukt til å så hat og splittelse i folket, men blir en åndelig og nasjonal styrkelse for det norske folk i denne skjebnesvangre tid som kaller på alle gode krefters medvirkning.

Jeg for min del har heller ikke noe imot at kirken framholder sin mening om et riksstyres kristelige plikter, likesom jeg i det hele tatt tåler godt å høre saklig kritikk. Men så må vi også på vår side kunne forlange at det like overfor kirkefolket ikke prekes oppsetsighet, men etter skriftens ord lydighet mot øvrigheten, og at det manes, ikke til hat og splid, men til nasjonal forsoning og kristelig fordragelighet.

*

Når jeg gjennomgår departementenes beretninger om hva som er utrettet på deres forskjellige fagområder siden 1. februar 1942 og ser tilbake på hva også ellers er gjort, tror jeg det må innrømmes at det iallfall på mange områder er et ganske imponerende og dyktig arbeid.

På tross av alle vanskeligheter er ikke bare hele statsmaskineriet og samfunnslivet holdt i uforstyrret gang, men det er også gjennomført en rekke positive tiltak til å utbygge det nye Norge som no virkelig begynner å ta fast form. Også en rekke viktige lover, mange av grunnleggende karakter, er utarbeidet og vedtatt, uten at jeg her skal gå i enkeltheter. Jeg vil bare videre nevne et par saker.

For det første er ordningen av statens styre fastlagt. Likeledes er en ny kommunalordning med ansvars- og førerprinsippet i det vesentlige gjennomført og arbeider til alminnelig tilfredshet over hele landet. Det kan nevnes at samtlige fylkesmenn og 80 prosent av ordførerne no er NS.

En annen stor sak og et framtredende trekk i det nye Norge er Arbeidstjenesten. I 1942 har omkring 16 000 unge nordmenn gjort arbeidstjeneste. Den mannlige arbeidstjeneste har no ca. 1800 faste befalingsmenn, og organisasjonen er stort sett gjennomført. Loven om den kvinnelige arbeidstjeneste er ferdig utarbeidet.

I min tale på Akershus under statsakten 1. februar i fjor uttalte jeg at et nesten like viktig spørsmål som landets ytre sikkerhet, er å sørge for at folket kan leve, kan tilfredsstille det daglige behov. Jeg uttalte at *regjeringen måtte bruke all sin kraft på å løse forsyningsspørsmålet*, og så meget mer energisk som en måtte regne med at vanskelighetene enno ikke var overvunnet. Jeg appellerte til næringslivet og til bøndene og fiskerne og opp-

fordret dem til å gjøre sitt ytterste for å øke produksjonen for landets skyld og i deres egen interesse.

Jeg er glad ved å kunne konstatere at alt dette iallfall i en vesentlig grad er blitt oppfylt. Til tross for at vanskelighetene nok ikke bare ikke var overvunne, men ifølge krigens gang er blitt større, er vi kommet oss igjen og har utsikt til med Tysklands hjelp også fortsatt å komme igjennom, hvis vi alle, parti, stat og folk legger kreftene til.

Fra Tyskland er foranlediget importert ca. 180 000 tonn korn, ca. 50 000 tonn sukker og ca. 13 000 tonn fett, slik at den del av det nødvendige behov til neste høst skulde være dekket som vi ikke selv har direkte dekningsgrunnlag for og som vi ikke kunde oppnå dekning for ved bytteavtaler med tredje land.

Vi skulde således ha god utsikt til å klare oss fram til den nye høst. Men det er to ting som jeg vil peke på foruten nok engang å understreke at alle må legge godviljen og kreftene til.

For det første at dette er nødvendig i betraktning av at *Norge før krigen var det slettest selvbergede land i Europa* nest England. Vår høye levestandard berodde på vår skipsfart og vår hvalfangst, og halvparten av våre levnetsmidler tok vi inn over sjøen. Hvorledes vilde vi i denne tid være stilt f. eks. uten det nye produkt forcellulosen, for hvilken det siden 1. februar 1942 er lagt opp og gjennomført et program for 200 000 tonn? Folk må forstå at krig betyr vanskeligheter for forsyningene, savn og mangler.

For det annet må folk sannelig også på dette område komme til angrende erkjennelse av at det norske folket selv er skyld i savnene og vanskelighetene, og at det *uten Nasjonal Samling, regjeringen og Tyskland i virkeligheten allerede forlengst vilde hatt hungersnøden.*

Hvem var det de stemte på, godtok og holdt ved makten alle disse som klager? De trodde de stemte på Høyre, Venstre, Arbeiderpartiet osv., på en herr Hambro, herr Mowinckel, herr Nygaardsvold & Co. Men det som de i virkeligheten stemte på gjennom disse personer var på krig, på okkupasjon, på køer, på hungersnød og mangel på brensel og andre livsfornødenheter. Ja, — nesten halvparten av folket stemte på bolsjevismen, og den annen halvpart på dem som ryddet vegen for kommunismen.

I sannhet, det norske folk burde være takknemlig for at det hittil har sloppet så forholdsvis billig fra det. Framfor alt burde det norske folk være glad og takknemlig over at forsynet i sin nåde ved Tysklands hjelp — uten deres egen fortjeneste — hittil *har holdt bolsjevismens redsler borte fra Norges grenser.*

III.

En gammel og god regel sier at man skal ikke tale uten at man virkelig har noe viktig eller interessant å si.

Det er ikke min oppgave å underholde publikum og søke å ha noe interessant å fortelle. Men vel å framholde det som er viktig for det norske folk. Det er også fordi at jeg har noe alvorlig og viktig å si at jeg i det hele tatt taler i dag. Heller ikke bare for å fortelle at regjeringen har gjort dette og hint, og utrettet så og så meget. Og enda mindre for å propagandere med alt det som skal gjøres, og love både det ene og det andre.

Saken er den at vi i dag står foran en utvikling hvor krigen mer og mer antar karakteren av en total verdenskrig. Alle folkenes krefter og hjelpekilder mobiliseres i *et verdensoppgjør hvor det for Europa bare er spørsmål om å seire eller å gå under.*

De internasjonale krefter og de verdensmakter som under jødisk overledelse bekjemper aksemaktene, og med det Europa, er besatt av en så demonisk vilje til totalt å tilintetgjøre den germanske og européiske hovedmakt, at noe kompromiss synes utelukket.

Amerika behersket av jødene, Afrika av jøder og amerikansk negerintelligens, Europa bolsjevisert og den européiske kultur tilintetgjort, det er de dystre framtidsutsiktene hvis politikken til triumviratet Churchill—Roosevelt—Stalin skulde seire.

Den kommer ikke til å seire, den trekanten, men vi må allikevel regne med ting som kan være ødeleggende nok. Selv om vi er overbevist om at Tyskland vil seire til slutt, så er det no åpenbart for alle hvilken lumsk og farlig fiende bolsjevismen er. Vi ser hvorledes frontene i Russland bølger fram og tilbake, hvorledes hele arméer tilintetgjøres på begge sider, og vi må spørre oss selv: Hvis Tysklands tak på bolsjevikene skulde glippe — om enn bare foreløpig — f. eks. i Nord-Russland?

Vil den finske hær da kunne holde stand mot de røde hærmasser?

Hva vil du si, du norske bror som under vinterkrigen 1939/40 våknet forbitret til innsats for Finnland, — om enn utenfor skuddhold — men som no slår ditt øye til jorden?

Og tror du de røde arméer og GPU vilde stoppe med et Sovjet-Finnland og ikke straks søke videre mot Atlanterhavet for å virkeliggjøre Russlands gamle drøm, hvis de kan? Da kjenner du dem ikke.

Mellom Kvitehavet og Finnland har nesten helt siden Sovjet-Russlands grunnleggelse eksistert en egen såkalt autonom sovjet-republikk i Østkarelen. Etter vinter-

krigen ble denne republikk utfylt med de avstått områder av Finnland og opphøyet til forbundsrepublikk i Sovjet-Samveldet under navn av Den karelsk-finske Sovjetrepublikk.

Hensikten med denne sovjetrepublikk er ikke bare å danne grunnlaget for hele Finnlands bolsjevisering. Hensikten er å danne basis for bolsjevisering av hele Norden: Den skandinaviske føderative sovjetrepublikk. Det kan en lese seg til i forarbeidene til konstitusjonen for Den karelske republikk, hvor dette står med rene ord.

Og *en etappe på vegen til dette mål er sovjetrepublikken Nord-Norge* som England og Amerika no har stillet Moskva i utsikt, ja har lovet Stalin, hvorved de egentlig bare oppfyller en gammel avtale mellom Moskva og det noværende norske emigrantparti i London, sin allierte.

Jeg siterer bilag 121 til stortingsdokument nr. 8/1932 i den såkalte Quisling-sak:

«Skr. dat. 29. januar 1921 fra G.E. (d. e. Generalstabens Etterretningskontor) til Justisdepartementet, hvori bl. a. opplyses at kontoret «fra svensk kilde, som man har grunn til å tro er pålitelig» har mottatt meddelelse om at der skal være truffet en hemmelig overenskomst mellom Det norske Arbeiderparti og Sovjet-Russland, bl. a. gående ut på at partiet er forpliktet til å utføre hvilken som helst ordre fra Moskva, uansett om spørsmålet gjelder norske eller utenlandske anliggender. I tilfelle av revolusjon skal i Nord-Norge dannes en rådsrepublikk (d. e. sovjetrepublikk), uavhengig av det øvrige Norge. Sovjet-Russland forplikter seg til finansielt, politisk og militært å understøtte den norske revolusjon.»

Slik lyder dette bemerkelsesverdige dokument. Trygve Lie som no er såkalt «utenriksminister» i London, hvor han sammen med sin venn — sovjetambassadøren jøden

Maisky lanserer programmet om *Norge som bru mellom Sovjet-Russland og vestmaktene*, var den gang enno ikke justisminister. Men som sådan eller umiddelbart forut, i midten av tredveårene, var han i Moskva og meldte Arbeideridretten inn i Den røde Sportsinternasjonale, de som skulde være den røde femte kolonnes stormtropper i bolsjeviseringen av Norge.

Behøver jeg fremdeles å fortelle hva en slik bolsjevisering i Norge vil bety? Frihet, eiendomsrett, familieliv, rett, religion og kultur, fedreland og folkeætt tilintetgjort under et blodig jødetyranni, og tusener etter tusener av nordmenn drept eller deportert. Hvor mange? Jeg skrev om det allerede i 1930 og uttalte at etter russisk erfaring vilde *en bolsjevikrevolusjon i Norge kreve mellom 300 000 til 400 000 menneskeliv.*

Erfaringene fra de baltiske stater har bekreftet disse tall. Men allikevel antar jeg at de under de noværende forhold, hvor en ødeleggende krig og den forferdeligste hungersnød vilde støte til, vilde være lavt ansatt.

Man må forstå at hvis noe slikt skulde inntreffe, vilde Norge og Norden bli den forferdeligste krigsskueplass mellom alle de stridende verdensmakter. Lykkelig kunde vi prise oss, om i den bunnløse elendighet vårt folk da vilde bli styrtet i, Tyskland allikevel til slutt beholdt overtaket, slik at det dog omsider opp av ruinene kunde vokse et nytt Norge.

Men hvis Tysklands tak i Norge skulde glippe, eller Tyskland selv bukke under, tror du da at England og Amerika kunde redde oss fra bolsjevismen, selv om de vilde? Nord-Norge har de allerede oppgitt.

Det er klart at hvis Tyskland taper krigen, så har Skandinavia ingen sjangse. England og selv Amerika vilde stå på randen til bolsjevikrevolusjonen, og deres

marxistiske arbeiderpartier vilde forstå å framlegge enhver aksjon mot Sovjet, akkurat som de gjorde etter den første verdenskrig, hvor det seierrike England ikke engang maktet å ordne opp med det dengang så svake bolsjevikstyre.

Hvorledes skulde det da kunne det no, hvis ikke engang Tysklands krigsmakt klarte det?

Det er disse muligheter som det norske folk no må se i øynene. Det er denne dødelige fare som det må gjøres alt i menneskelig makt for å avverge.

Hva kan vi gjøre?

For det første må vi sette vår lit og vårt håp til Tysklands seier, og vi må gjøre alt hva vi kan for å lette Tyskland denne oppgave.

For det annet må vi selv utvikle vår egen nasjonale kraft. Det norske folk må samle seg om Norges nasjonale regjering og dens nasjonale program og stå fullt og helt ved Tysklands side i en sluttet og sterk germansk blokk som kan være en garanti også for Europas samling og nyordning, og som kan stå for alle støt.

Tro ikke at jeg fisker for meg selv eller for vår regjering, som dog er hele Norges regjering og ingen partiregjering. Nei, jeg ber for Norges skyld og deres egen, mine landsmenn.

Og den ånd som må besjele oss alle, er den offerviljens ånd som Bjørnstjerne Bjørnson har gitt uttrykk for i Arnljot Gelline: «Kamp må du få: ti de gnister som springer av stålet tænder den ild, som fortærer det råtne og lyser langt inn i kommende tid. Jag dem til kampen: mit hjerte av nidkjærhet luer, kast mig på bålet som ved, bare slekterne tændes derav.»

Jeg appellerer til alle landsmenns fornuft, til deres nasjonalfølelse, deres gode vilje og sunne selvoppholdelsesinstinkt.

En okkupasjon er alltid en belastning for et folk, når en ikke er klar over at det er mer en beskyttelse enn en besettelse. Da tror man ofte at man skal få det bedre om det skiftet. Men heri tar man feil, ti senere erfaring viser at man har fått det verre. Hvis England søkte å besette Norge, og dette ikke ble avvist av de tyske stridskrefter, vilde dette bety at landet ble en opprevet og ruinert krigsskueplass med hungersnød og all elendighet. Jeg kan ikke tenke meg at noen nordmenn for alvor ønsker dette.

Og hva en bolsjevikisk okkupasjon vilde bety, har jeg allerede redegjort for.

Det kan ofte synes å være vanskelig med ernæringen og forsyningen. Men hvorledes vilde det bli, hvis landet ble krigsskueplass mellom Tyskland, Russland, England, Amerika og Sverige? Eller i et Sovjet-Norge som var et springbrett for verdensrevolusjonens fortsatte marsj vestover?

Bruk din fornuft, landsmann, og fri deg fra fortrollingen!

Jeg appellerer til deg, norske bonde, som tross alt sitter som en fri mann på egen gård og grunn.

Du synes ikke alltid du får dine varer tilstrekkelig betalt, og du synes det blir meget av restriksjoner og tvangsbestemmelser i denne tiden. Men i Russland har bolsjevikene tatt jorden fra bøndene og jaget millioner etter millioner av dem i døden. Bare i 1932—33 sultet Stalin bevisst 6 millioner bønder til døde for å tvinge hele bondestanden inn i de kommunistiske sambrukenes slaveri som skulde sikre den røde armés og krigsindustriens forpleining på bøndenes sultelønn.

Jeg appellerer til deg, norske arbeider: Du tror kanskje enno på Sovjetparadiset. Men i virkeligheten

er det knapt noen som har måttet betale bolsjevismen slik med blod og savn som de russiske arbeidere. Og i Norge vilde det ikke bli annerledes.

Jeg appellerer til de norske prester, hvorav en del enno står i den samme front som den makt om hvem domprosten av Monmouth uttalte på det engelske kirkemøte i Oxford 20. juli 1937, at «*kommunismen er menneskesamfunnet organisert mot Gud*».

Jeg vet ikke hva denne domprosten sier i dag, om han lever. Muligens er han like forrykt som sin øverste foresatte, erkebiskopen av Canterbury, han som i politisk opportunisme sender lykkønskningstelegrammer til de røde marskalker. Men du norske prest som stamper mot brodden, vær dog ikke også du fullstendig forrykt! Du må da i dine stille stunder føle noe av det uhyrlige i ditt standpunkt? Gjør dog noe for å redde din egen sjel, og styrt ikke andre i fordervelsen!

De saboterende prester lukker øynene sine for bolsjevismens grufulle kjensgjerning, mens de er opptatt med et påstått nasjonalsosialistisk hedenskap, nasjonalsosialismen som dog har reddet, likesom den opprettholder og understøtter, de kristne kirker i Tyskland, og no er i ferd med å gjenreise kirkene i Russland, hvor bolsjevikene har rasert både kirkens hus og likvidert dens tjenere.

I stedet for å lese opp falske hyrdebrev burde prestene idag, hvis de er virkelige kristne og kjenner sin tid og sin hellige plikt, be i kirken om at Gud vil redde Norges folk fra bolsjevismens raseri. De burde mane folket til samhold og vakthold mot den gudløse bolsjevismen som åpner sitt fresende gap mot Europa og Norden.

Sist, men ikke minst appellerer jeg til de norske kvinner. Deres høye og hellige oppgave er det å sikre folkets framtid, å bevare hjem og familie, å vedlikeholde

slekten og rasen og å gi barna den første oppdragelse som preger dem for livet. Ingen taper mer under bolsjevismen enn kvinnene. Ingen lider mer.

I Norge vilde det bli dobbelt ille og ikke til å beskrive. I Russland har bolsjevikene hos de nasjonale européiske minoriteter ofte slept mennene og barna vekk fra sine familier og påtvunget kvinnene jøder, basjkirer og kirgiser for bevisst å ødelegge nasjonen og rasen.

IV.

I en slik tid som denne er det vanskelig å forbigå i taushet vår tvillingnasjon på den skandinaviske halvøy, vårt svenske broderfolk.

I snart tre år, helt siden 9. april 1940, og i særdeleshet siden 1. februar 1942, er jeg personlig og Nasjonal Samling, og i det siste året den norske nasjonale regjering med, blitt systematisk bakvasket i så godt som hele den svenske presse, regjeringspressen innbefattet, på en måte som bare kan karakteriseres som en forsterket fortsettelse av den trafikk partipressen drev her hjemme inntil begivenhetenes utvikling nokså brått bragte den til taushet.

Jeg vet ikke fra hvilken tid det er blitt internasjonal kutyme og comme il faut å la pressen i et land systematisk og stadig skjelle ut på det groveste regjeringen i et vennligsinnet naboland, en regjering som aldri har foretatt et eneste uvennlig skritt mot det svenske folk eller den svenske stat, og bare ønsker å stå på den beste fot med den.

Alle disse skriverier er imidlertid etter våre erfaringer her hjemme i lengden verst for sine opphavsmenn. De slår til slutt tilbake. Man skriver seg selv fordervet og til døde. Oss lar de iallfall uberørt. Vi er mer trenet

enn den svenske journalisten som hengte seg forleden på grunn av den terror han ble utsatt for, fordi han hadde vært så uheldig å si sin mening og skrive en artikkel i en svensk avis mot Berggrav, som i Sverige er utropt til nordisk åndshero. Beskjedne fordringer til åndsheroer, må en forøvrig si.

Like lite affiserer det oss at den svenske statskirkes ledelse blander seg direkte inn i norske forhold og f. eks. ved kurér meddeler den såkalte midlertidige kirkeledelse at de svenske biskoper med unntagelse av biskop Bloch støtter dem i deres aksjon. Det viser seg bare at de svenske prelater med alt sitt prunkende ypperstepresteliges skrud enten er falsk orientert om forholdene i Norge, eller at de er like skrøpelige kristne som flere av deres norske brødre.

Men vi skal iallfall ikke la oss forlede til å blande oss inn i svenske forhold, eller til å følge de svenskers eksempel som snakker og skriver til stadighet om splinten i sin broders øye og ikke ser bjelken i sitt eget. Det er bare et par ting som jeg gjerne ved denne anledning vil gjøre oppmerksom på.

For det første er vi kanskje allikevel ikke så ille som man vil ha oss til i Sverige. Kanskje har vi også i virkeligheten ytet det svenske folk en ikke ubetydelig tjeneste.

Ved Menstad i 1931 og senere ved våre avsløringer av de marxistiske norske arbeiderlederes landsforræderske virksomhet i Moskvas tjeneste og ved vår iherdige kamp mot dem, *forhindret vi faktisk en kommunistisk revolusjon i Norge*, som vel heller ikke vilde latt Sverige uberørt. Det var jo nettopp bolsjevikenes plan å få fast fot i Norge for så å bolsjevisere hele Norden.

Og hvorledes vilde det egentlig gått med Sverige, hvis tyskerne ikke hadde kunnet gjennomføre sin okku-

Fredrikstad Folkebibliotek

329.1 Q 485/IV

pasjon, men Norge og Norden var blitt skueplassen for storkrig og med bolsjevikene helt sikkert som angripere fra øst, dengang enten med eller mot tyskerne?

Og finner man ikke at vi også gjør Sverige en stor tjeneste når vi no ekffektivt kan bidra til å holde krigen vekk fra Norges grense og i særdeleshet bolsjevikene vekk fra Nord-Norge?

Svenskene vet jo godt at hvis bolsjevikene får Narvik, så vilde de også ha iallfall Kiruna og Torneträsk for å kunne bruke Ofotbanen og Narvik havn. Kalix elv som grense var jo Russlands gamle krav helt fra freden i Fredrikshamn 1809 om ikke helt fra Peter den store, og etter oppdagelsen av de store malmleier, byggingen av Ofotbanen og av Narvik havn er appetitten vokst sikkert til Luleå. Den jernbaneforbindelse fra Murmanskbanen gjennom Nord-Finnland som bolsjevikene tiltvang seg etter vinterkrigen, peker jo direkte på Luleå—Narvik. For ikke å tale om at det har vært bolsjevikenes plan helt fra 1918 av å erobre hele Skandinavia som en av de viktigste etapper i verdensrevolusjonens videre utbredelse.

Et annet punkt som jeg også vil nevne er den norske emigrantregjeringen og dens legasjon i Stockholm.

I Sverige kan man formentlig ikke være helt klar over hva det er for slags folk de aller fleste av disse, selv om det svenske politi i sin tid hadde kikk på atskillige av dem i deres profesjon som bolsjevikagenter. Meddelelsen i det dokument jeg tidligere har sitert vedrørende Moskva-avtalen om Nord-Norge, skriver seg således fra det svenske oppdagelsespoliti. En god del av de andre dokumenter som ble brukt til i Stortinget å avsløre disse Moskva-agenter skriver seg også fra samme kilde. Det er altså ikke alle sammen ukjente størrelser hele denne

flokk av rømte partipolitikere som no markerer å representere Norge ute i verden, for ikke å tale om de to ledende såkalte «nordiske» politikere, folkefrontmannen Mowinckel og jøden Hambro. Den siste opptrer no i ny rolle som arbeiderleder i Amerika, så det var riktig som jeg i sin tid skrev at det berodde på en ren slump at Hambro var blitt Høyres fører og at han kunde like gjerne med samme freidighet spilt arbeiderleder. Han har avslørt seg selv. Men når man i Sverige enda tar herr Trygve Lie alvorlig som Norges utenriksminister og lar Moskva-agenten Tranmæl ha frie hender i Sverige, da må det være «something rotten in the state of Sweden».

I Sverige kan man dog ikke være helt ubekjent med at flertallet av den norske emigrasjonen ikke er de norske patrioter som de gjerne utgir seg for, og gjerne framstilles som. Det virkelige forhold er jo det at emigrasjonens ledere, hva enten de sitter i Sverige, England eller Amerika, så godt som uten unntagelse nettopp er de samme folk som forblindet og forførte det norske folk og bragte det i ulykke. Det er disse folk som er skyld i 9. april. Ikke vi. Det er de som bragte krigen inn på den skandinaviske halvøy, mens vi i Nasjonal Samling hevdet at både Norge og Sverige hadde all interesse av i fellesskap å erklære seg nøytrale i alle stridigheter som oppsto utenfor deres områder, og av i påkommende tilfelle å verne denne nøytralitet med forente krefter, og at Norge burde ruste for å bli en fullgod partner i en slik politikk, som dengang vilde ha kunnet føre fram, men som no er begravd for alltid av begivenhetenes utvikling.

Det er alltid uklokt å feste overdreven lit til folk som er rømt eller jaget hjemmefra med sin onde sam-

vittighet. I særdeleshet er det uklokt, når man har med folk å gjøre som er fylt av hat og hevnlyst og av hjemve til sin tapte profitable geschäft, og som alltid har drevet dobbelt engelsk eller russisk bokholderi.

V.

Mine kampfeller i Nasjonal Samling!

Vi har sammen tatt på oss den ikke lette oppgave å føre dette skakk-kjørte og vanskelige norske folk velberget gjennom denne store verdensomveltning, bygge et nytt Norge og sikre dets plass og selvstendighet i den nye ordning som stiger fram av verdensstormen.

Vi er mange nok til å gjennomføre denne oppgave, bare vi har nok begeistring, nok energi, nok tro og utholdenhet. Når vi no ser situasjonen skjerpes, og vet hva som står på spill, må vi opparbeide en hvitglødende fanatisme for saken. Vanskelighetene må bare øke vår energi til å overvinne dem. Våre krav til oss selv må stadig stige. Vi må stadig mer bli en helstøpt, disiplinert kamporganisasjon av gode kamerater og kampfeller, en målbevisst og fanatisk bevegelse som med sin sterke fellesvilje, sin idealisme og sin faste tro kan elektrisere og samle og føre hele det norske folk. Nasjonal Samling er folkets salt.

Og dere har hørt det gamle ord at hvis saltet taper sin kraft, hva skal en da salte med. Vi må holde urokkelig ut og holde modig fram.

Men det er også slik med saltet, at for meget av det brenner, for lite av det forderver. Vi i Nasjonal Samling skal uavkortet hevde oss og aldri vike unna. Nasjonal Samling og den nasjonale regjering er et uttrykk for det norske folks vilje til å leve, et bevisst uttrykk for dets selvopp-

holdelsesdrift. Og selvoppholdelse er den første lov for en stat og et folk. Derfor må vår regjering og vår bevegelse sette seg igjennom på tvers av all motstand og om nødvendig uten hensyn. Det har vi plikt til, og derfor også rett til. Men vi skal ikke være for snar til å tro alt, og vi må aldri bli engstelig for oss selv. Vi skal gå rolig fram, med forståelse, klokskap og kraft. Vi skal være mer, enn det synes at vi er.

Hver eneste nordmann må no ta stillingen opp til alvorlig overveielse. Også våre motstandere som utviklingen selv no setter sjakk-matt. Helt andre og byggende krefter er no virksomme i landet og folket enn deres negative intrigespill. Det skjer store omlegninger i folkets sinn. Det merker en ikke minst på den stadig stigende strøm av tillitsfulle henvendelser til regjeringen og partiet fra alle slags mennesker rundt om i hele landet utenom bevegelsen, og ikke minst fra de brede lag i folket. Ikke nettopp at de melder seg inn i Nasjonal Samling, men de ser på oss som sin naturlige tilflukt og støtte i nød og vanskelige tider. Det er et tillitsvotum mer verd enn et tilfeldig flertall i partipolitikernes Storting.

Alle klartfølende og klartseende mennesker i det norske folk vil innse at no kaller på alle nordmenn nettopp den hellige plikt som jeg begynte med å tale om: Hvert slektsledds historiske plikt til å bevare sitt folk og dets liv og idé. No må vi enes og samles for å møte den store fare. Vel er det så at det kan også uforskyldt gå galt med et folk som med den enkelte. Men hvis folket svikter i sin skjebnetime og glemmer sin høye plikt, da går det iallfall sikkert galt, og det kanskje for alltid. Følger det derimot kallet og gjør offervillig og heltemodig fullt ut sin skyldighet, som no det tyske og

finske folk, da gjør det seg etter livets lover verdig til en lykkelig framgang og framtid og vil også før eller senere oppnå den. Det vil leve, selv gjennom død og nederlag. I dag kaller Norge høyt på sine menn og kvinner. Vi følger kallet!

Norge, Germania og Europa er nodt til å seire for ikke å gå under. Derfor skal vi også seire!

Vi må reise det norske folk til selvberging og til forsvar mot den røde fare.

Tale i Klingenberg kino 22. februar 1943 (ved innføringen av alminnelig arbeidsplikt).

Det vi opplever er noe verdenshistorien aldri har sett maken til: en verdensomfattende sammensvergelse, en verdenspest som smitter folket, splitter og oppløser deres nasjonale organisme og munner ut i en brutal verdenserobring a la Djengis Khans i høyere potens.

Det er det jødisk-materialistiske Messiasriket, eller rettere Satan-riket, som er i full anmarsj og som truer Europas folk og Norge med død og ødeleggelse.

De kommunistiske seksjoner i hvert eneste land står ferdige til å proklamere sovjetrepublikken og føre sine land inn i verdenssovjetforbundet under jødisk ledelse.

Bolsjevikenes planer gikk alltid ut på først å bolsjevisere Tyskland, og dernest: England og Amerika, og ikke omvendt. Bolsjevikene er klar over at det i denne krigen først og fremst gjelder å knekke Tyskland, da er resten en forholdsvis kurant sak.

Bolsjevismen og den internasjonale jødiske verdenssammensvergelse er en så total trusel mot de europeiske folks liv og høyeste goder, at Europa aldri har vært utsatt for en liknende krise. Det er et selsomt og selvmorderisk skuespill verden i disse dager er vitne til, når Englands offisielle myndigheter og Englands kirke feirer den Røde Armes 25 års jubileum og bolsjevikiske seire.

Under disse tragiske omstendigheters skjebnesvangre utvikling er en ting blitt nødvendig: *Det europeiske kontinents solidaritet i kampen mot bolsjevismen.*

Derfor må vi som gode nasjonalbevisste nordmenn gjøre oss til ett med de germanske og europeiske fellesinteresser. Vi må skape en samlet arbeidsinnsats og vernekraft mot den felles store fare som truer alle Europas folk, og ikke minst vårt eget land.

Det norske folk må samlet og uten hensyn til fødsel og formue, stand og stilling, sette alle krefter inn i denne kamp på liv og død som Europa fører mot bolsjevismen.

Vi må reise det norske folk til selvberging og til forsvar mot den røde fare!

I Sovjet-Samveldets grunnlov av 6. juli 1923 heter det i innledningen: «Adgangen til forbundet er åpent for de sosialistiske sovjetrepublikker som måtte oppstå i framtiden. Forbundet danner kronen på Oktober-revolusjonen 1917 og tjener som et nytt avgjørende skritt på vegen til å forene alle lands arbeidende folk i den Sosialistiske Verdens-sovjetrepublikk.»

I utvetydige ord er altså i selve Sovjet-Samveldets grunnlov slått offisielt fast at det her ikke dreier seg om en russisk statsdannelse, men om verdensrevolusjon og verdenserobring, om å utvide Sovjet-Samveldet til en verdensomfattende bolsjevikrepublikk.

Utviklingen bekrefter til fulle denne kjensgjerning. De forskjellige kommunistiske framstøt rundt om i verden har, når de går over fra det revolusjonære undergravingsarbeid til åpen aksjon, alltid heist bolsjevik-revolusjonens blodbanner og proklamert vedkommende lands omdannelse til sovjetrepublikk under Moskva; således i sin tid Sovjet-Tyskland, Sovjet-Ungarn, Sovjet-Bulgaria, Sovjet-Spania osv. Og i Norge lød kampsangen til Arbeiderpartiets Ungdomsfylking:

«Sovjet-Norge! ropet gjaller.
Blod vårt flagg har malt.
Følg signalet når det kaller.
Internasjonalt!»

I 1940 så vi hvorledes de erobrede baltiske stater og Bessarabia omgående ble omdannet til sovjetrepublikker og oppslukt av Sovjet-Samveldet. Likeledes ble allerede den 31. mars 1940 de knapt 14 dager tidligere avstått deler av Finnland slått sammen med Østkarelen til Sovjetrepublikken Karelsk-Finnland og innlemmet som forbundsrepublikk i Sovjet-Samveldet, den første etappe til de skandinaviske sovjetrepublikker, og til hele Nordens innlemmelse under Moskvas blodige despoti.

Den kommunistiske Internasjonale har opprettet sine seksjoner, legale eller illegale, i hvert eneste land hele verden over. Der ligger disse «statsbærende partier» ferdige til som det kommunistiske verdenspartis forskjellige landsseksjoner, å proklamere vedkommende sovjetrepublikker og til slutt etter bolsjevismens verdensseier å sammenfatte disse i verdenssovjetrepublikken under jødisk overledelse.

I Norge ble denne landsforræderske virksomhet drevet av Norges kommunistiske parti og av Arbeiderpartiet, det noværende regjerings- og emigrantparti i London og Stockholm. Arbeiderpartiet var som kjent også i sin tid selv direkte seksjon av Komintern, men ble ekskludert i 1923 bl. a. fordi Tranmæl-kommunistene hevdet det taktisk ukloke i Kominterns ordre om å gå til kamp i Norge mot kristendommen etter Moskva-oppskriften: «Religion er opium for folket.» Men trass i den formelle eksklusjon ble ikke desto mindre de kommunistiske retningslinjer og samarbeidet med Moskva

opprettholdt. Arbeiderpartiets landsmøte vedtok etterpå under statsminister Nygaardsvolds ledelse følgende solidaritetserklæring med den russiske og internasjonale bolsjevisme:

«Landsmøtet beklager og fordømmer den ultimatumspolitikk som har drevet eksekutivkomitéen (for Komintern) til denne eksklusjon, men til tross herfor erklærer det at Det norske Arbeiderparti i full og utbrytelig solidaritet står sammen med de revolusjonære arbeiderpartier i alle land, og at det fremdeles som hittil i alle sine handlinger vil følge de kommunistiske prinsipper og retningslinjer.»

Det var disse erklærte landsforrædere som den tidligere konge overdro regjeringsmakten i Norge, først i 1928, senere i 1935. Det er de samme folk som med kong Håkon i spissen no representerer Norge blant de såkalte: Free Nations, dvs. i den internasjonale jødiskbolsjevikiske sammensvergelse mot Europa og vårt eget fedreland.

Jeg minner om disse kjensgjerninger for at forblindede landsmenn, når de erkjenner hvor lettsindig og skamløst disse Englands og Moskvas agenter har spilt sammen om Norges og det norske folks skjebne, og fremdeles spiller, dog kanskje kan få øynene opp for ett og annet som de enno ikke vil se, men som de må lære å forstå, hvis det norske folk skal kunne manne seg opp til aktiv samlet innsats for å redde seg selv fra undergang. For det som vi no er oppe i, det er noe som verdenshistorien aldri har sett maken til, langt mindre Norges historie:

En verdensomfattende sammensvergelse, en verdenspest som smitter folkene, splitter og oppløser deres nasjonale organisme, og munner ut i en brutal verdenserobring à la Djengis Khans i høyere potens.

At jødene spiller den ledende rolle i denne bolsjevikiske verdensbevegelse og i Sovjet-Samveldet kan en se av en statistikk over alle de nøkkelstillinger de der innehar. Den kommunistiske lære er unnfanget av jøder og satt i verk av jøder. Bolsjevikrevolusjonen i Russland i 1917 ble finansiert av jødebankierene i New York, et tilsynelatende paradoks som bare kan finne en tilfredsstillende forklaring i den kjensgjerning at så vel det anglosaksiske plutokrati som den russiske bolsjevisme begge er redskaper for den internasjonale jødedoms verdenserobringsplaner.

I en samtale med den franske ambassadør Saint Aulaire, gjengitt i dennes bok: «Genf mot freden», Paris 1936, har en av de impliserte jødiske finansfyrster uttrykkelig bekreftet dette.

Vedkommende amerikanske jødebankier uttalte bl. a.:

«Vi (d. e. det jødiske plutokrati) kommuniserer med den totale marxisme i Internasjonalen, vår religion, fordi marxismen er et våpen for vår jødiske nasjonalisme. Det er nettopp fordi kommunismen og kapitalismen er antipoder, at de utleverer oss planetens to poler og tillater oss å være dens akse. Vi kontrollerer verden ovenfra ved pengemakten og nedenfra ved revolusjonen. Målet? Israel er en nasjon sammensatt av elementer i alle land. Vi er et folkenes forbund som forener alle de andre folk. Det er det som kvalifiserer oss til å samle dem alle omkring oss (og under oss). Israel er mikrokosmos og kimen til det kommende verdensrike.»

Så langt den moderne profet. Men det er dette jødisk-materialistiske Messiasriket, eller rettere Satanriket, som no er i full anmarsj, og som truer Europas folk og Norge med død og ødeleggelse.

Bolsjevikene og verdensjødedommen regner med tre verdenskriger for å kunne gjennomføre sine planer.

Den første verdenskrig bragte dem makten over Russland.

Den noværende verdenskrig mener de skal bringe dem makten over Europa.

Den tredje, makten over England og Amerika og dermed verdensherredømmet.

Bolsjevikenes generallinje etter makterobringen i Russland var å militarisere Russland og gjøre det til verdens sterkeste krigsmakt, og når det var nådd å utløse den annen verdenskrig og gripe avgjørende inn i denne på det européiske kontinent.

Bolsjevikenes planer gikk alltid ut på først å bolsjevisere Tyskland og dernest England—Amerika, og ikke omvendt. Fordi de nemlig alltid har vært klar over at selv om England og Amerika falt for bolsjevismen, så vilde et sterkt Tyskland kunde knekke dem.

Mens omvendt England og Amerika ikke vilde kunne stanse bolsjevismen, hvis bolsjevikene først var herre over Tyskland og dermed over Europas fastland. Da vilde sluttoppgjøret med England og Amerika i den tredje verdenskrig bli en likefram affære.

Etter Hitlers maktovertagelse og Tysklands nasjonale gjenreising samlet da også bolsjevikene sine krigsanstrengelser og krigsplaner om Tyskland, hvor deres revolusjonspolitikk meget virksomt falt sammen med de alminnelige jødiske hevnkrigsplaner og med Englands tradisjonelle ødeleggelsespolitikk mot den européiske konsolidering omkring en framvoksende fastlandsmakt, no Tyskland.

Bolsjevikene er klar over at det for dem først og fremst gjelder å knekke Tyskland, da er resten en forholdsvis kurant sak.

Det er slik bolsjevikene selv regner. Vi gjør klokt i å innrette oss deretter. I særdeleshet gjør de nordmenn klokt i å merke seg disse kjensgjerninger som enno er naive nok til å tro at England og Amerika vil holde de røde arméer og bolsjevismen borte fra Norden og Norge, selv om Tyskland blir slått. En farlig enfoldighet, rent bortsett fra at den rent overser at landet forinnen vilde være en rykende krigsskueplass.

Det er også særdeles karakteristisk å studere hvorledes den noværende verdenskrig ble utløst av de samme internasjonale krefter. En av de mest virksomme trådtrekkere var f. eks. halvjøden Bullitt, direktør for det jødiske filmselskapet Laski Corporation som kontrolleres av det store jødiske bankhus Kuhn, Loeb & Co. i New York, en av de storbanker som i 1917 finansierte bolsjevikrevolusjonen. I 1933, d. e. umiddelbart etter Hitlers maktovertagelse, fikk denne Bullitt etter et besøk i Russland, Amerika til å anerkjenne Sovjet-regjeringen og ble Roosevelts ambassadør i Moskva. Senere var han som amerikansk ambassadør i Paris med på å provosere krigen mellom Polen og Tyskland ved å tilskynde Frankrike og England til å stive opp de polske fordringer og selv gjøre det samme, for så i sin tur å påskynde Frankrikes og Englands krigserklæring til Tyskland.

Når vi ser hvorledes dette verdensoppgjør i løpet av kort tid har kunnet utvikle seg fra en lokal européisk konflikt til en total verdenskrig, og erkjenner hvorledes denne verdenskrig bevisst og planmessig er forberedt og framprovosert av den jødiske høyfinans og den jødiske bolsjevisme for å knuse Tyskland og nasjonalsosialismen og dermed rydde vegen for det jødisk bolsjevikiske verdensherredømme i Europa, først da forstår man hvilke uforenlige motsetninger no står overfor hinannen. Først

da forstår man også hvilken uhyre fare som Europas folk og Norge no står ansikt til ansikt med. Bolsjevismen og den internasjonale jødiske verdenssammensvergelse er en så total trusel mot de européiske folks liv og høyeste goder at Europa aldri har vært utsatt for en lignende krise.

Et samarbeid mellom Tyskland, Skandinavia og England kunde ha reddet Europa fra krigen og fra denne dødelige fare. Men England sviktet. Istedenfor å ta imot Hitlers framstrakte hånd til redelig germansk samarbeid, istedenfor å understøtte hans bestrebelser for å danne en blokk mot den røde fare, valgte England i sin blinde egoisme å fortsette sin avlegse splitt- og herskpolitikk og allierte seg med jødedommens og bolsjevismens mørke krefter for å slå ned det nye Tyskland i det forfengelige håp at det derved skulde befeste og fremme sin egen storhet. Det er et selsomt og selvmorderisk skuespill verden i disse dager er vitne til, når Englands offisielle myndigheter og Englands kirke feirer den røde armés 25-års jubileum og bolsjevikiske seire!

Under disse tragiske omstendigheters skjebnesvangre utvikling er én ting blitt nødvendig: det européiske kontinents solidaritet i kampen mot bolsjevismen. Etter som trykket øker, stiger kravet til européisk samarbeid og felles aksjon. Helt fra begynnelsen av var også det virkelige problem européisk, likevel som nasjonalt. Alle Europas folk var og er truet av den samme store fare. Å nyordne og samle Europa framtrer i dette verdensoppgjør både som det viktigste krigsmiddel og som det viktigste krigsmål.

Denne krig føres ikke bare for å knuse bolsjevismen og å slå England og — Amerika, men også for å legge grunnlaget til et nytt og enig Europa som kan hevde sin plass mellom de kolosser som er vokst fram på sidene

av det. Men samtidig er en sådan européisk solidaritet nødvendig for å kunne avvise bolsjevismens stormangrep på Europa.

II.

I sitt hilsningstelegram til vårt riksmøte i fjor høst uttalte Adolf Hitler at Norge har sin særegne oppgave å fylle i det nye Europa.

Disse ord er mer enn en smigrende og vennlig uttalelse. De rommer både en erkjennelse og en anerkjennelse. Og de er en maning til hele det norske folk.

Enhver ansvarsbevisst og tenkende nordmann har all grunn til å alvorlig betenke at den européiske utvikling allerede før denne krig hadde kjørt seg fast, og at Europa og Norge med, går til grunne, hvis det ikke lykkes, overensstemmende med tidens krav, å bringe hele den européiske utvikling opp på et høyere plan, ved organisasjon og samling av de nasjonale stater som Europa er splittet i. Det splittede Europa må forenes i en fornuftig og fast forbundsordning som under Tysklands ledelse bygger på de nasjonale stater og på hvert folks selvstendighet. Hvis ikke, ender det hele før eller senere med en katastrofe som river alle med seg. Slik gikk det gamle Grekenland med all sin høye kultur til grunne, fordi det ikke maktet å arbeide seg fram til en høyere politisk utvikling enn de enkelte rivaliserende bysamfunn og deres skiftende interesseforbund.

Like overfor de uhyre farer som no truer Europa fra alle kanter, vilde et søndret og splittet Europa, tross all sin gamle kultur, lide en lignende, bare langt mer tragisk skjebne. Derfor er det ikke unasjonalt, men tvert imot den høyeste nasjonale plikt å arbeide for en effektiv

européisk nyordning. Ikke minst er det en nasjonal plikt for oss nordmenn, fordi vårt folk her virkelig har forutsetninger og muligheter for å gjøre en stor positiv innsats, trass, eller kanskje nettopp fordi at vi er en liten nasjon, men med visse betingelser og kvalifikasjoner. Æsops fabel om løven som var fanget i et garn og ble befridd av musen, kan ha sin gyldighet her. Derfor må vi som gode og nasjonalbevisste nordmenn gjøre oss til ett med de germanske og européiske fellesinteresser. Vi må arbeide for, og så vidt mulig selv ta initiativet til at det egentlige Europa blir sveiset sammen i et masseoppbud av arbeidsinnsats og vernekraft mot den felles store fare som truer alle Europas folk, og ikke minst vårt eget land.

Europa er blitt som en eneste stor beleiret festning, som fiendene av våre folk vil ødelegge. Europas folk må ta konsekvensen av denne kjensgjerning, og da vil heller ikke kampens utfall være tvilsom. Ti Japan mer enn utbalanserer Amerikas og Englands krefter i Stillehavet og det Indiske Osean, og mot Englands og Russlands resterende knappe 200 millioner vil stå over 300 millioner organiserte europeere.

Men selv om en ikke har tilstrekkelig skarpsyn og åndelig spennkraft til å innse den ubetingede nødvendighet og den utvilsomme fordel av en slik høyere statsordning i Europa for den framtidige utvikling, eller en ikke er overlegen nok til å forstå at de germanske og européiske folks fellesinteresser i dag går foran deres avvikende særinteresser, så må dog enhver nordmann være klar over den aktuelle situasjon for sitt eget land, over den kjensgjerning at den fare som no truer Norge og Norden, den er så alvorlig og overhengende at ingen offer er for store.

Jeg vil bare nevne en av de muligheter som kan inntreffe, dersom ikke alle krefter anspennes.

Hvis Tyskland f. eks. skulde lide bare et lignende tilbakeslag på den nordligste del av østfronten som i de siste uker i Sør-Russland, og med et lignende terrengtap, så vilde dette svare til at de røde arméer besatte hele Nord-Finnland, Nord-Sverige og Nord-Norge helt ned til Trondheim.

Slike ting må en regne med under en storkrigs omskiftelser, uten at de langtfra behøver å være krigsavgjørende. Men hvilken avgjørende katastrofe det vilde være for Norge, må vel selv den mest forstokkede jøssing kunne innse. Så meget mer som den etterlengtede engelsk-amerikanske invasjon da ikke vilde utebli, men gjøre katastrofen for det norske folk total.

Ingen kan si at dette eksempel er satt på spissen. Norges skjebne er avhengig av at Tyskland holder stillingen mot bolsjevismen.

Man vil innvende: Tyskland og Russland kan holde hinannen slik i sjakk at faren for Norden og Norge ikke blir akutt, men bortfaller, og de allierte kommer til helt å beherske situasjonen. Både Tyskland og Russland kan tape denne krigen, slik som det hendte under den første verdenskrig. Hertil er å svare at det var nettopp denne situasjon som reiste bolsjevismen, og nettopp den første verdenskrig viste at selv de overmektige allierte seierherrer ikke var i stand til å ordne opp med den dengang så svake bolsjevisme. No har bolsjevismen befestet seg. Selv et samtidig russisk og tysk nederlag kan etter all menneskelig beregning ikke føre til annet resultat enn at hele det européiske fastland, og Norge og Norden med, går under i bolsjevismen.

Det må en også forstå at det ikke bare er gjort med

å avverge en øyeblikkelig truende fare. Skal Europas eksistens og de kommende slektledd være trygget, kreves en grundig opprydding med bolsjevismen og en radikal nyordning i hele Russland. Hvis ikke, går Europa en farefull framtid i møte.

Tyskland ofrer sitt beste blod og pålegger sitt folk de største savn for at ikke en slik katastrofe skal ramme Europa og for å sikre Europas framtid. Da må det norske folk i det minste yte sin arbeidsinnsats for å støtte opp om de kjempende, og gjøre alt sitt til å øke sin egen motstandskraft og sin selvbergingsevne.

Tusener av NS-folk har kjempet på østfronten for å hjelpe til å avverge den faren for sitt fedreland. Og hundrevis av våre beste folk er allerede falt i kampen. Da må også de andre her heime iallfall kunde yte sitt i arbeid og innsats for den felles sak og for folkets forsyninger. De ikke bare må, men de skal, no når fedrelandet er i fare og det kreves avgjørende forholdsregler for å kunne møte den alvorlige situasjon både med hensyn til landets forsvar og forsyning. Like overfor den store fare som no truer oss alle, burde det være slutt med splid mellom landsmenn. Alle må no føle, tenke og handle som ansvarsbevisste nordmenn!

Også det norske folk må samlet og uten omsyn til fødsel og formue, stand og stilling sette alle krefter inn i den kamp på liv og død som Europa fører mot bolsjevismen.

Det er vår hellige plikt overfor forfedrene, oss selv og etterslekten, å anspenne våre krefter til det ytterste for å redde vårt folks nasjonale og kulturelle liv, og hindre at Norge blir skueplassen for en alt ødeleggende krig. Vårt folk vet med seg selv at det også gjelder om ved øket produksjon å sikre vårt næringsliv og folkets for-

syninger i de vanskelige tider som no forestår. Derfor er i dag vedtatt og underskrevet følgende *Lov om alminnelig nasjonal arbeidsinnsats:*

§ 1.

Sosialdepartementet gjennomfører en omfattende utskrivning av all arbeidskraft som ikke er fullt utnyttet eller som brukes til arbeid som no ikke er nødvendig.

§ 2.

Enhver norsk statsborger plikter å etterkomme pålegg om arbeid og ytelser som utgår fra myndighetene til gjennomføring av den alminnelige nasjonale arbeidsinnsats i Norge.

§ 3.

Bedrifter og virksomheter av enhver art kan av Handelsdepartementet påbys innskrenket eller stanset, når de ikke er livsviktige.

§ 4.

Til utligning og fordeling av urimelige byrder og tap som gjennomføringen av denne lov volder, opprettes et hjelpefond som istandbringes og forvaltes av sammenslutninger av næringsdrivende. Sådanne sammenslutninger kan av Handelsdepartementet påbys dannet eller godkjennes med enerett til å opptre på vegne av vedkommende næringsdrivende.

§ 5.

Nærmere forskrifter om gjennomføringen av den alminnelige nasjonale arbeidsinnsats fastsettes i særskilte lover.

§ 6.

Denne lov trer i kraft straks.

III.

Med denne lov er satt ut i livet et kjernepunkt i Nasjonal Samlings og den nasjonale regjerings program, nemlig det prinsipp som i pkt. 8 i vårt program er proklamert således: Rett og plikt til arbeid for enhver. Et fundamentalt punkt i den nye arbeidsstats program.

Det er den nasjonale selvoppholdelse, folkets høyeste lov, som no framtvinger dette avgjørende skritt. Det må derfor no foreløbig skje i en form som er bestemt av krigens krav.

Fra dette øyeblikk av og inntil den fare er besverget som truer vårt fedreland, er enhver nordmann pliktig til å stille sin arbeidskraft til rådighet for den nasjonale arbeidsinnsats, mennene fra sitt 18. til sitt 55. år, kvinnene fra 21 til 40 år. Mange, både menn og kvinner, i bedrifter og i heimene, gjør allerede sin fullgode nasjonale arbeidsinnsats. Disse vil hilse med glede at arbeidskravet no også er reist overfor alle dem som i ly av andres slit unndrar seg sin samfunnsplikt.

Det er min overbevisning at dette avgjørende skritt — riktig gjennomført — ikke bare skal gi Norge økte materielle resurser i den største fare som det noensinne

har stått overfor. Men at det utover det også skal bidra til å befeste den nye ordning som alene kan redde Norge.

Nasjonal Samlings linje eller bolsjevismen!
Noe tredje gis ikke.

Det er en sats som vi har forkynt i mange år. Ikke alle har kunnet forstå den eller har villet forstå, men dens enkle sannhet er i dag bragt nærmere for mange. Den som i dag står imot den nasjonale regjering og dens sammenfatning av nasjonens krefter i kampen for Norge, han støtter direkte eller indirekte bolsjevismen, og han arbeider på Norges og sin egen undergang. Den kjensgjerning må no bli klar for alle.

Men framfor alt er det mitt håp at den alminnelige nasjonale arbeidsinnsats skal gi vårt folk den økte karakterstyrke og den moralske kraft og nasjonale disiplin som alene formår å bære et folk gjennom de store kriser. Forvirring og åndelig syke har grepet deler av vårt folk og finner sitt mest markerte uttrykk i den forrykte, ja diabolske og bolsjevikiske innstilling hos enkelte norske prester som i sitt åndelige mørke overser den kjensgjerning at i Russland er praktisk talt samtlige bisper og prester, over 40 000 utryddet. Denne store forvirring i vårt folk viser med all tydelighet at denne verdenskamp på liv og død også beveger seg på det moralske plan. Men er vårt folk således no også angrepet av en ond åndelig makt, må vi også sette mot den åndelige og moralske krefter. Vi må gå helt til bunns i saken. Vi må bygge på klippegrunn. Vår gjerning og vår kamp må være gjennomtrengt av det sanne nasjonale, av en dyp og ekte livsanskuelse, av handlekraft og offervilje. Det er våre ministres og andre offentlige tjenestemenns oppgave å organisere den nasjonale arbeidsinnsats slik at den også

kan tjene til å utløse og utvikle disse egenskaper i det norske folk.

Den nasjonale arbeidsinnsats må ikke arte seg som et hoveriarbeid. Den må gjøres til en begeistret og besluttsom nasjonal innsats.

Mine landsmenn! Vi må blåse den riktige ånd inn i det hele, og reise det norske folk til selvberging og til forsvar mot den røde fare!

EN APPELL FRA NS FØRER

Frontkjempere!

Dere har no gjort deres plikt ute ved fronten og har gjort hva dere har kunnet for å styrke Norges stilling i det nye Europa. Jeg venter av dere at dere no på heimefronten gjør samme innsats ved å gå aktivt inn i Hirden som er bevegelsens ryggrad. Jeg ønsker dere fortsatt hell i arbeid for folk og fedreland.

Oslo, 3. mai 1943.

En ny tid lyser over alle jordens topper.

Tale på 10 års-dagen for NS stiftelse 17. mai 1943.

Idet vi tar hensyn til den moderne utviklings krav og muligheter, må vi søke Norges framtid på det grunnlag og på de linjer hvor dets store fortid ligger.

Kommunismen er en verdenssammensvergelse ledet av jøder, et internasjonalt, historisk betinget utviklingsfenomen i direkte nedstigende linje fra reformasjonen og den franske revolusjon, et forfallsfenomen i hele vår kulturkrets.

Med kommunismens innførelse i Russland ble en *verdensrevolusjon* satt i gang.

Lær folk å forstå den historiske kjennsgjerning at den nordiske folkeætt, og det germanske innslag i andre folkeætter, har skapt Europa.

Ettersom folkestyret og kapitalismen setter seg igjennom, trer en ny tendens tydeligere og tydeligere fram: Tendensen henimot statskapitalisme og proletariatets diktatur.

Folkestyret utvikler seg til en ødeleggende kamp mellom stridende økonomiske og politiske interesser — en utvikling som

bare kunde føre til de mest tragiske følger, til oppløsning og nasjonal katastrofe, og i sin fortsettelse til nasjonens utslettelse og folkets trelldom under vestens jødepengevelde og østens jødebolsjevisme.

Londonemigrantenes politikk er en eneste stor dumhet, og en eneste stor forbrytelse mot Norge og mot dets folk, dets fortid, notid og framtid.

En ny tid lyser over alle jordens topper!

Vårt program som vi — siden det ble lagt fram — ikke har forandret en tøddel i og som vi ikke på noe punkt har sviktet eller vil svikte, er en garanti for vår faste vilje til å skape rettferdige og gode samfunnskår for alle landsmenn så snart krigsforholdene tillater det.

Det er framtidens hemmelighet om Englands veg blir den *nasjonale sosialisme* eller *kommunismen* som det no så raskt glir mot.

No ligger hele Europa på nytt i fødselsveene for en ny tids virkeliggjørelse. Endelig tvinger utviklingen seg fram på en veg som fører til målet: *Europas ening og samling under de germanske folks førerskap.*

I.

Ethvert tidsrom i et folks historie rommer på en gang en avslutning og en begynnelse, en høst og en våronn. Innhøstningen av fruktene av tidligere virksomhet, og såing av det nye som skal modnes i kommende tid.

Særlig utpreget blir dette i en tid som ikke bare er vanlige trappetrin i slektenes vindeltrapp, men en epoke, et vendepunkt i tiden, et skille mellom historiens perioder hvor en gammel tidsalder slutter, og en ny historiens tidsalder begynner.

De 10 år vi i dag minnes fra Nasjonal Samlings stiftelsesdag 17. mai 1933 til 17. mai 1943 er en epoke i ordets sterkeste betydning — *et tideverv*.

I erkjennelsen av at vi sto på terskelen til en ny tid, og at epokegjørende begivenheter foresto i nær framtid, valgte jeg for 10 år siden med hensikt 17. mai til å legge fram oppfordringen til å organisere vår nasjonale samlings- og fornyelsesbevegelse. Det var ikke nettopp meningen å helle ny vin på gamle krukker. Men nasjonaldagen måtte dog fylles med nytt innhold. Den hadde tapt enhver levende forbindelse med det som den skulde være minnedag om. Men den var dog Norges nasjonal-

dag og frihetsdag. Og den sto fremdeles som et historisk symbol på en hendøende tidsalders idéer.

Jeg så en dyp mening i at den bevegelse som skulde bære fram den nye tid i Norge, trådte offentlig og organisert fram nettopp på denne dag. Nasjonaldagen skulde erobres for den nye tid. Det skulde bringes til uttrykk at vel er vår bevegelse radikal og revolusjonær. Den går til bunnen i tingene, ødelegger gamle former og skaper nye, medfører omkastning av tilvante idéer og tilegnelse av helt nye forestillinger. Men på samme tid skal den også, og i framtredende grad, være bevarende og gjenfødende, holde en organisk sammenheng i vårt folks utvikling og tradisjoner, og føre det tilbake til dets evige livsgrunnlag og naturgitte livslinjer. Idet vi tar hensyn til den moderne utviklings krav og muligheter, skulde vi søke Norges framtid på det grunnlag og på de linjer hvor dets store fortid lå.

For øvrig er det i dag ikke bare et 10-års jubileum vår bevegelse kan feire. Strengt tatt og med full rett er det et *25-års jubileum.*

Som ung offiser i Russland i 1918, under inntrykket av den første verdenskrig og av den russiske revolusjon, utformet jeg de tanker og grunnsetninger som den dag i dag i alt vesentlig utgjør vår bevegelses idèmessige grunnlag og innhold. Ansikt til ansikt med krigen og revolusjonen fikk jeg et overveldende inntrykk av at hele vår sivilisasjon var havnet i den største krise i hele sin historie.

Med en naturlovs nødvendighet vilde den kapitalistiske og kristne verden bryte sammen i den materialistiske kommunisme, hvis man ikke fant fram til positive rådbøter.

Verdenskrigen og bolsjevikrevolusjonen var bare de

ytre uttrykk for den uhyre gjæring som var kommet inn i verden. Kommunismen var ikke noe spesifikt russisk fenomen. Det var et internasjonalt, historisk betinget utviklingsfenomen, i direkte nedstigende linje fra reformasjonen og den franske revolusjon, et forfallsfenomen i hele vår kulturkrets, og samtidig et falskt middel mot den moderne verdens sykdom: en verdenssammensvergelse ledet av jøder, som utnytter folkenes nød og deres trang til og krav på rettferd, framskritt og åndelig som politisk, sosial og økonomisk nyordning. Kommunismen uten maske var en klar og dødelig fiende av alle våre germanske livsverdier, de som også bærer hele den européiske kultur og alle Europas nasjonale folkesamfunn. Kommunismens seier vilde være døden for vår kultur og sivilisasjon. For Norden i særdeleshet og dermed for Norge innebar denne utvikling også at den gamle fare fra øst no dukket opp igjen i en ny og langt verre form.

Å formulere teoretisk de prinsipielle politiske rådbøter mot denne farlige utvikling var ikke vanskelig, når man forsto sin tid og hadde sine nasjonale følelser og sine raseinstinkter i behold.

Lær folk å forstå den historiske kjensgjerning at den nordiske folkeætt og det germanske innslag i andre folkeætter har skapt Europa, og gjennom det også de samfunn som Europa har grunnlagt hinsides havet, og du har lagt det meste av grunnen for alt som skal følge og for å vinne over denne verdenskrisen.

Det var utviklingens uomgjengelige krav at de germanske folk, og helst hele Europa, måtte stå sammen mot den verdensfare som trakk opp i øst. I motsetning til den gjengse oppfatning dengang, ikke minst i Russland, at bolsjevismen var et krigsintermesso, som vilde være

likvidert i løpet av ganske kort tid, var min mening at her var virkelig en verdensrevolusjon satt i gang, og det i mer enn én betydning av dette ord. De germanske folk i Europa burde etter min mening møte den kommende katastrofe og på en eller annen måte gå inn for en germansk nyordning i Russland, som jo opprinnelig var en nordgermansk statsdannelse, og gjenvinne Russland for den européiske sivilisasjon. Det mellomfolkelige samarbeid som en blir nødt til å drive i vår tid, burde i første rekke bygge på samarbeid mellom de germanske folk. Vegen til den nye organisasjon av verden og Europa som det var så meget tale om skulde komme etter forige verdenskrig, måtte gå gjennom en samling av de germanske folk. En slik utenrikspolitikk vilde også trygge Norges stilling i verden og bedre enn noe annet gi det norske folket de utviklingsmuligheter det tilkommer som det folk hvor de germanske urkilder og raseverdier er bevart renest og sterkest.

For det annet er kommunismen den gjennomførte materialistiske livsanskuelse, menneskesamfunnene organisert på totalt materialistisk grunnlag. Kommunismen går således på et vis til roten av tingene, og menneskene har tydd til kommunismen fordi de tydelig så at den gjør det. Men skal man overvinne den jødisk-materialistiske ånd i dens to utforminger, liberal-kapitalismen og kommunismen, må en bygge på en idealistisk livsanskuelse som går dypere enn til å se på verden som en dampmaskin og på mennesket som et slumpeverk av stoffet, hvis liv utelukkende er bestemt av økonomiske faktorer.

På dette dobbelte grunnlaget — germansk rasebevissthet og idealistisk livssyn — måtte tidens to store tanker, nasjonalitetstanken og solidaritetstanken, forenes i en nasjonal sosialisme med bevaring av individets rett, det

private tiltak og den private eiendomsrett. Vi måtte få et fast styre som kunde organisere nasjonen til samlet innsats på tvers av partipolitikk og klassekamp og forene det nasjonale og det sosiale ideal.

Det moderne samfunn kunde heller ikke fortsatt leve og arbeide under et foreldet finansielt system som splittet folket mer og mer i kapitalister og eiendomsløse lønns- og renteslaver, og førte nød med seg som et uunngåelig resultat, permanent arbeidsløshet og periodiske nedgangstider med all deres elendighet og lidelse, og som hvis det ble tillatt å fortsette, vilde ende i en katastrofe. Midt i overfloden av mat og andre livsfornødenheter led masser av mennesker savn og nød fordi de manglet penger til å betale med, og i sin hjelpeløshet heller ikke hadde noen sjanse til å tjene dem ved nyttig arbeid, som det dog var fullt opp av, hvis det bare ble ordentlig organisert. De umåtelige tekniske framskritt og vitenskapens anvendelse i landbruk, industri og samferdsel vilde muliggjøre alminnelig velstand, hvis det ikke var for et hemmende økonomisk og finansielt system. Derfor måtte kapitalismen og pengenes makt brytes, arbeide settes i høgsetet, de menneskelige muligheter og landets naturrikdommer fullt utnyttes ved ærlige og kloke reformer.

II.

Dette var hovedpunktene i de refleksjoner som jeg i 1918 i Russland gjorde meg om tingene, og som jeg delte med den derværende handelsråd ved Norges legasjon, noværende finansminister Prytz.

Dette var begynnelsen til Nasjonal Samling.

Men først etter at jeg i slutten av 1929 kom tilbake til

Norge, kunde jeg for alvor ta fatt på oppgaven og sette bevegelsen ut i livet. Jeg hadde hele tiden, avbrutt av kortere tjenstgjøring heime, vært bundet av mitt arbeid ute og hadde også i høyeste grad vært opptatt av å studere det russiske spørsmål.

Dessuten var det meg ganske klart, særlig etter hva jeg så i Russland, at saken ikke bare var et rasespørsmål og et politisk, sosialt og økonomisk spørsmål, men som alt verdenshistorisk i sin kjerne et spørsmål om menneskets hele forhold til tilværelsen. Og den side av saken fanget min største interesse.

Jeg fulgte riktignok med oppmerksomhet utviklingen heime, og det med stigende bekymring. For jeg så klart og kjente godt den katastrofe som truet.

Jeg håpet imidlertid i min utlendighet at det var andre som heime vilde ta opp arbeidet for å gjenreise Norge. Særlig satte jeg min forhåpning til Fridtjof Nansen, og jeg vilde da stå ham bi også i dette arbeid. Flere ganger talte jeg med ham om disse ting. I særlig grad så også Nansen Norges sak i sammenheng med det germanske, européiske og russiske problem, og han hadde jo også i særlig grad forutsetningen for å gjøre en stor innsats her. Våren 1930 døde imidlertid Nansen, og jeg så at det var min plikt ikke igjen å reise ut som opprinnelig tenkt, men å bli heime, selv ta saken opp i Norge, og å vie den all min kraft.

Fedrelandet var i fare, og en nordmanns plass var i Norge. Jeg tok fatt på arbeidet og skrev så først: «Russland og Vi» som foruten en grundig gjennomgåelse av det russiske spørsmål, inneholdt isprengt i teksten, et helt program for den nødvendige nyordning.

Dernest begynte jeg sammen med en del meningsfeller å organisere en bevegelse på det samme grunnlag

under navn av «Nordiske folkereisning i Norge». Ordet «nordisk» var her å forstå i rasemessig og ikke i geografisk betydning. Idéen med navnet var at dette var den særlige norske nasjonale bevegelse, og at den skulde søke forbindelse med eller gi impuls til lignende bevegelser i de andre germanske land og i land med nordisk raseinnslag.

Organisasjonen skulde foreløbig ikke være noe politisk parti, men en bevegelse på tvers av eller utenom de vanlige partier. Retningslinjer (program med kommentarer) og lover ble vedtatt på konstituerende møte i Oslo 17. mars 1931. Organisasjonsarbeidet var så vidt kommet i gang, da jeg kort etter ble kalt til forsvarsminister i bonderegjeringen, og dermed offisielt måtte stille arbeidet med Folkereisingen i bero. I min politiske virksomhet hadde jeg dens retningslinjer fortsatt fast for øye.

De to år som forsvarsminister var da også i virkeligheten en hard innledende kamp for gjennomføringen av Nasjonal Samlings program.

Ved Menstad i juni 1931 måtte jeg som forsvarsminister stoppe *det kommunistiske revolusjonsforsøket* i Norge. 7. april 1932 hadde jeg et avgjørende oppgjør i Stortinget med kommunismen, etterfulgt av den såkalte Quislingsak, hvor så vel Arbeiderpartiet som Kommunistpartiet ble grundig avslørt og i betydelig grad lammet i sitt fortsatte omstyrtningsarbeid. Og vi sto foran en kanskje avgjørende vending i tingenes utvikling, da det våren 1933 lyktes partipolitikerne, som begynte å føle grunnen svikte under seg, snart å sette bevegelsen midlertidig ut av spillet ved å fjerne hele den regjering hvor jeg var det farlige medlem. Forsøket på å nå Nasjonal Samlings mål gjennom det forutsetningsvis nasjonalt innstilte Bondepartiet var strandet. Bondepartiet — også et klasseparti —

hadde ikke den nødvendige klarhet og den indre kraft til å gjennomføre disse oppgaver.

Det gjensto ingen annen utveg enn å organisere et nytt nasjonalt samlingsparti for å få kjempet fram de nødvendige reformer.

Den 10. mars 1933 vedtok derfor ledelsen i den Nordiske Folkereising å omdanne bevegelsen til politisk parti under navn av Nasjonal Samling.

Og den påfølgende 17. mai, i dag for 10 år siden, offentliggjorde jeg min «Oppfordring til Nasjonal Samling» med et program som var en aktualisert variasjon av de gamle idéer og av Folkereisingens retningslinjer. Det er for øvrig ganske kuriøst at det endelige navn på bevegelsen, etter en rekke diskusjoner om hva barnet skulde hete, ble det navn som jeg for 25 år siden i Petrograd hadde satt som betegnelse over de første utkast til en bevegelse som i dag har makten i Norge, og som så avgjørende har grepet inn i vårt folks skjebne: Nasjonal Samling.

Den 28.—29. januar 1934 ble partiets prinsipielle program lagt fram og godtatt på partiets første riksmøte i Oslo og har siden ikke vært endret.

Jeg vil ikke her gå nærmere inn på utviklingen i alle disse forløpne kampens år. Men jeg vil på denne minnedag rette en oppriktig og hjertelig takk til alle kampfeller som har kjempet standhaftig med i bevegelsens rekker og som har holdt ut gjennom alle vanskeligheter inntil vi brøt igjennom, og som fremdeles holder ut, og vil holde ut inntil døden. En særlig takk vil jeg rette til de gamle kampfeller som helt fra bevegelsens begynnelse har vært trofast med i disse ti lange år. Når vi, kamerater og kampfeller, ser tilbake på disse begivenhetsrike år, så fulle av alle slags omskiftelser, av onde og gode dager, av kamp og strid, av motgang og medgang, men mest det første, så må vi vel si

at det er en særdeles merkelig, ja en fristes til å si en skjebnebestemt utvikling. Men i særlig grad tror jeg at vi ved et slikt tilbakeblikk må sanne riktigheten av de ord Fredrik den Store skrev i slutten av historien om sin store kamp for fedrelandets frihet og framtid: «Die Standhaftigkeit ist es allein, was in den grossen Geschichten aus Gefahren zu erretten vermag.» Standhaftighet og utholdenhet er det som i de store ting alene fører til målet. I hele vår bevegelses historie ser man, at vi, på tross av alt, urokkelig har fulgt en konsekvent linje. Den viser også vegen framover. Blikket framover skal også denne minnedag først og fremst være viet.

III.

La oss først se litt på forholdene innenriks.

I hver periode i den historiske utvikling ytrer seg en bestemt framherskende tendens, en trang til en viss nyordning som streber etter å bli virkeliggjort og som kjennetegner tiden. Utvikling og framskritt beror nettopp på at det i hver slik periode ytrer seg en bestemt bevegelse i menneskesinnene og i folkene for å virkeliggjøre visse mål. Og så, i neste periode, kommer en streben mot andre mål. Menneskeånden og samfunnene er under en stadig utvikling og nettopp denne kamp mellom motsetningene, mellom gammelt og nytt, bidrar til å fremme utviklingen.

Den må være åndelig blind eller forblindet som ikke ser at den ledende tendens i Europa i det 19. århundre — slik som det også tydelig kom til uttrykk på Eidsvoll i 1814 og i hele Norges historie århundret framover, var oppgjøret mellom fyrstemakt og folkesuverenitet. Å grunne all offentlig makt bare på nasjonalsuvereniteten — folkestyret — det var den nye tids politiske prinsipp.

Og de fleste andre indre motsetninger hang sammen med dette og med den parallelt løpende økonomiske utvikling til industri- og finanskapitalisme.

Etter som folkestyret og kapitalismen setter seg igjennom (hos oss skjedde dette i den siste menneskealder før den første verdenskrig, 1884—1914) trer en ny tendens tydeligere og tydeligere fram: Tendensen henimot statskapitalisme og proletariatets diktatur. Samtidig ser vi hvorledes kombinasjonen av folkestyre, kapitalisme (pengevelde) og den stadig mer og mer omseggripende individualistiske, materialistiske livsinnstilling leder til at samfunnet søndres og splittes opp.

Folkestyret utvikler seg til en ødeleggende kamp mellom stridende økonomiske og politiske interessegrupper, en utvikling som bare kunde føre til de mest tragiske følger, til oppløsning og nasjonal katastrofe, og i sin fortsettelse til nasjonens utslettelse og folkets trelldom under vestens jødepengevelde eller østens jødebolsjevisme. I Norge førte det til 9. april, som samtidig satte stopp for denne utvikling.

Men det er denne avbrutte linje de norske emigrantklikkene i Sverige og England akter å gjenoppta sammen med de hjemlige jøssinger og bolsjeviker, når Norge engang er «befridd». Eller som herr Nygaardsvold uttalte i et foredrag i London for fjorten dager siden: «Etterkrigsproblemene kommer til å bli mange og store samt vanskelige å løse. Freden må ikke finne oss like uforberedt som krigen gjorde. Først og fremst må den såkalte nyordningen og hele nazismens vesen og mentalitet sopes ut av landet!»

Nygaardsvold er riktignok en stor børste. Men foreløbig er det han og hele hans vesen og følge som er sopt ut av landet. Eller som det heter i Norrønakvadet:

«Mangt som før var bredt og mektig
Minket no, og bort det bares.»

Og det er vår oppgave å fortsette rengjøringen så grundig og å befeste nyordningen slik, at det under ingen omstendigheter er noen som helst sjangse hverken for London til igjen å sette sin danske generalagent på Norges trone, eller for Moskva til igjen å få sine menn i Norges riksstyre — ei heller for den jødiske generalagent herr Levy Rensburger Hamburger Hambro til å gjenoppta sin så brått avbrutte geschäftige amerikansk-orientalske virksomhet i landet vårt.

Nei, en ny tid lyser over alle jordens topper!

Og den største styrke for oss i Nasjonal Samling er nettopp at vi arbeider for å gjennomføre og befeste i det norske folkesamfunn, den nasjonalsosialistiske nyordning som denne nye tid krever, og som både er i pakt med utviklingens krav og med det som folket vårt trenger og i virkeligheten attrår.

Ta vårt program og se på våre programposter! Var det tomme valgløfter, valgagn? Kan ikke enhver overbevise seg om at våre programposter er harmoniske og integrerende ledd i en ny og bedre samfunnsordning som er klarsynt og forutseende satt opp og som no konsekvent og med uimotståelig kraft etter hvert settes ut i livet. Deres gjennomføring gir grunnlaget for at det norske folk kan berge seg gjennom krigens påkjenning og vanskeligheter, og lover rik velstand for alle når disse vanskelige nøds- og krigstider engang er forbi.

Tross alle vanskeligheter som krigen og forholdene for øvrig legger i vegen, har vi i løpet av $2^1/_2$ år gjennomført en rekke av de nødvendige og i vårt program be-

budede reformer og omlegginger i statens og samfunnets ordning og styre, foruten alle de særlige tiltak som krigssituasjonen har krevd.

Etter at Norges Næringssamband no er satt ut i livet, gjenstår i forbindelse med den organisatoriske nyordning av stat og samfunn ikke vesentlig annet enn en Arbeidets lov, og denne lov foreligger ferdig utarbeidet. Dermed skulde praktisk talt det organisatoriske grunnlag være skapt. Det gjenstår detaljer og finpussing — og så fortsatt å fylle og gjennomstrømme hele den nasjonale organisme med den rette ånd og livskraft.

Vårt program som vi siden det ble framlagt ikke har forandret en tøddel i, og som vi ikke på noe punkt har sviktet eller vil svikte, er en garanti for vår faste vilje til å skape rettferdige og gode samfunnskår for alle landsmenn så snart krigsforholdene tillater.

Er det alt *dette* Nygaardsvold vil sope ut av landet?

Hva er det egentlig disse folk vil?

Hva er det de har tenkt seg å innføre når de har slått i hjel nazistene og «sopt» ut nyordningen?

Russiske tilstander med en gang? Eller foreløbig bare den gamle partipolitikken, klassekampen, lockoutene, streikene, arbeidsløsheten og Dagbladet — og så Aronstam, Cohn, Fein, Glick, Goldberg, Goldenheim, Goldfart, Goldwasser, Levenstein, Levinson, Nachtstern, Nathan, Rabinowitz, Rosenblum, Rubinstein, Salomon, Steinsaphir, Weinstock og Moses Apelsin tilbake med Hambro i spissen? Jeg er av den mening at slike reaksjonære bestrebelser ikke bare strider mot den utviklingens kraft og streben som ligger i tiden, og mot Norges livsinteresser. De strider også mot det norske folks virkelige vilje og mot kjensgjerningens sannhet, mot det som no skal og må skje med det norske folk,

mot tidens bydende krav, de som det er Nasjonal Samlings oppgave å fylle og få hele det norske folk til å fatte — og å fylle.

IV.

Således har hver tid sin streben og sitt ideal. Den er et uttrykk for det som er verdensviljens krav i utviklingen, og den som vil utrette noe positivt for verden og for sitt folk må forstå sin tid, gjøre seg dens oppgave klar, og så av all kraft arbeide for det som kan synes er nødvendig og som ens overbevisning og samvittighet tilsier.

Dette gjelder i minst like stor grad forholdet folkene og statene seg imellom som de indre forhold. Og da de utenrikspolitiske forhold i slike tider som no helt dominerer de indre forhold, må vi framfor alt med hensyn til Norges plass i verden forstå vår tid, vilde det som er godt og riktig, og gjøre det som er klokt.

Det 17. og 18. århundre var preget av dannelsen av de européiske stormakter. I det 19. århundre var det statenes fortsatte utvikling på nasjonalitetsprinsippets grunn som var den framherskende tendens, det som utviklingen strebet etter å virkeliggjøre. Hver stat og hvert folk var opptatt med å konsolidere, utbygge og utvide sin egen nasjonalitet, men 17. mai er jo nettopp vår hjemlige merkedag for den européiske epoke. Norges nasjonale frihets- og selvstendighets dag. Og hele forrige århundre var jo for Norges vedkommende fylt av kampen for å fullende i forhold til Sverige det nasjonale frihetsverk fra 17. mai 1814.

Samtidig ser vi en annen verdensprosess gå gjennom alle den nyere tids århundrer: verden oppdages og erobres, og stormaktene strir om å dele verden mellom seg.

Således forberedes overgangen til en ny verdens-

periode, i hvilken verdensmakter danner seg og holder oppgjør med hverandre. Samtidig vokser fram nye store makter utenfor Europa, i Amerika og Østen.

At det 20. århundres dominerende tendens i utenrikspolitikken er organiseringen av slike verdensmakter, deres innbyrdes kamp om eksistens og livsrom for sine folk, og deres sluttlige konstituering og innordning i en ny verdensordning, kan det ingen tvil være om. Det er av avgjørende betydning å innse klart denne grunnleggende kjensgjerning og å innrette seg klokt og beslutsomt deretter, hvis det norske folk skal kunne sikre sin framtidige nasjonale eksistens, sin nasjonale frihet og selvstendighet, og landet vårt få sin rette plass og gjøre seg gjeldende i omveltningene og nyskapningen i vår tid, og ikke bli satt sjakk-matt eller bli helt knust i dette verdensoppgjøret.

Hvilke er disse verdensmakter?

Foruten Japan og China i det fjerne østen, er det Amerikas Forente Stater, det britiske verdensrike og Sovjet-Samveldet, og mellom disse det nye Europa under Tysklands førerskap. De iberiske stater på begge sider av Atlanterhavet med sine umåtelige og rike landområder kunde — forbundet i en eller annen form — også danne en verdensmakt. Riktignok måtte de søramerikanske stater da vise en sterkere nasjonal selvstendighetskraft kontra England og dollarimperialismen enn de hittil har gjort.

V.

Like overfor disse historiske kjensgjerninger er det et samvittighets- og skjebnespørsmål for enhver nordmann dette:

Hva skal Norge gå inn for?

Dette spørsmål er ikke besvart med det som kanskje ligger de fleste nordmenn på leppene: «For Norges frihet og selvstendighet. Punktum.» Og det fordi at Norges virkelige frihet og selvstendighet nettopp er avhengig av dette spørsmåls riktige løsning.

Også emigrantregjeringen og de hjemlige jøssinger foregir iallfall å kjempe for Norges frihet og selvstendighet. Men hva er det de vil oppnå ved sin saboterende politikk, som i virkeligheten bare tjener London og Moskva, de angelsaksiske og bolsjevikiske verdensmakter og engasjerer Norge som et engelsk eller russisk lydrike?

Hvis det kunde tenkes at deres politiske bestrebelser skulde få overtaket i det norske folk uten i forbindelse med et avgjørende tysk nederlag, så vilde resultatet uvegerlig bare være at Tyskland ble nødt til å gjøre Norge til et tysk protektorat, og at Norge for en uoverskuelig framtid, kanskje for alltid, mistet sin frihet. Hvis derimot våre motstanderes politikk skulde lykkes ved at Tyskland tapte krigen, så vilde dette i og med Tysklands nederlag etter all menneskelig beregning bety at Norge helt eller delvis ble erobret av Russland og bolsjevisert. I beste fall vilde det innebære at Norge etter først å ha vært skueplassen for en stor og ødeleggende invasjon, vilde bli en hovedkrigsskueplass for et kommende oppgjør mellom Amerika-England og Sovjet-Russland, et oppgjør som ikke vilde la vente lenge på seg, når disse allerede no rivaliserende verdensmakter sto ansikt til ansikt etter at Tyskland var slått ut.

Vi undervurderer ikke Amerikas, Englands og Russlands styrke, eller den internasjonale jødemakten. Heller ikke undervurderer vi våre norske motstandere. Men selv om en forutsatte at deres hensikter var redelige, og at de mente det beste for det norske folk — hva en for

manges vedkommende har all grunn til å betvile — så var og er deres politiske feil uhyre.

De angrer no høylydt at de før krigen forrådte forsvaret.

Men de angrer for sin egen vanskjebnes skyld, og ikke fordi de ved sin forbryterske dumhet og forsømmelse satte hele Norges liv og framtid på spill. Heller ikke betenker disse folk at det ikke bare var deres forsømmelse med hensyn til forsvaret, men hele deres politikk, innenriks og utenriks, som var en eneste stor dumhet og en eneste stor forbrytelse mot Norge og mot det norske folk, dets fortid, notid og framtid. De ikke bare ødela forsvaret, men de trakk Norge inn i krigen.

Er det noen grunn til å tro at folk som har gjort seg skyldig i slike uhyrlige politiske feilgrep og forsømmelser, no plutselig skulde se klart og gjøre det riktige? Så meget mindre som det om emigranter er en gammel erfaring at de glemmer alt og lærer ingenting, likesom at blinde bakstrevere er de ulykkeligste ledere av en nasjons liv i et stort tidsskifte, og om våre hjemlige motstandere må en vel si at deres holdning virkelig er preget av den fortvilede og fanatiske fasthengen ved noe som de ser dømt til å gå under, den fullstendig forskruede innstilling som nettopp er særmerket på den som i en nyskapningens tid ikke forstår verden og sin tid, og i sin blindhet styrter seg selv og sitt land i ulykke.

Slike folk må en ikke overlate et folks skjebne, men uskadeliggjøre. De som ikke kan beveges til å omvende seg eller være lojale, blir også uskadeliggjort. Og våre motstandere burde innse at de ikke lenger kan unndra seg disse alternativer.

Men når emigrantklikken i London fråtser i sadistiske fantasier om den hevn de skal ta her hjemme over «nasis-

tene», så kan vi bare råde dem til ikke å selge fellen før bjørnen er skutt, og å se til at de ikke selv blir hengt, slik som de også så vel fortjener.

Emigrantregjeringen er for øvrig no satt helt ut av spillet annet enn som et redskap for den engelsk-russiske politikk, hva Hambro og Nygaardsvold også selv høyt klager over. Med urette. Disse folk har virkelig ingen rett til å beklage seg.

De har aldri vært annet enn agenter for fremmede makter.

Selv uten hensynet til politisk klokskap og til Norges livsinteresser er det imidlertid uhyrlig at nordmenn ute eller hjemme vil understøtte de amerikanske, engelske og bolsjevikiske verdensmakters bestrebelser på å ødelegge Europa, verdenskulturens sentrum, for å fremme Englands tradisjonelle splitt- og hersk-politikk, Amerikas bestrebelser for økonomisk å trellbinde Europa og Russlands røde imperialisme, for ikke å tale om hevnlysten og verdenserobringsplanene til den internasjonale jødedom som behersker alle disse tre verdensmakter.

I det 16. og 17. århundre vakte det uhyre forargelse i hele kristenheten at Frankrikes «allerkristelige» konger gang etter gang allierte seg med de vantro tyrkere for at disse kunde falle Frankrikes daværende tradisjonelle motstander, Østerrike, i ryggen. Det kan ikke antas at moralen (eller intelligensen) har gjort framskritt siden den gang. Hva skulde ellers verden i vår tid si til at England og Amerika allierer seg med den blodige bolsjevismen for å komme Europa og de germanske folk til livs?

Herunder var det no ikke engang Frankrikes hensikt å la tyrkerne ødelegge Tyskland. Men da skulde den franske konge opptre som kristenhetens eneste beskytter

mot de vantro, disponere over Tysklands keiserkrone og bli Europas herre.

På samme måte kan en kanskje innrømme at Amerika og England ikke går så langt som å ha til hensikt å la hele Europa bolsjevisere, skjønt det er no jødenes hensikt, og det er dem som trekker i trådene i Amerika og England. Men la være at de engelske og amerikanske makthavere, som enkelte tror, bare vil bruke Russland til å knekke Tyskland, for så, likesom Ludvig XIV, å opptre som Europas beskytter og herrer. Selv om det var så, så vet vi at de ikke makter å spille den rolle når Tyskland først er slått. Hvorledes skulde de kunne stanse de røde millionarméer hvis Tysklands krigsmakt ikke kunde det? Bolsjevismen vilde gå sin blodige og ødeleggende gang, både over Skandinavia og Rhinen mot Atlanterhavet.

Hvor kynisk umoralske og hvor avmektige de angelsaksiske verdensmakter er like overfor dette fryktelige problem, viser til fulle deres holdning til morderne i Katyn-skogen og de polsk-russiske stridigheter, og til de baltiske småstaters og Finnlands skjebne.

VI.

Til all lykke også for vårt folk, kan vi imidlertid ha en begrunnet forvissning om en annen utgang på tingene. Det er framtidens hemmelighet om Englands veg blir den nasjonale sosialisme eller kommunismen som det no så raskt glir mot. Men dette kan vi være trygge på: de franske kongers fine tyrkerplan strandet under Wiens murer og ved prins Eugens seire over tyrkerne. På samme måte vil Churchills og Roosevelts planer strande ved at Tyskland og dets forbundne knuser de røde arméer i Russland. Denne seier vil være en

skuffelse også for Nygaardsvold og jøssingene, men den vil redde Europa og Norge.

Den konkrete kjensgjerning som vi bør holde fast, er at det egentlige Europa, fra Nordishavet til Middelhavet, fra Atlanterhavet til langt inn i Russland i dag faktisk allerede er forenet — 350 millioner européere i en samlet blokk, hvis ressurser no totalmobiliseres for Europas frihetskrig, enten til våpeninnsats eller i arbeidsinnsats. Denne kjensgjerning borger for Europas og nyordningens endelige seier. Og å utvikle denne av krigen framtvungne foreløbige sammenslutning av Europa videre til et fast og fritt forbund av de européiske nasjoner, med en germansk blokk som kjerne, et stort européisk fastlandsforbund som kanskje etterhånden utvides til å omfatte også Russlands forskjellige folk, altså Europas endelige konstituering som verdensmakt i nyordningens tegn, det må være målet for enhver god germaner og nordmann og synes også å være den dypere mening i dette gigantiske verdensoppgjør.

Et resultat stikk motsatt hensikten og håpet til de amerikanske, engelske, bolsjevikiske og jødiske krigshissere som slapp denne grufulle storkrigen løs på menneskeheten.

Mine kampfeller!

Historien viser at ethvert stort tidsskifte berører ikke bare det enkelte européiske folk, men hele Europas historiske liv. Europa er en enhet. Det ser vi gang etter gang i historiens løp. Som eksempler kjent for alle vil jeg bare nevne reformasjonen og den franske revolusjon hvis bølger også så sterkt overskyllet vårt eget land så fjernt i nord. Revolusjonens idéer og innflytelse er jo nettopp markert ved 17. mai 1814. Og no ligger hele

Europa på ny i fødselsveene til en ny tids virkeliggjørelse. Igjen et bevis på at vår verdensdel er en verdenshistorisk enhet som streber etter å bli virkeliggjort også politisk.

Vær forvisset om at ut av denne store gjæring og fare vil denne gang framgå en fornuftig ordning i Europa. Utviklingen har før gang på gang prøvet, men på falske veger. Men no endelig tvinger den seg fram på en veg som fører til målet:

Europas ening og samling under de germanske folks førerskap.

Den gang da Europa alene var verdenshistoriens skueplass, mente man å kunne utlede den hovedlov for dets liv at Europas frihet og uavhengighet alltid i lengden hevdet seg mot forsøk på et ensidig og voldelig overherredømme. No når hele verden er blitt historiens skueplass, må en lignende lov gjelde for hele verdens liv. Ikke kan det være forsynets mening at Europas nasjoner skal bukke under for eller gå opp i et jødebestemt anglo-amerikansk eller russisk verdensherredømme, hva enten det benevnes The Commonwealth of God, Salomons Tempel, Atlantic Charter, United Nations eller Verdenssovjetrepublikken. Vi må trøstig stole på at Europas folk vil kunne hevde sin frihet og uavhengighet som en selvstendig verdensmakt blant verdensmaktene.

Men for at det skal skje, må Europas fastland organiseres i frie, føderative former omkring et fast fellesskap av de germanske folk. Et splittet Europa kan ikke stå seg mot de kolosser av verdensmakter som er vokst fram på sidene av det. I særdeleshet ikke mot et bolsjevikisk Russland, hvis menneskehav vokser med 3—4 millioner om året. Med all sin gamle kultur vil Europa og dermed de nordiske stater gå til grunne hvis ikke de germanske folk i Europa finner hverandre og vår verdens-

del samles og organiseres på tvers av sneversynte nasjonale særinteresser som blir absurde og uholdbare når de hindrer sikringen av selve nasjonens livsinteresser. Nøyaktig som det enkelte land går til grunne, hvis det ikke nasjonalt samles og organiseres på tvers av person-, parti- og klasseinteresser.

Det er min overbevisning at det er på denne veg vi også må søke Norges framtid, og at vi også på den veg vil nå vårt nasjonale mål:

Et fritt, stort og lykkelig Norge hvis nasjonale eksistens virkelig er sikret.

VII.

Det nasjonale frihets- og selvstendighetsideal er ikke virkeliggjort bare med at en *snakker* om det. Vi må finne den riktige veg til å gjøre det til en realitet og en trygget realitet.

Derfor må vi forstå tidens lov og gjøre våre nasjonale bestrebelser til ett med bestrebelsen for germansk og européisk samling. Jo mer tyngde vi legger i *denne* innsats og i innsatsen for den européiske uavhengighetskamp, som også er *Norges* uavhengighetskamp desto mer fremmer vi Norges sak, så vel politisk som økonomisk og kulturelt, og det både til gagn for verden og oss selv. Som den kjente russiske ministerpresident Witte allerede omkring århundreskiftet uttalte til en av Tysklands ledende statsmenn:

«De tenker på et Europa som ikke spiller sitt beste blod og sin velstand i innbyrdes strid mellom enkelte nasjoner, som ikke er en befestet leir hvor hvert land vokter på sin nabo, med ett ord, et Europa som utgjør bare én politisk enhet, et eneste stort rike. Da vilde vi

naturligvis alle være rikere, sterkere og nå en høyere kultur, og Europa vilde, istedenfor å ruineres under kampens byrder, i sannhet bli verdens herskerinne.»

I det européiske storrom, som for øvrig målt i tidsavstand ikke er større enn et mellomstort européisk land var for 100 år siden, vil det norske næringsliv og det norske kulturliv finne uanede muligheter til å utfolde seg, — det samme gjelder de enkelte nordmenn som vil få et utvidet virkefelt så vel ute i Europa som på hjemlig grunn.

Vår industri, våre fiskerier og vår skipsfart for eksempel vil, trass i øket økonomisk verdenskonkurranse bli sikret et stort og stabilt marked.

Jeg kan nevne at det bl. a. allerede er under virkeliggjørelse et industriprojekt som det alene vil gi vårt land en sikker årlig eksport på flere hundre millioner kroner, og det av et eneste produkt hvortil råstoffene og framstillingskraften hittil har ligget unyttet i Norges natur.

Jeg kunde nevne flere lignende eksempler på hvorledes den européiske nyordning vil gagne Norge. Men jeg vil bare peke på at slike økonomiske kjensgjerninger og det at landets indre utbygging ikke lenger vil bli herjet av partipolitikk, pengetenking og arbeidskonflikter, kommer sammen til kraftig å øke Norges økonomiske makt og skape stadig voksende nasjonal velstand. Og i vårt nasjonalsosialistiske program og samfunnssyn ligger garantien for at denne velstand ikke vil komme bare enkelte til gode, men hele folket, og i første rekke tjene til å løfte det arbeidende folks materielle, sosiale og kulturelle kår. En mer rettferdig fordeling av eiendom og livets goder, og å lage det slik at flest mulig kan eie noe, et hjem, en gård, en bedrift, sin bankkonto osv., det er jo nettopp vårt sosiale program. Det er også en sikker vaksine mot den røde pest og det beste grunnlag

for det som må være hovedformålet for en riktig norsk politikk:

En sterk og sunn nasjon.

Arbeiderbevegelsen strebet ut over landets grenser for å vareta arbeiderklassens interesser og skape et nytt og bedre samfunn og tryggere mellomfolkelige forhold. Hvorfor skal da ikke også vi søke ut over landegrensene for å vareta hele folkets livsinteresser og bygge et nytt Norge i et germansk samarbeid, i et nytt Europa?

Den innflytelse som det norske folk i begynnelsen av sin historie utøvde på den européiske utvikling overgås ikke av noe annet européisk folk. Hvorfor skal vi, som et særpreget germansk folk, ikke *på ny* kunne gjøre en stor innsats, likesom vi til en viss grad også gjorde det i forrige århundre under vår forbigående nasjonale gjenoppblomstring? Det har alltid vært et særkjenne for nordmennene at de har særlige evner til å gjøre seg gjeldende blant andre nasjoner. De mest typiske eksempler er nordmannerne i Austrveg og Vestrveg og i moderne tid nordmennene i Amerika.

Å føre Norge inn i et germansk statsforbund på den plass som det tilkommer i Europa og dermed skape den eneste mulige sikkerhet for en stor framtid for det norske folk, i det ser jeg min historiske oppgave. På dens virkeliggjørelse tror jeg, og for mitt folks liv og framtid kjemper jeg. Det er min faste overbevisning at mitt livsverk, som alltid har vært å tjene mitt folk, her vil finne sin fullbyrdelse.

Vi har Adolf Hitlers ord for at Norge har en stor framtid og en særlig oppgave å fylle i det nye Europa. Og jeg har hans ord for at Tyskland i den kommende germanske og européiske nyordning ikke har noen tanke på å kreve mer av Norge enn absolutt nødvendig for våre

to germanske folks felles interesser og for Europas sikkerhet, og at nyordningen i Europa, hvis form enno ikke kan fastlegges, skal bygge på de enkelte folks nasjonale egenart og frie utvikling.

Kampfeller!

Vegen ligger også her klar foran oss! La oss gå den med kraft og besluttsomhet. Men én ting må overalt være bestemmende:

No gjelder det først og fremst å vinne krigen!

Vi må alle være besjelet av den samme innsikt i tingene og den samme vilje til total innsats som har bragt tusener av våre kampfeller frivillig til fronten.

Vårt hjerte av nidkjærhet luer,
kast oss på bålet som ved,
bare slekterne tendes derav.

Mine kamerater og kampfeller i Nasjonal Samling!

Jeg har no søkt å peke på enkelte hovedmomenter i den verdenshistoriske tid som vi og vårt folk gjennomlever, hovedmomenter som i alle disse år har vært bestemmende for Nasjonal Samlings kamp og fortsatt må være det. Verdensutviklingen har gjennom de siste århundrer og på alle livets områder styrt mot dette store verdensoppgjør og no løst seg ut i dette Ragnarokk, i denne store tvekamp mellom en jødisk betont verdensutvikling og de nordisk bestemte européiske folks motaksjoner for å redde sine dyreste verdier og sikre sitt framtidige liv.

Skulde en nordmanns plass i denne storstrid være tvilsom?

Men store oppgaver stiller denne store tid til vårt slektledd av det norske folk i dette avgjørende vende-

Fredrikstad Folkebibliotek

punkt i Norges historie. Skal disse nasjonale oppgaver kunne løses, kreves en kampdyktig, revolusjonær organisasjon, disiplinert og slagkraftig, offervillig og utholdende, med sterke, sunne og skapende idéer i pakt med tiden.

Det var dannelsen av en slik organisert bevegelse som min oppfordring i dag for ti år siden først og fremst gjaldt. Og utviklingen i disse ti år har også gang på gang understreket nødvendigheten herav.

Hva vilde Norge vært i dag uten Nasjonal Samling? Og hva vilde Norges framtid være uten Nasjonal Samling?

Vi behøver bare å stille oss dette siste spørsmål for å være klar over at i dag må oppfordringen til Nasjonal Samling lyde mer inntrengende enn noensinne.

Nasjonal Samling er jo en sterk bevegelse, uten sammenligning den sterkeste politiske organisasjon som Norge noensinne har hatt. Og vi har makten i staten og i så godt som alle faglige og andre upolitiske organisasjoner.

Men ett skal vi på denne minnedag være klar over: Nasjonal Samling er drivkraften i hele det nasjonale gjenreisingsarbeidet, og Nasjonal Samling kan aldri bli sterk nok, for jo sterkere Nasjonal Samling er, desto sterkere er Norge.

Og derfor skal vi på denne minnedag love hverandre å gjøre Nasjonal Samling stadig sterkere og sterkere, ikke bare tallmessig, men framfor alt med hensyn til kvalitet, og alltid sette bevegelsen gjennom overalt uten tanke på egen vinning eller tap!

Aktivitet! Aktivitet! Energisk og utholdende besluttsomhet! Det er oss, hver enkelt av oss det kommer an på! Det er vi som har ansvaret for Norges skjebne!

Jeg retter denne appell til hver enkelt av dere i denne

tusentallige forsamling av gamle prøvede kampfeller, og jeg retter den til alle dere kampfeller utover landet som no gjennom radioen er med i dette møte.

Jeg vil slutte med de ord som et av Riksforsamlingens mest framragende medlemmer, Christian Magnus Falsen, uttalte på Eidsvoll 17. mai 1814:

Skal vi tape motet enno før banen er rett begynt, selv dra vår bestemmelse i tvil?

Nei! La oss stille oss våre forfedres eksempel for øynene, og erindre at kraft, mot og enighet overvinner alle vanskeligheter! La oss erindre, hva vi er vårt fedreland, vår ære, oss selv og våre etterkommere skyldig!

La oss ikke handle således at våre barn og barnebarn skulde forbanne vårt minne!

Gjennom oppofrelse og farer skal vi måskje kjempe oss fram til det store mål, men herlig vil lønnen være, og stort vil vårt navn bli i historiens årbøker!

I anledning Nasjonal Samlings 10-års jubileum sendte der Führer Ministerpresident Quisling følgende telegram:

I anledning 10-årsdagen for Nasjonal Samlings stiftelse sender jeg Dem mine beste ønsker for den bevegelse som står under Deres ledelse.

Nasjonal samling er bærer av og garanti for det norske folks framtid.

Jo før alle lag av det norske folk erkjenner dette, desto sikrere vil det en gang i det nye Europa innta den plass som tilkommer det.

Adolf Hitler

MED ELEMENTÆR KRAFT BRYTES DE KAPITALISTISKE SAMFUNN I STYKKER OG GÅR OVER I KOMMUNISMEN

— der nasjonalsosialismen ikke seirer.

Referat av Førerens tale til tillitsmenn i Trøndelag på Bakketun i Verdal 6. juni 1943.

På samme måte som det foregår en lovmessig utvikling i naturen og i universet, foregår en tilsvarende utvikling i menneskenes liv.

Særlig i disse historiske trakter faller det naturlig å tenke tilbake på hvordan de avgjørende vendepunkter i folkenes liv er kommet med en naturlovs nødvendighet.

Det var heroppe grunnlaget for Norges samling ble lagt og denne Norges samling til et rike var det første store tidevende i vårt folks liv.

Vårt folk danner det eldste rike i den européiske kulturkrets. Det skal vi være stolte av, og det skal holde oss oppe i denne vanskelige tiden. Det som skjer er ikke noe som er særegent for Norge, men utviklingen omfatter også i dag hele den européiske sivilisasjon.

Dette tidsskifte er det største de européiske folk har opplevd, ja, det er bare ett som kommer på linje med det, nemlig det hvorfra vi har fått vår tidsregning. Den store konflikten som fra et lokalt européisk spørsmål har utviklet seg til en gigantisk verdenskamp, viser oss at

verden er i støpeskjeen og at det som skjer kommer med en naturlovs nødvendighet.

Med like elementær kraft brytes det kapitalistiske samfunn i stykker og går over i det kommunistiske, så fremt de nasjonale krefter ikke seirer. Bolsjevismen er den dødeligste fare Norge og verden noensinne har stått overfor. Og de som forfekter det motsatte, vet enten ikke hva de snakker om eller det er forbryterske og landsforræderske elementer, og begge parter driver en virksomhet stikk i strid med Norges interesser.

Når jeg taler til dere som tillitsmenn for Nasjonal Samling i et av landets viktigste fylket, vil jeg igjen framholde at dette er en kompromissløs kamp mellom to vidt forskjellige verdensanskuelser, og at det gis bare et enten eller: Nasjonal utslettelse eller nasjonal samling.

I en tid som denne kan det nok komme inn i partiet folk som bare tenker på å fremme sine egne interesser, men bevegelsens kjerne og mål må være ren og idealistisk. Å bygge opp et nytt samfunn uten en slik kjempende målbevisst bevegelse vil mangle den fornødne kraft. En tillitsmann i NS *er en tillitsmann for det norske folk* for å vareta dets interesser.

Jeg tror at de folk og stater som er bærere og forkjempere for tidens nye idéer, også blir framtidens folk.

Men over de andre går tidens knusende hjul.

ALLEREDE I 1905 BEGYNTE DET BOLSJEVIKISKE UHYRE Å REISE HODET

— og har etter hvert ført samfunnene ut i kaos og oppløsning. Men på ruinene er en ny verden ved å oppstå.

Referat av Førerens tale ved åpningen av Nord-Trøndelags Fylkesting 7. juni 1943.

Det er naturlig ved denne anledning å minnes det som skjedde denne dag for 38 år siden — 7. juni 1905 — en dag som har betydd så meget for Norges selvstendighet og hatt en så stor plass i nordmenns hjerter. Vi husker at Norge denne dag rev seg løs fra Sverige, at 7. juni-mennene krevde Norge fritt og selvstendig. Det som er særlig vel verd å minnes, er imidlertid at frigjøringsverket ble fullbyrdet denne dagen. Men i stedet for en nasjonal frigjøring kom en nasjonal katastrofe som truet med å ødelegge, ikke bare Eidsvollsverket, men hele det norske folks nasjonale eksistens.

Ser vi tilbake på de årene som er gått siden den gang har vi rik anledning til å peke på mangt som kunde vært gjort annerledes, på store forsømmelser både med hensyn til landets forsvar, hele den indre gjenreising og i forholdet til andre stater og våre utenrikske interesser.

Allerede i 1905 begynte det bolsjevikiske uhyre å reise hodet, så kom den første verdenskrigen og etterkrigstidens nød og elendighet som ytterligere forberedte jordbunnen for det bolsjevikiske framstøt. I dag er vi

midt oppe i en ny verdenskrig, med nye revolusjoner og sammenbrudd hvor alt er i støpeskjeen og en ny verden er ved å oppstå.

I dag har vi ikke noe valg. Vil vi berge oss fra nasjonal utslettelse, må vi gå inn for et samfunnssystem som krever de enkeltes interesser underordnet de nasjonale interesser, pengenes makt må brytes og arbeidet settes i høysetet, bolsjevismen overvinnes og den nasjonale sosialisme settes ut i livet.

For å oppnå dette trenger samfunnet en kampkraftig organisasjon som er gjennomsyret av det nye syn, av nasjonal ånd og idealisme. For å oppnå dette har vi også satt oss som mål at hver tiende mann og kvinne skal være medlem av NS. Vi behøver ikke flere for å styre folk og land.

Skal det lykkes å nå vårt store mål, å gjenreise et sterkt og selvstendig Norge, er betingelsen at *storkrigen vinnes*.

Ingen må forsøke å fortelle at «oppløsningen» av *Komintern* betyr at bolsjevikene har oppgitt verdensrevolusjonen. Det ligger i sakens natur at så ikke er skjedd. Hele det kommunistisk-bolsjevikiske system er grunnlagt på internasjonalismen.

Nasjonal Samling er den norske frihetsbevegelse. Det er vi som har tatt opp frihetstanken i det norske folket og fører den videre. Vi skal skape det grunnlag man ikke klarte å skape i 1905. Vi skal sikre frihet og selvstendighet for Norge, og ikke bare i navnet.

Det hviler et stort ansvar på oss.

DEN 1. VERDENSKRIG STYRTET EUROPA FRA DETS FØRERSTILLING.

Med den 2. verdenskrig vokser en ny livskraftig blokk fram i Europa — en ny æra innledes.

Referat av Førerens tale i Nasjonalparken på NS 8. Borrestevne 14. juni 1943.

De som ledet vårt land 9. april 1940 trodde alt skulde fortsette i den gamle gjenge. Men under den 1. verdenskrig ble Europa styrtet fra sin førerstilling. Vårt kontinent hadde levd høyt på de andres bekostning. Industrilandene hadde tjent på de akerdyrkende land og enda mer på de oversjøiske land. Europa tapte sin maktstilling i forrige verdenskrig, det fikk ikke lenger avsatt sine produkter, det måtte omlegge hele sitt økonomiske liv. Men dette vilde ikke de ledende forstå, eller de forsto det bare delvis og nektet å ta konsekvensen av det. No er vi midt oppe i det som er en følge av utviklingen, og det blir mer og mer klart at det gamle aldri kommer tilbake, at det kreves en nasjonal gjenfødelse som samles om nye mål, nye idealer, nye statsformer.

I det detroniserte Europa kan ikke hvert folk bare tenke på sjølberging. Skal vi alle skaffe oss våre produkter selv, vil det hele bli oppstykket og svekket, og dette vilde også være stikk i strid med vitenskapen. Europa vilde ikke kunne hevde seg mot det britiske imperium,

mot USA eller mot det nye verdensrike i Østen uten at det skapes *et sterkt og samlet Europa.*

Hva *Norges* stilling i et samordnet rom angår, holder vi no på å bygge ut en storindustri basert på råstoffer som vi har overflod på innen landets grenser. Denne industri er beregnet til å bringe landet en $^1/_2$ milliard kroner årlig. Men det er klart at et lite land som Norge ikke kan makte å bygge ut en slik industri alene. Det må skje i samarbeid med andre land i det européiske næringspolitiske storrom.

Også den enkelte nasjons eksistens berettiger til samarbeid. Hva er det som gjør at Finnland fortsetter å bestå, hva er det som sikrer Sverige, Danmark og Norge?

Jo, det er kort og godt den ting at *Tyskland holder østfronten.* Det er Tyskland som forsvarer Norden. Tror man ellers at de nordiske folk — knapt 17 millioner ialt — kunde stå imot hordene fra øst? Vår nasjonale frihet og selvstendighet er helt avhengig av nyordningen og et fredelig samarbeid i det nye Europa.

På denne 2. pinsedag 1943 feirer de allierte nasjoner de såkalte «Frie Nasjoners Dag». Det er det nye Folkeforbundet som feires. Men om det er av samme folkefiendtlige art som det gamle, eller om det er et Sovjetforbund som allerede feires, vet man enno ikke.

Hva vårt lands stilling til krigen angår, er det vel intet normalt menneske som for alvor kan ønske en invasjon. Det vilde være noe av det forferdeligste som kunde hende vårt land. Da vilde vi få se hva krig virkelig er og ikke bare den tyttebærkrigen vi har hatt. Det bør enhver tenkende nordmann være klar over.

NS er ikke noe aksjeforetagende som en melder seg inn i for å høste utbytte. Vi er en aktiv kjempende bevegelse som arbeider for å bevare det som er det

dyreste for det norske folket. Noe høyere og edlere mål kan ikke noen kjempe for på denne jord.

Vi ser hva som skjer rundt om i verden. I Amerika er det streiker og uroligheter, i England vokser jødehatet fram samtidig med at kommunismen brer seg, og det er tydelig at Sovjet-Russland vrir seg i krampetrekninger.

Utviklingen går sin gang. En ny blokk vil vokse fram i Europa, og en ny æra innledes.

NORD-NORGE FOR NORGE

Referat av Førerens tale i Målselv under Hål-øygstemna 30. juli 1943.

Kampfeller i Nord-Norge!

I 14 dager har jeg no reist rundt i denne vakre landsdel som utgjør mer enn en tredjedel av Norges land og rike, denne landsdel som har så store muligheter og som er så umåtelig rik fra naturens side.

Jeg har, sammen med mine medarbeidere, besøkt mange steder og talt med mange mennesker innen alle yrker og næringer, og vi er blitt kjent med de vanskeligheter og problemer som er til stede her nord. Det som vi har kunnet rette på på stedet, det har vi rettet på, og det som vi ikke straks har kunnet rette på, vil bli tatt opp til behandling så snart som mulig.

Men alle dagsaktuelle spørsmål må ses i lys av de verdensbegivenheter som er av avgjørende betydning for alle de européiske folks skjebne. Ingen nordmann kan i dag isolere seg fra dette verdensoppgjør som kommer til å ha avgjørende innflytelse på vårt folks liv og skjebne i tusener av år framover.

Det gamle system kan ikke lenger tilfresstille tidens utvikling. Det har utspilt sin rolle, og folkene strever

for å finne nye former for sitt liv. Dette gir seg utslag i kriger og revolusjoner, blodige omveltninger og oppgjør. Det kampen gjelder kan uttrykkes slik: skal det lykkes Europa å komme til en samordning, eller skal det fortsette sin splittende tilværelse og bli et offer for bolsjevismens framstøt fra øst?

Det er dette kampen gjelder.

Når vi ser på våre fiender, på dem som har makten i Amerika og Russland, finner vi at det er *jøder*.

I Amerika representerer disse jøder verdenskapitalismen og i Russland marxismen, kommunismen. Amerika og Russland er jødenes to høyborger og deres hovedbaser når det gjelder å realisere den tusenårgamle drøm om verdensherredømmet. Dette er ikke agitasjon og propaganda, men en sterk og sann realitet. Den internasjonale jødedom plaserer seg på ryggen av de folk den legger under seg og utsuger dem til siste blodsdråpe. Overalt hvor de kommer til makten, slik som i Sovjetunionen, utrydder de de høye kulturskapende stender og terroriserer den grå masse.

Det bolsjevikiske spøkelse er bare et agitasjonspoeng, sier mange. La meg da så inntrengende jeg kan, og ut fra mine egne erfaringer, si til disse mennesker at det er en bitter realitet og den dødeligste trusel mot den kristne sivilisasjon.

Det var på et hengende hår at bolsjevikene ikke slo til seg Nord-Norge i 1940. Det var en anledning som vi inderlig får håpe aldri mer kommer tilbake. Hadde bolsjevikene slått til den gangen, hadde de også nådd fram til Atlanterhavet, som russerne har strebet etter i århundrer. Dette viser hvor nødvendig det er å slutte seg sammen med de makter som har tatt opp en kompromissløs kamp mot bolsjevismen.

Når nyordningen — som faller sammen med NS' program og mål — fullt ut kan settes igjennom i fredens tid, vil landet vårt gå en blomstringstid i møte som aldri før.

No har vi et autoritært styre. Det betyr ikke diktatur, men at det skal tas saklige hensyn, at fagkunnskapen skal råde og at landets samlede interesser skal varetas. Det som man før brukte måneder og år på å diskutere, kan no avgjøres på 5 minutter. Jeg er sikker på at hvis det hadde vært en stortingskomité som no hadde vært på reise i Nord-Norge i stedet for oss, vilde de ikke hatt anledning til å avgjøre ett eneste spørsmål på stedet. Men på denne reisen har våre ministre avgjort en rekke spørsmål på stedet.

NS føler også ansvaret for Nord-Norges interesser, fordi landsdelen utgjør en vesentlig del av det norske riket. Gikk denne landsdelen tapt, vilde Norge være et lemlestet rike som ikke lenger var i harmoni med seg selv.

Vi i riksstyret vil gjøre hva vi kan for at landsdelens muligheter skal bli utnyttet til beste for dens befolkning og for det øvrige land. Og det gjøres meget her selv i krigens tid. Kommunikasjonene forbedres, nye veger blir bygd og dyrkingsmulighetene utvides. Her er plass til uendelig mange flere mennesker enn de 350 000 som bor i Nord-Norge i dag.

Under de store historiske begivenheter i vårt folks liv var Nord-Norge lite med. Eidsvollsmennene fra Nord-Norge kom ikke tidsnok fram. Men vi vil håpe og tro, ja, vi har lov til å sette det krav, *at Nord-Norges kvinner og menn i dag går i brodden for samlingsverket.* La oss alle stå samlet i arbeid og kamp for en stor sak i samklang med det innerste i folket vårt.

Hva Norge engang var, skal det bli igjen!

VI HAR NÅDD EN NY ETAPPE I VÅR KAMP I DAG

Referat av Førerens tale ved avslutningen av Hirdens første ordinære kurs i våpenbruk, Holmestrand 1. september 1943.

Kampfeller!

Det er alltid hyggelig å være sammen med mine hirdkamerater, og i dag er det særlig hyggelig fordi vi står ved et mål som vi lenge har arbeidet henimot, nemlig å kunne se de første avdelinger av Hirden øve seg med våpen i hånd. Det er en glede som jeg er sikker på deles av Hirden selv. Noe som for øvrig tydelig er framgått av den begeistring og gode vilje som er lagt for dagen under øvelsene.

Det er lenge nok talt om Hirden som ryggraden i vår nasjonale bevegelse. Og enhver som kjenner litt til folkenes historie og folkenes utvikling vet at grunnlaget for en nasjonal innsats er at den har noe å *verne* seg med, og at den om nødvendig har anledning til å kjempe med våpen i hånd. Derfor er det en ny etappe vi har nådd i vår kamp i dag.

Loven av 14. august gjorde Hirden til en del av Norges væpnede makt og den militære straffelov kommer også

til anvendelse for Hirden. Dette er av enkelte misforstått eller kanskje med vilje oppfattet feil. Jeg har imidlertid lenge vært av den oppfatning at det måtte være en disiplinær ordning for Hirden *utenom* det vanlige disiplinærreglement vi hadde. For enhver som har noe kjennskap til føring av et folk, og kanskje særlig føring av soldater, vet at det er umulig uten en streng disiplin. Og det som det norske folket har manglet gjennom hele sin historie er nettopp *nasjonal disiplin.* Uten den ingen nasjonal samling i folket, og uten nasjonal samling ingen innsats i den nye tid.

Alle vet at vi lever i en svær tid, i en avgjørende kamp for Europa, og dermed for Norge. Vi har de siste uker gjennomlevd kritiske dager, men de har ikke vært unyttige. Jeg våger å påstå at det har vært til nytte både for vår bevegelse og for det norske folk.

Vår bevegelses tilhengere har i denne tiden i høyeste grad bestått sin prøve. Det er bare enkelte, og ganske få, som har vaklet. Når det går godt og utsiktene er lyse, så er alle med. Da sverger de høyt og hellig og lover troskap. Men når motgangen kommer, får enkelte betenkeligheter og glemmer alle løfter, alle eder og forpliktelser. Jeg er glad over å kunne si at dette — på ytterst få unntagelser nær — *ikke* har vært tilfelle for vår bevegelse. Den har stått sin prøve.

Utenfor landets grenser, og særlig i vårt naboland, snakkes og skrives det for tiden meget om at no har Nasjonal Samling utspilt sin rolle. Det er masseutmeldelser fra partiet osv. heter det. Faktum er imidlertid at det er langt flere som har meldt seg inn enn de som er gått ut. Bevegelsen går stadig framover, selv i denne kritiske tiden.

Et splittet Europa fører en hard kamp for sin eksistens.

Vi skal ikke undervurdere våre motstandere, hverken de i vest eller i øst eller de underjordiske krefter som driver sitt samfunnsskadelige spill i vårt eget land. Det er farlige, sterke og veldige krefter som står mot Europa. Vi må alle forstå at hvis ikke Europa, og i første rekke de germanske folk som eksponenten for de beste i Europa, samordner seg, tegner framtiden seg mørk for oss og kanskje da i første rekke for de nordiske folk. Men samtidig åpner seg de største muligheter, i et nyreist og gjenreist Norge, og i et seierrikt Europa vil vårt folk kunne nå store mål.

Det er en forunderlig utvikling vi har gjennomlevd, men vi har hele tiden kunnet konstatere at når vi holder fast ved det vi begynte å bygge på, da rykker vi stadig nærmere målet.

Vi går så å si *skjebnebestemt* mot det store framtidsmål vi har satt oss.

En betydningsfull etappe er den vi overskrider i dag. Godt begynt, er halvt fullendt, heter det. Jeg vil takke dere alle for den gode vilje dere har bragt med til disse øvelsene. Dere er blitt et strålende eksempel for dem som kommer etter.

Norges eneste redning er den nasjonale sosialisme og Europas samling omkring en germansk blokk som kjerne.

Tale i Klingenberg kino ved feiringen av 25. september 1943.

Dette er ikke en kamp som en etter behag kan delta i, vår bevegelse er ikke et kjøretøy hvor en kan stige av og på som det passer, men en kamp på liv og død for det norske folks eksistens og framtid.

Ettersom krigens klimaks nærmer seg, blir krigsbegivenhetene ikke bare heftigere, men også mer omskiftende og dramatiske. Derfor må en ikke tillegge foreløbige tilbakeslag større betydning enn de fortjener.

Når krigen trekker ut i årevis merker en lettere vanskelighetene i egen leir enn i fiendens, skjønt disse er større.

Vanskelighetene er større i dag i England, Amerika og Russland enn i Europa.

England står overfor den lite oppmuntrende mulighet at det hjelper Sovjetrussland til en seier som bringer England selv til å falle.

Det er kanskje så at under de noværende omstendigheter er det vanskelig for mange å skjønne hvorledes Tyskland skal kunde vinne krigen. Men det er virkelig enda vanskeligere å forstå hvorledes de allierte skal kunne beseire Tyskland.

Den bolsjevikiske fare er stor og overhengende. Men en må fri seg fra myten om at Russlands hjelpekilder er uutømmelige.

At Stalin med sine månedlange masseangrep spiller va banque er det meget som tyder på.

Uten de norske nasjonale skjødesynder (ved Standford bru) hadde verdens historie tatt en annen vending.

I dag for 900 år siden stanset nordmennene de asiatiske horders invasjon i Europa ved Lyrskog hede — en begivenhet av verdenshistorisk betydning.

Vi nordmenn har grunn til å være stolte av den innsats våre fedre en gang gjorde i Europas liv.

Vi kan idag med stolthet peke på at 5—6000 av Nasjonal Samlings medlemmer har meldt seg til frivillig krigsinnsats mot bolsjevismen.

I 3 år har vi no hatt makten i dette landet med den innskrenkning krigssituasjonen medfører. Tingenes utvikling stiller skjerpede krav til alle. Jeg anstrenger meg selv for å fylle disse krav, og jeg ber om og *forlanger* at alle andre også gjør det.

I.

Om menneskene må en i alminnelighet si at de er omskiftende i sinn, frykter farer og er innstilt på egen vinning. Når nød og vanskeligheter er langt borte, marsjerer de gjerne med, og særlig der hvor vinning vinker. De sverger høyt og hellig til prinsipper og idealer og er villige til å ofre livet for saken. Men nærmer nøden og vanskelighetene seg, og stillingen blir problematisk, snur de prinsippene og idealene ryggen og begynner å tenke på å redde seg selv.

Jeg er glad over å kunne fastslå at denne menneskelige svakhet bare i en meget liten grad er kommet til uttrykk i vår bevegelse, Nasjonal Samlings organisasjon, under den påkjenning vi har hatt i forbindelse med den alminnelige utvikling ute i Europa og våre motstanderes nervekrig. — Nasjonal Samling er også i denne tid gått jevnt og sikkert framover både i medlemstall og i styrke. At det skulde være masseutmeldelser og flukt fra NS, er ønskedrømmer hos våre motstandere og har ikke noe med virkeligheten å gjøre. Bevegelsen og dens menn og kvinner har stort sett stått sin prøve i denne tid, da våre motstandere heime og ute allerede begynte å triumfere og å rope sitt: Vae victis — ve de overvunne!

Enkelte svake sjeler har kanskje i denne tid blitt svakere. *Men de sterke er blitt sterkere*, og de nye medlemmer som er kommet til, er flere enn de som er utmeldt eller utrensket. At de som i denne tid melder seg til vår kampbevegelse og som må godkjennes, er mer verdifulle medlemmer enn de som melder seg ut eller blir kastet ut, sier seg selv. Således er hele vår bevegelse blitt styrket og stålsatt. Nasjonal Samling er i dag sterkere enn noensinne.

II.

Da Italia brøt sammen, og fascismen med ett slag syntes å være likvidert i hele Italia, måtte dette naturlig virke som et sjokk på mange. Kanskje ikke i første rekke på grunn av de mulige militære konsekvenser. Men fordi at her ramlet sammen som et korthus den eldste representant for de européiske nyordningsbevegelser. I over 20 år hadde den hatt styret i en stormakt, og således hatt god tid og anledning til å praktisere sitt system og sine grunnsetninger. Det kunde synes som om hele nyordningens ideologi hadde fått et grunnstøt.

No er det imidlertid så at en svær militær katastofe gjerne fører til en statsomveltning. Videre er det så at Mussolini ikke hadde fulgt det inntrengende råd som hans landsmann Machiavelli gir sin fyrste for at et nytt styre skal kunne beholde makten, nemlig å fjerne den gamle fyrsteætt. Omkring det troløse og forræderske kongehus, som hadde Mussolini alene å takke for sin fortsatte eksistens, samlet seg de plutokratiske elementer. De fryktet for sin egen maktstilling og forsto å forhindre at fascismen fikk gjennomføre sitt sosiale program. De var klar over at aksemaktenes seier vilde medføre den fascistiske sosialismes totale gjennomføring. Det gjaldt

derfor for dem — som det gjaldt for deres internasjonale forbindelser av alle slag — å hindre denne seier, selv mot fedrelandets livsinteresser, slik de plutokratiske storfolkene så ofte har resonnert og handlet i alle land og til alle tider.

Det er også så at det meget snart viste seg at fascismen likevel ikke var utryddet i Italia. Tvert imot ser den ut til å reise seg igjen i en avklaret og mer konsekvent nasjonalsosialistisk form. Og rent maktpolitisk har det landsforræderske kongehus no i Italia, som i Norge, avlastet nyordningen ved selv å flykte. Det er også så at når man etter et opprør for annen gang erobrer et land, så skal det mer til for igjen å tape det. Man har friere slag og kan likvidere de farlige forrædere som har avslørt seg.

Fascismens forbigående fall i Italia har således ikke på noen måte rokket den grunnleggende kjensgjerning at kampen i dag først og fremst står mellom to livssyn, mellom på den ene side kapitalismen og kommunismen, og på den annen side den nasjonale sosialisme, og at denne nasjonale sosialisme virkelig er framtidens ordning som utviklingen selv tvinger fram. Men allikevel tror jeg, etter hva vi nettopp har opplevd og fremdeles gjennomlever, at vi på denne dag da vi feirer 3-årsdagen for den européiske nyordnings gjennombrudd i Norge, først og fremst skal gjøre oss klart *hva* vi kjemper for. Alle nordmenn må forstå at dette er en kamp som en ikke etter behag kan delta i etter som en bedømmer konjunkturene for kampens utfall, og at vår bevegelse ikke er et slags kjøretøy som en kan stige på og av etter som det passer.

Den kamp vi fører, er i dypeste og videste mening en kamp på liv og død for det norske folks eksistens og framtid.

Det er derfor en hellig plikt for enhver nordmann, som fortjener dette navn, å være aktivt med i denne kamp. Den som ikke er med, gjør seg derved skyldig i forræderi mot fedrelandet — mot eller med bedre vitende — og burde egentlig behandles deretter.

Alle nordmenn må videre forstå at denne eksistenskamp for Norge og vårt nordiske folks liv utspiller seg innen rammen av en européisk frihetskrig og er uløselig knyttet til forløpet av denne storkamp.

III.

Jeg vil her først og fremst slå fast at den krig vi no gjennomlever, ikke er en vanlig maktkamp mellom forskjellige staters eller makters interesser. Den er det ytre uttrykk for en veldig omdannelsesprosess i verden.

For det *første* er den en ny samfunnsordnings gjennombrudd i Europa: *nasjonalsosialismen i motsetning til kapitalismen og kommunismen.*

For det *annet* danner det seg i den moderne utvikling verdensmakter som et overgangstrin til en ny verdensordning. Vi er vitne til det splittede Europas siste forsøk på å samle seg til en selvstendig verdensmakt for å kunne sikre sine folk frihet og framtid like overfor de verdensmakter som allerede har organisert seg på siden av Europa og som no under alle slags demokratiske og bolsjevikiske fraser og forførelser truer det med undergang.

For det *tredje* forenes kapitalismen og kommunismen og deres bærere England, Amerika og Russland i den internasjonale jødedom som står bak. Ved disse systemers og makters hjelp håper jødedommen å kunne virkeliggjøre sin eldgamle monomane materialistiske Messiasdrøm med Israel herskende over de øvrige folk ved hjelp

av kapitalen ovenfra og kommunismen nedenfra. Mens nasjonalsosialismen, overalt hvor den seirer, setter en bom for jødenes folkefordervende virksomhet og verdensplaner.

Det burde være klart for enhver at Norge står midt i denne verdenskamp, og at Norges veg ikke er å gjeninnføre demokratiet, som allerede har spilt så grundig fallitt her i landet. Enda mindre å la seg bolsjevisere. Heller ikke kan vel det med demokratiet, kapitalismen og kommunismen uløselig forbundne internasjonale jødeherredømme, kamuflert som et nytt folkeforbund, som et verdens-sovjetsamvelde eller som «de forente frie nasjoner», være det vi må ønske for vårt folk.

Nei, en kan snu og vende tingene som en vil, en kan ikke komme til annet resultat enn at Norges eneste redning og framtidsveg er den nasjonale sosialisme og Europas samening omkring en germansk blokk som kjerne, m. a. o. Tysklands seier og Nasjonal Samling. Å arbeide for dette skulde derfor være den eneste veg for hver eneste nordmann.

Det ligger i sakens natur at etterhånden som dette veldige oppgjør skrider fram, måtte det ta karakteren av den absolutte og totale krig. Etter en forholdsvis langvarig utvikling har engelskmennenes og amerikanernes brutale hensynsløshet no hurtig bragt den til dette punkt, hvor spørsmålet om folkerett og menneskerett svinner, og bare politiske og militære hensiktsmessighetshensyn teller. Etterhånden som klimaks nærmer seg, blir krigsbegivenhetene ikke bare heftigere, men også mer omskiftende og dramatiske. Når en er klar over det, vil en ikke tillegge foreløbige tilbakeslag større betydning enn de fortjener.

Det er imidlertid også klart at når krigen føres slik

og allikevel trekker ut i årevis, så merker en lettere vanskelighetene i egen leir enn i fiendens, skjønt disse er større. Særlig blir dette tilfelle, når en som vi européere lever i en kringsatt festning, selv om dette festningsområde er 5 millioner kv.km stort. Vanskelighetene i dag er større i England, Amerika og Russland enn i Europa. Det er det virkelige forhold som den fiendtlige propaganda med alle midler er opptatt med å maskere.

Englands, Amerikas og Russlands mål er å erobre Europa ved å beseire og ødelegge Tyskland, den européiske hovedmakt. Det er ikke lett å se, aller minst for de allierte, hvorledes de skal kunne nå dette mål mot den konsentrerte kraft som representeres av 23 européiske land med 330 millioner innbyggere under Tysklands ledelse, de sterkest utviklede landområder i verden og tilsammen trygget mot blokade.

De allierte har i virkeligheten ikke tilsammen større hvit befolkning enn det beleirede Europa, og minst en tredjedel av deres krigspotensial må anses å være bundet av Japan, som endog framtrer som en hovedfiende både for Amerika og størstedelen av det britiske imperium, ja tross fredsforhold binder også en liten del av Sovjet-Samveldets krigsmakt. Jo mer organisasjonen av Europa skrider fram, jo mer den européiske nyordning tar form, desto mer vil dette for Europa og Tyskland gunstige styrkeforhold gjøre seg gjeldende.

IV.

En skal også huske på at de såkalte allierte, England og Russland, bortsett fra den felles fiende og de band som knyttes av deres felles generalnevner, den internasjonale jødedom, i virkeligheten er motstandere. Så-

vel på grunn av sine tradisjonelle motstridende verdensmaktsinteresser som på grunn av den dødelige motsetning mellom de systemer de representerer: England kapitalismen, Russland kommunismen. England har riktignok alltid hatt stor evne til å konsentrere seg om øyeblikkets hovedoppgave og overlate til framtiden å løse hva da måtte komme. Men det må nødvendigvis virke noe lammende på England å være helt klar over at det i Russland har en alliert som i virkeligheten streber det etter livet, som kjemper for å bolsjevisere hele Europa og verden, og som tross all allianse arbeider iherdig og ufortrødent videre på å undergrave Englands posisjon i Orienten og å bolsjevisere også selve England. England står overfor den lite oppmuntrende mulighet at det hjelper Sovjet-Russland til en seier som bringer England selv til å falle.

Det er for øvrig den samme selvmordpolitikken som drives av Englands tilhengere rundt om i de européiske land. Ikke minst gjelder dette for Norges vedkommende, som så avgjort er blant de nærmeste og viktigste mål for bolsjevismens bestrebelser.

I krig gjelder det *å bryte motstanderens vilje ved å slå hans krigsmakt eller å knekke befolkningens og dermed krigsmaktens motstandsevne.* Erobring eller oppgivelse av landområder, byer, festninger, forsvarslinjer, kommunikasjoner, industristrøk osv. er bare av betydning i denne forbindelse, aldri i seg selv. Hvis man hengir seg til den forestilling at besittelsen av visse geografiske punkter og områder militært betyr noe i seg selv, så har man utsikt til å bli annerledes belært av begivenhetenes videre utvikling. Ja, *en slik erobring kan undertiden endog være til skade for krigføringen, og det å oppgi landområder kan være meget fordelaktig.* Dette er således no tilfelle for den

européiske krigførings vedkommende på østfronten, sannsynligvis også i Italia.

Hva særlig angår tyskernes tilbaketog og de røde arméers utbasunerte erobringer på den søndre halvdel av østfronten, så er dette langt fra noen vinning som bolsjevikene kan innkassere i sikkerhet og nyte godt av. Tvert imot, disse røde seire har bragt bolsjevikene umåtelige og uerstattelige tap, og de vil kunne føre til enda større tilbakeslag for dem. Forholdet er det at tyskernes tidligere store landevinninger på østfronten har satt dem i stand til å operere med det russiske rommet og selv praktisere den gamle russiske taktikk å trekke seg tilbake for å svekke motstanderen og selv vinne styrke. Selv om tyskerne går helt tilbake til Dnjeprlinjen, står de fremdeles 300—600 km østenfor den frontlinje hvor Russland ble bragt til fall i den første verdenskrig.

Med de sterkt utbygde sjøfronter og de overlegne reserver, gode kommunikasjoner og vide landområder som står til Tysklands rådighet, har en alliert invasjon på det européiske fastland ikke store sjangser for framgang.

Og at befolkningen, som no ikke kan knekkes av blokaden, skal kunne gjøres mør med luftbombardementer bekreftes ikke av kjensgjerningene. De grusomste bombeangrep hittil har bragt nærmest motsatte resultater og bare forsterket motstandsviljen.

Det er kanskje så at under de noværende omstendigheter er det vanskelig for mange å skjønne hvorledes Tyskland skal kunne vinne denne krig. Men det er virkelig enda vanskeligere å forstå hvorledes de allierte skal kunne beseire Tyskland.

Hva det første punkt angår, må vi ha for øye at Tyskland og Europa fører en *forsvarskrig*, og at de egentlig

når målet hvis de kan holde stillingen, hevde sin frihet og uavhengighet og organisere seg som en selvstendig verdensmakt.

Således kunde Preussen i sin tid under Fredrik den store framstå som selvstendig stormakt uten egentlig å ha beseiret sine motstandere, bare ved å holde stand og hevde seg i kampen mot de andre allierte stormakter.

Dette européiske mål kan og skal nåes.

Men det ligger også innenfor mulighetens grenser at Russland no som i den første verdenskrig på den ene eller annen side slås ut, og dermed vil denne gang vegen ligge åpen til Englands og Amerikas fullstendige nederlag.

Den bolsjevikiske fare er stor og overhengende. Men en må fri seg fra myten om at Russlands hjelpekilder er uuttømmelige. Har man før undervurdert bolsjevikenes styrke, bør vi ikke no overvurdere den. Under den første verdenskrig utfoldet Russland sin største kraft og hadde sin største framgang etter to års krig sommeren 1916, et halvt år før det brøt sammen. De indre forhold i Russland er jo no meget forskjellige fra den gang. Men at Stalin med sine månedlange masseangrep spiller va banque, er det meget som tyder på.

Hvorledes dette no enn måtte være — å kjempe for det som ikke bare er rett og riktig, men den innerste mening med ens tilværelse som nordmann, som germaner og européer, ja som menneske, det kan ikke gjøres avhengig av hvem en tror vinner krigen.

Aldri redd for mørkets makt . . .
Kjemp for alt hva du har kjært,
dø om så det gjelder,
da er livet ei så svært,
døden ikke heller.

V.

Vi feirer i dag 3-årsdagen for Nasjonal Samlings maktovertagelse, og dermed dagen for et nytt européisk tidsskiftes gjennombrudd i Norge.

Det er imidlertid også to andre epokegjørende begivenheter i vårt folks historie som vi har særlig grunn til å minnes i disse dagene.

Både etter de engelske analer og våre sagaer er 25. september dagen for slaget ved Standford bru i Nord-England, det som må regnes blant de hovedslag hvis utgang har mer enn alminnelig historisk betydning, og som i særdeleshet hadde avgjørende virkning på Norges skjebne. Ved slaget ved Standford bru 25. september 1066 lyktes det engelskmennene å avverge det storangrepet som den norske kongen Harald Hårdråde rettet mot England fra Norge, samtidig med at nordmennene i Normandi forberedte et angrep over Kanalen.

Med henved 1000 skip, hvorav 360 krigsskip, og med en hær på omkring 30 000 mann angrep Norge England over Nordsjøen — en etter datidens forhold veldig krigsmakt, som vitner om Noregsveldets militære styrke og fortrinlige politiske og militære organisasjon.

Den 10. september landet Harald Hårdråde i England, slo fullstendig den engelske nordarmé ved York 20. september og erobret denne by. Imidlertid kom i ilmarsj forsterkninger fra den engelske armé som i Sør-England ventet på nordmennenes angrep fra Nord-Frankrike. Det lyktes dette unnsetningskorpset å overraske den norske landgangsstyrken ved Standford bru 15 km øst for York. Den norske kongen falt, og engelskmennene vant en avgjørende seier.

Det er verd å legge merke til at dette historiske nederlag som avgjorde vårt folks skjebne, skyldes utelukkende

norske nasjonale skjødesynder. For det første overmot over seieren ved York og lettsindig skjødesløshet etter det skippertak som der var tatt. Da været var så varmt, hadde landgangsstyrken og kongen med etterlatt brynjene sine på skipene og rykket ut med bare skjold og hjelm. For det annet vilde nordmennene da de ble overfalt, av overdreven ærekjærhet og av frykt for at det skulde utlegges som feighet, ikke vende tilbake til skipene sine, hvor de kunde ta kampen opp med samlet styrke og fullt bevæpnet. For det tredje avviste allikevel den norske landgangsstyrken fullstendig engelskmennenes angrep, men oppløste så, istedenfor å avvente forsterkninger fra skipene — igjen i overmot og skjødesløshet — sine rekker for å forfølge fienden, hvorved de ble revet opp av det engelske rytteri, og kongen selv falt.

Nordmennene var under disse kampene flere ganger så nær ved å seire, at uten de nevnte omstendigheter vilde slaget sikkert falt ut til deres fordel. Dermed vilde ikke bare Norges og Englands historie tatt en annen vending, men Europas, ja, hele verdens utvikling vilde blitt en annen. De britiske øyer som den gang ikke hadde stort mer enn $1^1/_2$ million innbyggere, vilde blitt norske, og sannsynligvis også forblitt norske. De var jo allerede oversådd med norske bosetningsplasser. Det norske Atlanterhavsriket vilde vært grunnfestet. Også Danmark og Sverige vilde gått opp i Norge, og man vilde i dag i det britiske verdensrike og i Amerika istedenfor en blanding av anglosaksisk og fransk talt norsk bygdemål. Det norske folks livsrom og livsutfoldelse vilde blitt noe helt annet. «Men skjebnen ei vilde det så.» Harald Hårdråde var en overordentlig erfaren og framragende feltherre og statsmann. Men no sviktet det for ham. Hans og det norske folks time var kommet.

La det være en maning for oss, når vårt folk i dag igjen står ved et skjebnesvangert skille, til ikke å forspille våre muligheter, men med den største besindighet, klokskap og kraft søke å sikre vårt folks framtidige utvikling i bevisstheten om det avgjørende ansvar som hviler på dette vårt slektledd for en kanskje tusenårig utvikling.

Fire dager etter slaget ved Standford bru, Mikkelsmess 29. september 1066, landet imidlertid nordmennene fra Normandi i Sør-England med omkring 12 000 mann, hvorav 4—5000 norske riddere. Engelskmennene var no så svekket etter kampene med den første norske landgangsstyrke at de ikke kunde stå seg mot den nye invasjon. Slaget ved Hastings 14. oktober 1066 avgjorde Englands skjebne, og den normanniske hertug William, en jarleættling fra Møre, satte Englands kongekrone på sitt hode.

Men de nordmenn som no erobret England var romaniserte, og med alle sine djerve og framragende egenskaper lå de under for innflytelsen fra Middelhavslandene. Den direkte norsk-nordiske innvirkning ble derfor mer og mer trengt tilbake. De norske livslinjene vestover ble litt etter litt avskåret. Den norske ørn stanset sin flukt. De landområder som nordmennene fra urgamle tider hadde eid som sine egne, ble knappere og trangere. Indre splid og strid og fremmede falske idéers fordervelige innvirkning førte folket vårt til nasjonalt forfall og fremmedvelde.

For imidlertid nok en gang å stille i relieff de historiske begivenheter som jeg her kort har omtalt, og som vi i dag skal minnes og merke oss, vil jeg anføre hva Norges største historiker, P. A. Munch, for snart hundre år siden skrev i sitt store verk om det norske folks historie:

«England utstykkes i forleninger til normanniske

krigere, de gamle kolonisters etterkommere, som her fant et annet hjem, og i hvis særegne institusjoner, seder og skikker man gjennom alle senere forandringer og tillempninger dog finner tydelige spor av den opprinnelige norske nasjonalitet. Det må derfor betraktes som en bseynderlig og betydningsfull tilskikkelse at norske krigere og en norsk konge ved deres tapperhet og med oppofrelse av deres eget liv skulde bidra til denne omveltning, som ved å forynge Englands kraft og begrunne dets framtidige velde, har utøvet en innflytelse, ikke alene i Europas, men på hele jordens framtidige skjebne, som ingen lignende begivenhet hverken før eller senere har hatt.»

VI.

Det er også en annen verdenshistorisk begivenhet i vårt folks historie som vi skal minnes i dag, både fordi det i disse dager er 900 år siden den fant sted, og fordi den har en sjelden aktualitet.

Tirsdag 28. september er det 900 år siden nordmennene under Magnus den gode, sønn av Hellig Olav, slo venderne på Lyrskog hede like nordenfor Slesvig by og dengang stanset den slaviske invasjon i Europa.

På den tid var situasjonen den at mens Kiev og Novgorod var under normanniske fyrsters herredømme, og dermed demmet opp for folkebølgen fra Russlands stepper og Asias indre, så var den sørlige Østersjøkysten og hele det østre Tyskland nesten like til Elben, besatt av frie slaviske stammer, størsteparten ville hedninger.

I 1043 dro en veldig slavisk hær, vender som våre forfedre kalte dem, med brann og herjing fram i Nord-Tyskland og begynte å trenge opp i Jylland. Magnus,

som også var tatt til konge i Danmark, rykket mot dem med en norsk hær understøttet av endel danske og tyske hjelpetropper, og på Lyrskog hede Mikkelsmessaften den 28. september 1043 tilføyde den bare 20-årige norske konge den 6-dobbelte vendiske overmakt et knusende nederlag. Venderne sies å ha hatt 15 000 falne, og de måtte oppgi enhver invasjon.

Således frelste nordmennene Nord-Tyskland og Danmark, kanskje hele Nord-Europa, dengang fra å bli «bolsjevisert». Og en kan med rette spørre om ikke venderne, hvis de hadde seiret på Lyrskog hede og kunnet sette seg fast i Slesvig-Holsten og Danmark, dermed var blitt så sterke, at tyskerne ikke senere hadde maktet å gjennomføre noen germanisering østenfor Elben, og at Tyskland dermed vilde blitt innskrenket til det snevre området mellom Rhinen og Elben.

Venderslaget på Lyrskog hede må derfor regnes til de begivenheter som har verdenshistorisk betydning. Det er etter slaget ved Hastings, som jeg nevnte, det største og mest betydningsfulle slag som en norsk hærfører i spissen for en vesentlig norsk stridsstyrke noen sinne har vunnet.

Norge kan være stolt av de tapre menn som formådde å utrette så stort et verk, og vi bør i dag i særlig grad ta eksempel av deres innsats. Det var den gang vi nordmenn som tok støyten for Europa. I dag er det tyskerne. Vi skal ikke gjøre skam på fedrene våre.

I en tid som no da trelleånden enno ikke er utryddet i det norske folk, samtidig som det åpner seg muligheter som kanskje aldri før til en rik utvikling, hvis vi makter en samlet innsats, er det av betydning å minnes slike avgjørende begivenheter i vårt folks liv. Ikke bare for å gjenoppfriske historiske erindringer, men som en *kilde*

til nasjonal og personlig kraft i dagens harde strid. «Stor arv er det for mannen av godt folk vera født.»

Og vi nordmenn har virkelig grunn til å være stolte av den innsats våre fedre en gang gjorde i Europas liv. Det var ikke bare fylt av dristighet og eventyrlyst, men usedvanlig konstruktive og kloke organisatorer så vel som de beste sjøfolk og krigere. Overalt i Europa grunnet de normanniske riker, hvor de innførte sine opprinnelige norske institusjoner som ved sin enkelhet og effektivitet sto langt over statsforfatningene ellers i Europa.

Jeg er overbevist om at de dyder som den gang utmerket våre forfedre, fremdeles er karaktertrekk, evner og egenskaper hos nordmennene. Det å gjøre det mulig å utfolde dem hjemme og ute, er å muliggjøre det som er den virkelige menneskelige lykke: Å bruke sine evner og anlegg i skapende virksomhet.

En av det forrige århundres største utenlandske historieskrivere (Macaulay) skriver om våre forfedre, som slo seg ned i Nord-Frankrike og derfra videre som nevnt erobret England, blant annet følgende:

«Normannerne var den gang den fornemste rase i kristenheten. Uten å legge til side den uredde tapperhet som hadde gjort dem til en skrekk for alle land fra Elben til Pyrenéene, tilegnet nordmennene seg hurtig all, og mer enn all den kunnskap og kultur som de fant i det land hvor de slo seg ned. Deres mot sikret deres landområde mot fremmed invasjon. De skapte en indre orden, som lenge hadde vært ukjent i det frankiske rike.

De oppgav sitt eget morsmål og adopterte det franske mål hvori latinen var det framherskende element. De hevet hurtig sitt nye språk til en verdighet og betydning som det ikke før hadde hatt. De fant det som en barbarisk

sjargong. De festet det som skriftspråk og brukte det i lovgivning, i diktning og romanser. Riddervesenet som har utøvd en så mektig innflytelse på alle européiske nasjoner, deres moral og seder, fant sitt høyeste uttrykk blant de normanniske edlinger. Disse adelsmenn utmerkets seg ved sin belevne opptreden, ved sin forhandlingsdyktighet og ved sin naturlige veltalenhet som de ivrig utviklet. Men deres største berømmelse skrev seg fra deres militære bedrifter. Hvert land fra Atlanterhavet til Det døde hav var vitne til deres forbausende disiplin og tapperhet. En normannisk ridder, i spissen for en håndfull krigere sprengte irerne i Connaught. En annen grunnla (i Italia) monarkiet de to Sicilier og så både Østens og Vestens keisere flykte for sine våpen. En tredje ble fyrste i Antiokia, og en fjerde var feiret i hele kristenheten som den tapreste og edleste av korsfarerne.»

Så langt Macaulay.

Jeg antar at vårt folk, som kan rose seg av å ha frambragt så betydelige menn, har alle forutsetninger til å gjøre seg kraftig gjeldende også i vår tid, no når en nasjonal gjenfødelse og en européisk nyordning igjen åpner de store muligheter både hjemme og ute.

VII.

Om denne européiske nyordning har det ofte vært talt og skrevet, men uten at det noensinne er sagt nærmere hva denne nyordning egentlig skal bestå i. Det er også klart at hvilke endelige former dette nye Europa vil ta og hvilke land det kommer til å omfatte, er for en vesentlig del avhengig av krigens utvikling. Ett er imidlertid også sikkert: en i og for seg stor og sterk tanke får først den riktige skapende kraft fra det øyeblikk den begynner å virkeliggjøres i de former som svarer til hensikten.

Like overfor de dødelige farer som no truer Europas folk fra England, Amerika og Sovjet-Samveldet, søker vi å finne fram til formen for Europas organisasjon. Bare i organisert og sterkt samarbeid, på grunnlag av fri nasjonal selvvirksomhet, kan Europas folk oppby alle sine krefter til vern mot bolsjevismen og andre ødeleggende makter. Den moralske og nasjonale kraft som er levende i folkene, må gis muligheten til å utfolde seg i den riktige retning, så Europa kan overvinne også sine indre motsetninger, så vel de mellom nasjonene som de innenfor de enkelte nasjoner. Europas folk må reise seg med elementær kraft og med samlet styrke på felles front i denne store kamp, Europas frihets- og uavhengighetskrig. Den européiske revolusjon og frihetskamp må bli en prosess som forener Europas nasjoner, akkurat som den amerikanske revolusjon og frihetskamp forente Amerikas stater, om enn i andre former.

Skjer det, kan utfallet av denne kamp ikke være tvilsomt. For hvorledes skal noen kunne få bukt med 300 millioner organiserte européere som kjemper for sin eksistens?

Å organisere Europa, omkring en germansk blokk som kjerne, er ikke bare det viktigste krigsmål. Det er også det viktigste politiske krigsmiddel.

Denne européiske nyordning og sikringen av en sterk og selvstendig stilling for Norge innenfor denne nyordning, er det største spørsmål vi har foran oss.

Dette vil jeg ha uttalt på denne 3-årsdag. Men jeg kan ikke her gå inn på enkelthetene.

Heller ikke vil jeg avlegge noen redegjørelse for hva Nasjonal Samlings riksstyre og bevegelse har utrettet eller ikke kunnet utrette i de forløpne tre år siden vår bevegelse tok på seg ansvaret for landets styre. Men jeg

vil peke på enkelte ting som det er særlig viktig å iaktta under det fortsatte arbeid.

For det første må vi ytterligere sikre og befeste Nasjonal Samlings stilling som statsbærende og statsførende parti.

Det er ett middel og bare ett, hvormed dette virkelig kan gjennomføres. Det middel er å utbygge og sikre oss det fulle herredømme over rikets væpnede maktmidler. Å utbygge Hirden og lignende organisasjoner må vi derfor sette all vår energi inn på. Ved loven av 14. august i år om den militære straffelovs anvendelse og ved Hirdens begynnende våpenkurser har vi tatt avgjørende skritt i denne retning. Vi skal med all makt følge dem opp.

Ved siden herav må den sivile administrasjon renses for de illojale og ubrukbare elementer som enno måtte finnes. Ved slik utrensking og ved fortsatt rasjonalisering må den sivile administrasjon mer og mer gjøres til et effektivt og tvers igjennom lojalt instrument i regjeringens hånd.

Således sikrer vi oss grunnlaget både for øket innsats for seieren og for å gjennomføre videre de positive reformer vi er gått inn for i vårt program, og som selv våre motstandere må medgi er gode og hensiktsmessige.

Derved sikrer vi også muligheten til å gjøre det som står i vår makt for å trygge folkets forsyning og skape så lette levevilkår for det som råd er under de harde krigsforholdene.

Forholdene legger oss alle slags vanskeligheter i vegen. Men krigssituasjonen gjør det lettere å gjennomføre også mange positive ting. Det er et ufortrødent arbeid på slike positive rådebøter og en aldri hvilende omsorg for hele folkets vel som er den beste praktiske propaganda for vår sak.

Den alminnelige propaganda og folkeopplysning må i første rekke gå hånd i hånd med de dagsaktuelle praktiske tiltak for å rette på det som er vrangt og skakt og for å gjøre det best mulig for våre landsmenn og for det norske folks velferd. Det er på denne måten vi må vinne folket og binde det til oss.

Jeg vil altså her i dag framholde og understreke den for øvrig klare og selvfølgelige kjensgjerning at partiet blir bedømt av folket etter partiets og dets medlemmers opptreden og gjerninger. Partiets stilling og dermed muligheten til å gjennomføre våre nasjonale mål er i vesentlig grad avhengig herav.

Ikke minst gjelder dette de enkelte partimedlemmenes og særlig de ledende partimedlemmers gjerninger og personlige forhold. Partiet kan ikke ha den rette respekt hos folket og virke vervende på nye, verdifulle medlemmer, med mindre vi kan vise at vi er i stand til hardhendt å holde orden innen våre egne rekker. Vi må vise at våre slagord orden og rettferd først og fremst gjelder oss selv og vår egen organisasjon. Så meget mer som vi gjør krav på å være en eliteorganisasjon som skal styre og lede det norske folk. Medlemmer som ikke holder mål, avgir de beste angrepspunkter for våre fiender. Og kverulanter og de som gir dem fritt spillerom, er gode medhjelpere for de aktive motstandere som forstår sitt arbeid. Defaitistisk og illojalt snakk har stor evne til å spre seg, særlig når det kommer ovenfra.

No er det langt fra slik at de forhold jeg her påtaler har noen særlig utbredelse innen vår bevegelse. Jeg tør påstå at vår bevegelse med hensyn til hederlighet, idealitet og renslighet står høyt over de tidligere politiske partier og deres system. Og at vår bevegelse stort sett holder mål med hensyn til disiplin, mot og offervilje har den

vist gjennom mange ildprøver, og som nevnt no også i denne tiden. Nasjonal Samling er virkelig for den aller vesentligste del en samling av dyktige og hederlige nordmenn som er besjelet av en ærlig vilje til å holde bevegelsens sti ren og til å gjøre det beste for sitt folk. At 5—6000 av våre medlemmer i løpet av vel 2 år har meldt seg til frivillig krigstjeneste skulde vel være det beste bevis.

Men i en kamp- og elitebevegelse som Nasjonal Samling må og skal være, er det ikke noe som går foran kravet til disiplin og lojalitet, likesom kravet til renslig og hederlig ferd må være ubetinget og absolutt.

Det er derfor at jeg her igjen har tatt denne sak opp. Det propagandastoff som våre motstandere hjemme og ute kan lage av det, skjenker jeg dem gjerne gratis, også den bekreftelse som de i disse mine uttalelser vil foregi å finne på sine beskyldninger mot vår bevegelse og vårt styre. Jeg mener det er en styrke at man ikke behøver å skjule svake punkter, men er på vakt mot dem og gjør alt for å fjerne dem.

Jeg vil derfor i denne forbindelse meddele at vi no, foruten hirddomstoler, også kommer til å opprette i hver fylkesorganisasjon spesielle partiretter, hvis oppgave det blir å sørge for å holde orden innen våre egne rekker og å behandle partimedlemmers forseelser mot partidisiplinen og uhederlig eller uverdig opptreden. Kravet må no ytterligere skjerpes til øket innsats av den enkelte og til stadig mer effektiv organisasjon og strengere disiplin, inntil bevegelsen blir et mønster på organisert og virkningsfull føring av stat og folk.

Italias tragiske skjebne er en alvorlig advarsel til oss alle, og ikke minst til de nordmenn som i sin blindhet eller kortsynthet går Englands og bolsjevikenes ærender.

At fedrelandet trekkes ned i blod og søle, sønderlemmes og blir en fryktelig krigsskueplass for en ødeleggende indre og ytre krig, i det består «befrielsen»!

I Norge vilde resultatet bli det samme, hvis våre motstanderes ønskedrøm skulde gå i oppfyllelse. Ja enda verre, for en stor del av vårt land vilde uvegerlig bli et bytte for bolsjevismen, som selv i det fjerne Italia straks reiste hodet så snart anledningen var der.

Hvorledes kan nordmenn som forstår sitt ansvar, la være å kjempe mot en slik utvikling med alle midler?

Særlig er Italia den alvorligste advarsel til visse plutokratiske og såkalte intellektuelle kretser som av selviske hensyn motarbeider nyordningen. Deres kolleger i Italia sådde vind og høster no storm. Og der hvor fascismen igjen tar makten, der er deres rolle slutt. «Plutokratiet skal fjernes, og det må skapes et sosialt grunnlag som staten kan reise seg på, støttet av sine borgeres arbeid.» Så lyder det fjerde av de fire hovedkrav som Mussolini no har stilt opp. Et krav som forlengst også er vårt krav, selv om vi enno bare delvis har kunnet virkeliggjøre det, men som vi målbevisst arbeider for og med stigende styrke skal fortsette å arbeide for inntil målet er nådd.

Den stat og det samfunn som vi vil bygge opp, skal være nasjonalt og sosialt i ordets dypeste mening

Derfor appellerer jeg i dag til alle, det være seg åndsarbeidere eller kroppsarbeidere, menn eller kvinner, i alle stender og alle yrker, og til alle nordmenn som har sine nasjonale instinkter i behold, om å slutte opp om vår bevegelse for å gjøre Norge fritt og lykkelig.

De som her i landet står mot vår fylking, er i virkeligheten en mer broket enn tallrik hop, når en ser bort fra den grå masse av likegyldige som overhodet ikke er i stand til å

gjøre seg opp en selvstendig politisk mening. Hvilket interessefellesskap er det i grunnen mellom f. eks. plutokrater og kommunister eller mellom liberalistiske «intellektuelle» og statskirkelige biskoper? Disse skarpt motstridende interesser må vi ha klart for øye og innrette oss deretter. Det er vår oppgave å splitte disse motstandere og slå dem enkeltvis, ikke å tvinge dem sammen i en folkefront under det misbrukte fellesbegrep «jøssinger».

Kampfeller!

I 3 år har vi no hatt makten i dette landet med den innskrenkning som krigssituasjonen medfører. 3 år er en kort tid i et folks liv. Men i disse 3 år har vi dog lagt grunnlaget for det nye Norge og for en kommende utvikling som omfatter århundrer.

Tingenes utvikling stiller no skjerpende krav til oss alle om øket innsats. Jeg anstrenger meg selv for å fylle disse krav, og jeg ber om og forlanger at alle andre også gjør det. Også hele vårt folk må forstå at når det går om dets nasjonale eksistens, så må det også ofre. I ubrytelig lojalitet mot den oppgave vi har tatt på oss, og i klippefast tro på vårt folks misjon og leverett i det nye Europa og i den nye verdensordning, lover vi alle å kjempe videre med øket kraft, inntil verket er trygget for kommende tider.

Leve det nye Norge!

Leve Nasjonal Samling!

I forbindelse med feiringen av 3-årsdagen overbragte Reichskommissar Terboven følgende erklæring fra der Führer, Adolf Hitler:

«Vi står i en kamp på liv og død mot bolsjevismen og dens plutokratiske hjelpere. Den pris som den engelsk-amerikanske kapitalisme allerede i dag har godskrevet

sine jødiske forbundsfeller i Moskva for de bolsjevikiske maskinmenneskers massestormløp mot Aftenlandenes kultur og sivilisasjon heter: Europa.

Det tyske folk bærer den avgjørende byrde i denne kampen med dens tunge offer av blod og eiendom.

I bevisstheten om at utfallet ikke bare vil bestemme det tyske rikes skjebne, men også de germanske folks, og utover dette også hele kontinentets skjebne for århundrer framover, er Tyskland fanatisk besluttet på å påta seg disse offer også i framtiden, i den urokkelige visshet om at denne besluttsomhet til slutt vil bringe seieren og dermed forutsetningen for opprettelsen av et fredelig Europa, som kan vie hele sin kraft til oppbyggingen av sin åndelige og materielle velstand.

Det er der Führers uforanderlige vilje å la et nasjonalt og sosialistisk Norge oppstå i frihet og selvstendighet, når denne skjebnekamp er ført til en seierrik avslutning — et Norge som på det høyeste plan av et européisk fellesskap bare avgir de funksjoner som til alle tider er uforanderlige for Europas sikkerhet, fordi utelukkende dette fellesskap kan og vil være den avgjørende bærer av og garant for denne sikkerhet.»

MED BESLUTTSOMT HJERTE OG KLART HODE skal vi kjempe.

Referat av Førerens tale under Hirdmønstringen i Oslo 17. oktober 1943.

Hirdmenn!

— Vi må alle ha klart for oss og brennende i våre hjerter forståelsen og følelsen av det store ansvar som hviler på oss, et ansvar som vi ikke kan kaste fra oss, men som vi må bære til seieren er vunnet eller til døden. De som forsøker å hoppe av, hopper av et hurtigtog i fart.

Den kamp vi fører er derfor ikke bare en kamp for Norges frihet og nasjonale eksistens og for Europa i et avgjørende historisk vendepunkt. Heller ikke er den bare et ledd i den avgjørende verdenskamp mellom jødedommen og vår rase. Men den er også en del av den strid som går gjennom hele verdenslivet, den strid som utgjør verdens virkelige historie — kampen mellom de menn som kjemper for tingenes virkelige innhold og verdier og de som kjemper for humbug og usanne former.

Hirdmenn!

Er ikke vår sak rettferdig og sann? Og hvis den er rettferdig og sann, er den ikke da det vi skal kjempe for og virkeliggjøre?

Den krig som no foregår er en total krig. Det kjempes ikke lenger bare ved frontene og på de egentlige krigsskueplasser. Alt er blitt krigsskueplass.

Den sivile befolkning i hjemlandet løper samme farer som soldaten i forreste linje. Våre fiender har tatt den fulle konsekvens av denne sivilisasjonens utvikling. Kong Håkon og hans allierte bomber fredelige skip langs vår kyst og myrder på det grusomste uskyldige kvinner og barn. Ja, de forlenger systematisk frontene inn i selve det sivile samfunnslivet, organiserer illegale kamporganisasjoner og terrorgrupper, arbeider med boikott, sabotasje og sprengstoff, med løgn og med gift.

Våre motstandere her hjemme, hva enten de er mer eller mindre aktivt med i denne fedrelandsforræderske og forbryterske front, synes at dette er i orden. Det er øyensynlig bare en ting som kan bringe dem til sannhets erkjennelse, nemlig at vi lar dem selv på sitt eget skinn få føle hva total krig betyr ført til sine praktiske konsekvenser.

Det er en hovedoppgave for Hirden å bibringe våre motstandere den lærdom. De som ikke vil la vår sak trives og vokse, men som går våre internasjonale fienders ærend, de skal ikke bare bringes til taushet. De skal fullstendig uskadeliggjøres. Hvis ikke med overbevisning, da med den sterkeres lov.

Hirdmenn!

Min appell til dere i dag og mitt krav er derfor:

1. at dere verver nye medlemmer og nye hirdmenn,

2. at dere stadig utbygger og forbedrer Hirden som politisk og halvmilitær kamporganisasjon,

3. at dere klart og bevisst bevarer bevegelsens grunnleggende livssyn,

4. at dere tar opp en kompromissløs kamp med våre indre fiender,

5. at dere vekker og holder brennende den rette revolusjonære ånd.

Dette er når alt kommer til alt hva det i dag først og fremst trenges.

Vi vil fortsette av alle krefter å støtte opp om Europas forsvars- og frihetskamp. Vi vil fortsette å gjøre vårt beste for å skape et nytt nasjonalt og sosialt Norge, større og lykkeligere enn det gamle Norge, et Norge som kan innta den plass det tilkommer i Norden og det nye Europa, en plass som det også er tilsikret av Tysklands Fører, no sist ved en offisiell erklæring den 25. september. Med besluttsomt hjerte og klart hode skal vi kjempe og streve oss fram, gjennom nød og vanskeligheter og alle andre trengsler som framtiden måtte bringe oss, — videre og videre, inntil saken har endelig seiret, inntil alle våre engang så fryktelige fiender er feid vekk, og håpets og troens lysglimt er blitt seierens og sikkerhetens skinnende dag.

LYKKES DET Å KNEKKE GERMANERNE går Europa under.

Referat av Førerens tale på avslutningskurset for germanske SS Norge på Kongsvinger festning 19. november 1943.

Det er en stor glede for meg å se den orden og disiplin som hersker her ved skolen. For det er nettopp orden og disiplin vi nordmenn trenger for å gjøre oss gjeldende i denne store og avgjørende tid.

Jeg vil ved denne anledning minne om betydningen av den kamp vi fører. Det er nok enkelte som vakler og begynner å tvile når vi møter motstand. Men for den som ser og virkelig forstår dybden i denne kamp, kan ingen tvile om hva som er en nordmanns plikt mot folk og land.

Vi må kjempe av all makt for å redde vårt folk fra den skjebne som er uunngåelig hvis bolsjevismen skulde seire i denne kampen. Vi fører en avgjørende skjebnekamp for vårt folk og vår folkeætt. Det det gjelder er om vi skal gå til grunne eller ikke. Personlig har jeg alltid rent instinktmessig reagert mot bolsjevismen og amerikanismen, og jeg tror at hver ekte nordmann gjør det samme. Vi ser hvordan England og Amerika søker å tilrane seg hele herredømmet i Europa, og at Sovjet-

Russland gjør det samme, og det må i dag stå klart for hver eneste klart tenkende nordmann, at hvis det skulde *lykkes å knekke de germanske folk, vil hele Europa gå til grunne.*

Jeg har to ganger tidligere vært på denne gamle ærverdige festning. Første gang som kadett i 1905, da forholdet mellom Sverige og Norge var ytterst spent.

Andre gangen var det som forsvarsminister i Bonderegjeringen i anledning festningens 200 års jubileum.

I dag, tredje gang, er det en spesiell glede for meg å være her sammen med nordmenn som er nådd fram til forståelse av det store som foregår i tiden og rede til aktiv innsats i denne svære kamp.

Jeg vet at vi skal stå sammen og at ingen vil svikte i dette store verdensoppgjør.

FRONTKJEMPERNE FORSTÅR DEN BOLSJEVIKISKE FARE
og har tatt konsekvensen ved å sette livet inn i kampen mot den.

Referat av Førerens tale ved den første høytidelige utdeling av Fronkjempermerket i Klingenberg Kino, i Oslo, 14. desember 1943.

Frontkjempere!

Da Finnlands marskalk Mannerheim forleden dag mintes 25-årsdagen for gjenopprettelsen av det finske forsvarsministerium, siterte han i sin dagsorden til den finske forsvarsmakt den kjente finske dikter Snellmanns ord:

Et våpenløst folk er et folk uten verdi, et folk uten betydning.

Dette er en sannhet som neppe noe folk har fått føle i så sterk grad som det norske. Den første årsaken til at et folk taper sin frihet og sin stat er forakt for forsvaret. Vi nærte jo gjennom lange tider forakt for vårt forsvar, og vi må derfor være klar over at vi hviler på våre gjerninger.

Hvis vi tenker tilbake på de siste årene før verdenskrigen, ja til og med det siste året før krigen brøt ut, var det et latterlig lite beløp vi brukte til våre rustninger, i 1939 25 millioner kroner. Det burde vært klart for alle at den marxistiske regjering med hensikt undergravde forsvaret samtidig som den gjorde alt for å trekke vårt land inn i krigen på den «riktige» siden.

Det gjelder for oss framfor alt å gjenreise *verneviljen* i folket, og det er det frontkjemperne har forstått. Da

tiden var inne og anledning igjen var der, var de rede til å kjempe med livet som innsats. Derfor skylder vi frontkjemperne den største takk. Dere er blitt klar over det vi i Nasjonal Samling i årevis søkte å innprente det norske folket, at vår verdensdel, hele vår kultur, alt som gjør livet verd å leve, var dødelig truet. Og utviklingen har vist at vi hadde rett.

Mot Europa og dets kultur styrtet seg to store verdensbevegelser, fra vest det kapitalistiske plutokrati, og fra øst bolsjevismen, og bakom dem begge den internasjonale jødedom med dens verdensplaner.

Dere forsto at også vi i Norge måtte gjøre vår innsats i denne verdenskamp, og dere har i Sovjet-Russland med egne øyne sett de forferdelige tilstander det jødisk-bolsjevikiske systemet har ført til, og dere har også gjennomskuet det verdensbedrag som triumviratet Churchill, Roosevelt og Stalin representerer.

Ingen har forstått å brennemerke bolsjevismen bedre enn Churchill selv. Så sent som i 1939 uttaler han:

«Vi har her å gjøre med en makt som allerede lenge har truet med å ødelegge vår sivilisasjon med sin propaganda og om nødvendig med blodig vold.»

Når en som jeg har hatt anledning til å følge bolsjevismen på nært hold i 12 år, da kommer en til nøyaktig samme resultat: at bolsjevismen er det største verdensbedrag og den største katastrofe som noensinne har truet menneskeheten.

Faren er i dag større enn noensinne, og dette har dere frontkjempere forstått og gjennom deres eksempel også bidratt til å gjøre det klart for vårt folk.

Det er ikke dårlig at vi, trass i alle vanskeligheter vi har å kjempe med, har kunnet sende så mange tusen frontkjempere ut i felten. Og mange, mange flere har

meldt seg til innsats, men av forskjellige årsaker vært forhindret fra å reise ut. Vi vet hva vi skylder våre frontkjempere som er gått i brodden i denne kampen.

Vi i ledelsen av Nasjonal Samling er alle villige til å yte frontkjemperne den påskjønnelse de har krav på, og vi vil etter evne søke å oppfylle deres krav. Jeg for mitt vedkommende vil oppfordre enhver frontkjemper som mener han ikke har fått sin rett til å henvende seg til meg personlig, og jeg vil søke å gjøre det som gjøres kan for å rette på forholdet. Men — vi har også rett til å stille krav til dem. Vi *må kunne kreve at de holder frontkjempernavnet i ære.* Det skal være et hedersnavn, et navn som det norske folket alltid vil nevne med ærbødighet. Dere frontkjempere skal huske på at kritiske øyne er rettet mot dere. Vår bevegelse blir ikke bedømt etter de 99 dyktige og hederlige, men etter den ene som skiller seg ut på en uheldig måte. Det er derfor i frontkjempernes egen interesse at det opprettholdes den strengeste disiplin innen rekkene. Husk at kampen enno ikke er forbi, men at vi har de sværeste kamper foran oss.

Av bedrift som ei fornyes
føres rust på folkeviljen
Evig ung må viljen være
og i kampen kun den fødes.

Hele Nasjonal Samlings historie er en kampens historie, og vi vil fortsatt føre kampen for folkets framtid. Sammen med de andre germanske folk vil vårt folk gå seierrikt ut av det verdensoppgjør vi no gjennomlever.

Taktfast går vår marsj mot målet
Skulder støter an mot skulder.
Viljer støpes hard som stålet
Herdes midt i kampens bulder.

18037

329.1
Q 485/N

FREDRIKSTAD
FOLKEBIBLIOTEK

SKADES BOKA i utlånstida, må låntageren betale skaden etter bibliotekarens skjønn.

N.S.R.Ø. IX-42. 5000.

NBR Depotbiblioteket

97sd 18 037

329.1
Q48s

VIDKUN
QUISLING

IV

MOT
NYTT
LAND—
I